

SALINGER RICHÁRD

APÁM BEÁJULNA

ULPIUS-HÁZ

Szerkesztette:
CSÁKI JUDIT

Borító:
MOLNÁR ORSOLYA

www.ulpiushaz.hu

Copyright © Salinger Richárd, 2002
© Ulpus-ház Könyvkiadó Bt., 2002

ISBN 963 9348 79 1

Ez a könyv megtörtént
esetek alapján íródott.
Ha valaki magára ismer,
attól hiába is kérnék elnézést.

0.

Fogalmam sincs, hogy bizonyos emberek honnan veszik a bátorságot a könyvíráshoz. Nagyapám például író, aztán állandóan a halálról ír, pedig még él. Mikor mondtam neki, hogy ezt talán nem kellene, csak vigyorgott. Ettől ideges lettem. Az ember nagyapja ne vigyorogjon, ha számon kéri rajta, hogy mit handabandál össze. És különösen akkor ne vigyorogjon, ha az ember, aki számon kéri, én vagyok. Mert az tuti, hogy én jobb könyvet írok az öregnél, még akkor is, ha csak tizenhét és fél éves múltam. Egyáltalán, én mindenkinél jobb könyvet írok, mert minden, amit leírok, igaz. Azt hiszem, ez az egyetlen módja meghaladni az eltévedt ősöket.

Csak az egész könyvírással az a legnagyobb baj, hogy brutál meg kell szerkeszteni. Ez eléggé nehézkessé teszi az ügyet. Mert az igenis fontos, hogy valaki budira megy, vagy szipog, vagy viszket a háta, és nem bírja megvakarni, de ha nem tartozik szorosan a történethez, akkor el kell hagyni. Ebben feltehetően igaza van a hülye-barom magyartanárnőnek, aki épp itt ugrál a tábla előtt tök öncélúan. Komo-lyan, ez egy mélyen alulkielégített szöcske. Most azt magyarázza, hogy *a költő ezzel azt akarta mondani...* Szerintem a költő éppen azt akarta mondani, amit leírt, és semmi mást, azért írta azt. Én sem akarok semmi többet mondani, mint amit leírok majd, és nem szeretném, ha kielégítetlen rovarok hülyeségeket magyaráznának rá a könyvemre. Mert az irodalom, az nem tudom, hogy mi – ez a szöcske sem tudja, már kérdeztem tőle –, de az élet része, és ennyi nekem elég.

A bátorságot meg nagyapám erős dilettantizmusából merítettem. Akármilyen híres is, az zihér, hogy írni nem tud. Hazudozásból jobb jegyet kapna. Főleg itt az osztályban, órák alatt írok, mert utána igazán nem érek rá, vár a pasim, meg az igazi élet. Ugyanis, ha őszinték akarunk lenni, akkor a suli az valami kísérleti laboratórium, vagy műterem, ahol semmi sem igazi, és olyan dolgokat mérnek rajtunk, ami az-

tán egyáltalán nem számít, még akkor sem, ha anyám szerint fontos.

1.

– Zöld zsepi – és nem látszik a fikuszod! Micsoda eget verő hülyeség ez, Szarka! Ezt nem fogja érteni a célcsoport! Itt valamit a természetvédelemmel kellene operálni! A megrendelő pedig...

– Frigyes, kérlek, próbáld meg elképzelni, hogy mennyire behányok a megrendelőtől! – Eléggé idegesített minden. De a Frigyes nem próbálta meg elképzelni, helyette körözött néhányat az irodában, és időnként az asztalon szét-szórt tervekre bámult. Ilyenkor megrázta a fejét, amitől leginkább egy olyan tehenre emlékeztetett, aki gyötrő szerelmi bánata miatt hónapok óta nem borotválkozik.

Mellesleg Frigyes a főnököm volt, meg egyszerre ezzel atomhülye is. Normális szerintem, és semmi komoly bajom nincs az üggyel, átlagos.

– Találj ki egy másik verziót is, így nem vagyunk elég kreatívak! Esélyünk sincs megnyerni a tendert – mondta eléggé aggodalmasan.

Épp az előszobában körözött, és szenvedélyes pillantásokat vetett önmagára. Persze besegített neki az előszobatükör. Sejtelmem sincs, mit látott magán, mert a szakála teljesen ellepte a pofáját. Meg már húsz éve dolgozott a reklámszakmában, és tök kiégett. Dettó úgy nézett ki, mint egy remete.

A termék meg, amivel két hete küzdött a cég kreatív csoportja, a zöld papír zsebkendő volt. Zöld?! Mi a bánatnak kell, hogy egy zsebkendő zöld legyen? Mitől tud többet egy zöld pézsze fehér tesójánál? A tender az meg azt jelenti, hogy még nem a miénk a meló, más reklámcégek is nyomulnak rá mindenféle ócska ötlettel, aztán ami bejön a megrendelőnek, azt választja.

Frigyes visszakörözött az előszobából, és felvette a terveket, de kifejezetten azért, hogy lekezelő mozdulattal újra lecsapja az asztalra. Mondjuk, ez egyáltalán nem esett jól, utálom, ha direkt bántanak. Én is tudtam, hogy nem kifejezetten termékbarát a szlogen, de durván fáradt voltam. Két napja végre berekesztették a tanítást abban a szennyes intézetben, amit gimnáziumnak hívnak. Kint sütött a nap, én pedig összezárva ültem egy kreatív remetével. Nem volt vicces, egyáltalán. Határozottan tragikus volt. A remete, újabb körök után, ismét a tervekhez nyúlt.

– És mi ez a szobanövény, amit eltakar a zsebkendő?

– Az a fikusz... – Még hozzá akartam tenni, hogy te példó, vagy valami ilyesmi, de veszni hagytam a pontot. Közel az ötvenhez, mit várjak egy palitól?

– Azt kellene mondani, hogy a természet színe...

– Éppen azt mondom, Frigyes! Kedves-Drága fogyasztó, ha zöld papír zsebkendőt veszel, akkor a fikád természetes zöld színe beleolvad a zsebkendőbe! Ezt jelenti a szlogen, csak éppen finomabban fogalmazva. És ez igaz is, kipróbáltam, tényleg beleolvad.

Nem volt világos, hogy mit nem lehet ezen érteni, de Frigyes továbbra sem volt elégedett az eredménnyel. Én meg Frigyessel nem voltam elégedett, aki töprengve újabb köröket tett, és néhányszor ki-be kapcsolta a légkondit. Ősi szokása volt ez, amitől a szerkezet állandóan megzuhan, a szerelőktől meg nem lehetett melózni egész délután.

Amíg hallgatott, azon gondolkoztam, hogyan is bírtam belekeveredni ebbe az egészbe. Az iroda fala tele volt plakátokkal, fényképekkel, naptárakkal. A cég referenciái. Mikor hullá véletlenül felvettek ide, még nem használtam ilyen szavakat. Akkor még csak azt mondtam mindenre, hogy szar. Ebben amúgy szerintem igazam is volt.

Mondjuk, elég nagy balhéval kezdődött az egész, mert harmadikban, szeptember elején, tök magamtól elmentem a La Chestra pizzériába pizzafutárnak, hogy legyen valami

zsetonom nyárra. Amúgy szoktak a szüleim csepegtetni némi lét, de abból sehova se bírtam volna elutazni. Ettől a melótól full kibukott mindenki, mert lányok nem szoktak pizzákkal futkosni, helyette inkább pincérek vagy hoszteszek, de nekem nem volt kedvem csábosan mosolyogni. Nekem a pizzához volt kedvem, asszem éppen azért, mert veszélyesebb. A főnök eleinte nem is akarta engedni, de aztán befűztem, csak akkor lettem szomorú, mikor valamilyen tuti kisrobogó helyett kaptam egy bringát. Mondjuk, nekem nincs jogsim, és ezért. Hetente háromszor délután mentem, elég jó volt, a borraivaló miatt.

Egyszer ide is rendelték az ügynökséghez. Bejöttem, de senki sem foglalkozott a pizzával meg velem, úgyhogy sétálgattam a dobozokkal, hátha kell mégis valakinek. Az egyik szobában három gondterhelt pofájú, laza öltönyös, zselés hajú gyerek állatira nyögött egy papír fölött.

– Sziasztok! – Semmi reakció, vagy valami, szóval gondoltam, keményítetek. – Ha szorulásotok van, minek rendelték pizzát? – ezt nem értették, de ziláltan felnéztek.

– Mit csináltok? – Azért izgi reklámügynökségben lenni, és mega-médiaszármazék éreztem magam rögtön.

– Brénsztorming van – préselte ki magából az egyik, azután az asztalra hanyatlott.

– Ja, és ez itt most a vihar előtti csend?

– Nem, ez a vihar – mondta az egyik, de másik, mint előbb, és döglötten vigyorgott rám. Hirtelen szakállas valami vágatott át a helyiségen, néhány papírt szorongatva. Ez volt Frigyes, csak akkor még nem tudtam a nevét.

– Mi a gáz pontosan? – kérdeztem, mert láthatóan szorult helyzetben voltak a fiúk. A harmadik gyerek, nagyon megtörten, poszttert emelt fel az asztalról, amin egy barna, izmoktól duzzadó has volt látható, a derekától pedig valami farmernadrág. A kép éppen a pali töke alatt ért véget. Még látni lehetett, hogy a fickó a farzsebébe gyűri a kezét. Szar kép volt, az biztos.

– Szerinted ez milyen szlogen – szegezte nekem a kérdést –, hogy: *Testre szabva?*

– Szar – mondtam. – De a kép is szar, úgyhogy a szlogennel már nem tudtok rajta rontani. Az egyik öltönyös megrándult a sarokban, ő volt a fotós, de ezt akkor még nem tudtam. A három gyereknek, fogadok, hogy összesen egy tubus zselé volt a fején.

– Farmert akartok eladni?

– Olyasmi. Brend imidzst építünk.

– Aha – mondtam, de fingom se volt, mire mondtam.

– Főleg tinédzserek a célcsoport, tizenhattól huszonkét év között.

A legjobbkor jöttem, mert éppen nekem szánták a reklámot, és végre észre is vettek. Meg nem foglalkoztak a pizzákkal, hanem velem, pedig általában, asszem, a pizzafutárból csak a pizza fontos. Mellesleg egészen eddig a pillanatig nem gondoltam volna, hogy lehetek én is célcsoport.

– Szóval magamnak reklám? – ez belelkesített.

– Olyasmi.

Gondolkoznom kellett egy kicsit, mert már régen nem vettem farmert. Inkább deszkáscuccokat hordok. Aztán elkezdtem dumálni:

– Én csípem, ha egy pali rám van izgulva, egyáltalán, szerintem minden csaj csípi, még ha nem is kell a gyerek, azért jó, ha behódol, az kijár nekünk. Mégis, nekem a legfontosabb, hogy meleg legyen a keze. Mert a melegség fontosabb, mint hogy mennyire helyes az arca, meg ilyenek. Aztán valami olyan szó kell, ami a drogsíra utal, mert az trendi, de a szülők ne vegyék le, hogy miről van szó. Meg a szexre is utaljon, asszem. Szóval szex, kábszer, melegség mint alapelv.

Erre mind a hárman várakozóan bámultak.

– Most mi van? – kérdeztem rövid idő után.

– Ez eddig jó, de mi a szlogen?

– Nem mondom meg! – pedig közben tényleg kitaláltam egy elég tutit.

Brutál káromkodni kezdtek. Tökre élveztem.

– Ha megmondod, és jó, felveszünk szövegírónak. – Ez Frigyes volt, ott állt az ajtóban a papírjaival, csak nem vettem észre. Eléggé félttem, mert nem tudtam, hogy amit most kitaláltam, tényleg igazán ütős, vagy csak én gondolom annak.

– Nem mondom meg, mert úgyis suliba járok. Csak délután bírnék bejönni.

– Hajó a szlogen, felveszünk külsősnek. Jössz, amikor van munka – mondta a Frigyes.

Még egy ideig húztam azért az időt, meg minden. Végül kinyögtem valahogy. Rábuktak.

Elég egyszerű volt, ha belegondolok. Mondjuk a legszánalmasabb az volt, hogy eleinte mennyire örültem neki, és majdnem egy fél évet bent voltam, meg mindent megtanultam a reklámról, amit csak lehet egy ilyen ügynökségnél. De aztán gyanakodni kezdtem, és igazam is lett.

Mert az egész reklám egy nagy gáz, kimossa az ember agyát, akármennyire is mondod, hogy rád nem hat. Hat az vazeg. A végén úgyis bekajálsz, hogy ha ász akarsz lenni, kólát iszol. Ha szomjas vagy, ihatsz mást is, de ha ász akarsz lenni, nyomod az életérzést. Csak az úszhatja meg, aki nem akar ász lenni. Pölö több fotózáson is kint voltam. Órákig állították a modell csajt, mire úgy-ahogy felizgult pofát vágott, aztán a kép frankó lett, de a csajt csak abban a három percben kívánta volna meg valami hapsi, mikor éppen fotózták. Szóval, a felizgult macát ne keresse senki az életben, mert csak a vásznon izgult fel. Már egy idő után tévét se néztem a reklámok miatt, az óriásplakátokat pedig kár, hogy nem dönti le a nép az igazság nevében vagy bárminek a nevében, mint a szobrokat '56-ban.

Három hónap után az én fejemre is került zselé, mert egy kreatív zselé nélkül mindenképpen gyanús. Mellesleg szerintem tök jól áll.

Népszerű lettem a suliban. Próbáltam én magyarázni az osztálytársaknak, hogy ez nem akkora császár dolog, ez inkább szegény, de a népszerűségem, meg az irigység is, minden igyekezetem ellenére csak nőtt, úgyhogy hagytam az ügyet a francba.

Hát így kerültem ide a zöld papír zsebkendő elé. Illetve is inkább alá, mert úgy nézett ki, hogy csatánkban bebukok.

– Frigyes, mit akarsz pontosan?

– Te vagy a kreatív, neked kellene kitalálni valamit a természetvédelemmel – mondta.

– Édi vagy Frigyes, de szerintem a fikusznál nincs jobb, vagy kajálod a fikuszt, vagy kitalálsz valami grínpíszes izét magadtól. Engem erre már nem lehet megvenni!

– Dehogynem – mondta gúnyosan.

Na, a barom egyáltalán nem értett az emberekhez, meg a nőkhöz, hozzám meg főleg nem. Full ki voltam bukva, mert már annyit összehazudtam, mint az állat, és nem bírtam tovább. Egyszer szerettem volna valami igazat is írni. És ha bármi mást mond, esküszöm, nem vágom teljes erőből a fejéhez a gépem billentyűzetét. Ez akadt a kezembe. Pedig remek darab volt, dizájnolt, csak sajnos letört a széle a Frigyes arcán. Mikor rohantam lefelé a lépcsőn, még utánam kiabálta:

– Ki vagy rúgva!

Jól látható, hogy kiegészett. Én, ebben a helyzetben, sokkal szellemesebbeket is tudtam volna mondani.

2.

Nem az volt a gáz, hogy kirúgtak, az oké, mert ha az embert kirúgják, az még nem jelent semmit. Az embert sok mindenért kirúghatják, lenyomhatják, meg még tiporhatnak is rajta, meg mittudomén, hogyan alázhatják.

A gáz akkor van, ha az ember maradni akar. Nem a pénzért, hanem mert kajálja a hangulatot, a csókákat, akik körülveszik, vagy a melót, amit csinál. Az öregeknél másképp van, mert az öregeknek kell a kes, hogy fizessék, ami tényleg és ami szerintük kötelező. De én nem vagyok öreg, és utálok a reklámot, mert ember- és lélekellenes, éri a szerelmet szeretem, meg a kutyámat. Mellesleg a zsetonhiány feszített, és egyáltalán nem oldódott fel bennem, amíg hazaértem. Ettől azért eléggé szét voltam csúszva.

Anyám a konyhában ácsorgott éppen, és cigarettázott. A mama sok időt töltött a konyhában, mert a szobában nem lehet cigarettázni. Főzni nem szokott, azt nem szeret, cigarettázni szeret, úgyhogy cigarettázik. Ez így fair. Ha az ember mamája nem szeret főzni, akkor ne főzzön. Én szeretek főzni, csak mosogatni nem, én ezért nem főzök, úgyhogy általában nem eszünk. Enni persze szeretünk, de nem éri meg az áldozatot.

– Kirúgtak? – kérdezte anyám, nem is köszönt.

Ha anyám egyszer meghal, tökre fogom csípni, hogy mindent látott rajtam egyből. De amíg él, jó lenne, ha néha nem venne észre rajtam valamit, de rögtön mindig mindent észrevesz, fölösleges hazudni neki. Ha hazudok, akkor nyög egy rövid ahát vagy egy hosszú perszét, és néz. Nem bírom, ahogy ahák és perszék után néz, ezért csak nagyon ritkán dumálok mellé, ha éppen nincs kedvem a szülői prédikációhoz. Aznap, mikor elvesztettem a szüzességemet, ugorva az ahát meg a perszét csak nézett, és nem is kérdezett semmit. Elég jól tartottam magam, és arra gondoltam, hogy tüzes vasvillával sem szedi ki belőlem, hogy mi történt. Kemény voltam, mint egy francia ellenálló a bábállam alatt. Még élveztem is, hogy én vagyok az, akiből nem szednek ki semmit. Volt egy erős húsz másodpercem, aztán gyengülni kezdtem, végül már élvezni sem élveztem. Az ember nem élvezheti, ha valamit nem bír. Az ember addig élvez, amíg bír, de ha nem bír, nem élvez.

– Ja, kirúgtak – mondtam, és kerestem, hogy milyen pófát vágjak az ügyhöz.

Igazából nem tudom, hogyan kell viselkedni, ha örülök, hogy kirúgtak.

– Az jó – mondta, miközben kifújta a füstöt.

Szerintem anyám állati jól néz ki, meg minden, és nagyon jó fej, tényleg. Kár, hogy apám hiába teper, már úgysem bírja visszahódítani. Apám is eléggé karbantartott, de hízik. Sejtelmem sincs, mitől, mert itthon nincs kaja. Nem mozog, talán azért. De nézni, azt tud. Úgy néz, hogy a barátnőimet alig lehet kirakni itthonról. Állandóan feljárákálnak ide, azzal az ürüggyel, hogy engem keresnek, aztán addig vihorásznak a nappaliban, amíg apámból kihozzák a kant. Akkor aztán nézni kezd, a kis spinkók meg elolvadnak. Remélem, még nem pumpálta meg egyiket sem. Rossz lenne, ha kiderülne, hogy a papa azon az ágyon reszelgette a legjobb barátnőmet, amin én fogantam. Hiába magyarázok állandóan arról, hogy az nem elég, ha a hapsi jól néz, ahhoz mozogni is kell, hogy az beváltható legyen kéjre, a papa meg nem fog nekik mozogni egy percet se. Erre mindig az a válasz, hogy majd ők lesznek fölül. Állati viccesen undorító, mert ilyenkor rögtön elképzelem, és megmondom őszintén, cseszett jól nézne ki az apám, ahogy kihasználja a hülye barátnőimet, és befekszik alájuk nyaralkálni. Csak gusztustalan, mert az én apám, aki nek, ugye, mégiscsak a mama alatt kellene néznie, lehetőleg a mamát. Ha más apja lenne, leszarnám.

És az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy néhány barátnőm papáját én is bevállalnám egy rövidebb nyaraltatás erejéig. De az egészben a legszarabb, hogy anyám már régen nem fekszik le apámmal. Nyílt titok, külön szobában laktának, ha lenne elég szoba.

– Úgyis utáltad, nem? – kérdezte az anyám, miközben én azt néztem, milyen dögösen néz ki, úgy értem, a mamák között legalábbis.

– De kellene zseton nyárra.

Anyám kotorászott egy darabig a táskájában, aztán patintott harminc rugót.

– A többit oldd meg.

Elég jól indult.

Anyám mellesleg orvos, azért nem gond neki a pénz, és azért gond, mert nem érdekli. Ő betegeket szeret gyógyítani, meg cigarettázni, és néha jókat röhögni. Apám ugyanez, csak ő még szeret mindenféle jöttmenteket megkúrognatni. Ezért nincs nekünk házunk, és a családi békénk sem éppen egyenletes, vagy hasonló.

– Megyek vásárolni, ha kell még valami, most szólj – mondta, és elnyomta a cigijét.

Jó fej anyám van, az biztos, persze orvos, így könnyű, mert az egész életét arra tette fel, hogy az embereken segítsen. Tuti, hogy azok a gyerekek, akiknek végrehajtók a szülei, vagy BKV-ellenőrök, szóval a nép ellenségei, azok frusztráltabbak, mint én, ez vitán felül kihat, szerintem.

– Kösz, nem kell semmi – mondtam, mert tényleg nem kellett.

3.

Rohadhattam volna itt Budapesten, ami azért eléggé hervasztó, és nem akartam a saját hónaljamat szagolni szeptemberig. Ezt az amúgy is redves fővárost nyáron ellepik a turisták meg az útburkoló szakik.

Egy romantikus izé a klasszikus fajtából szimpi lett volna valami megnyerő turistával, de hogy állandóan utánam fütytyentgessenek az útburkolók, azt nem különösebben díjaztam volna. Izé volt, belső konfliktushelyzet, vagy mi. Döntenem kellett a tök bizonytalan és a biztos, de szar között. Mert itt Budapesten lehet találni melót, csak az aszfalt-ról a pofádba csap a hó, letipornak a Margitszigeten, és a jó dumás pasik elutaznak máshová, és magukkal viszik a jó

dumájukat, ettől lapos lesz minden, mint a matektanárok humora.

Szóval pakolni kezdtem, hogy lenézek a Balatonra, hátha van ott valami munka. Elsőnek Fagyit tettem be, a pingvinemet, mert féltem, hogy a végén elfelejtem, és ő életkérdés, amíg nem sikerül valami magától is mozgó hálótársat szerválni. Aztán órákig pakoltam, meg vasaltam, meg hisztiztem. Érthető, hogy az ember hisztis, ha nem a tutit választja, három hónapja feküdt utoljára pasi alá, és az is olyan volt, hogy igazán nem számít.

Végül zsebre gyűrtem az útlevelemet is. Ezt még a Gergőtől tanultam – ő volt eddig az egyetlen komoly barátom, meg szerelmem is –, hogy a legfontosabb az útlevél, mert ki tudja, hogy mikor kell elhagyni az országot. Bármikor történhet egy háború, vagy gazdasági válság, és akkor utazni kell. A Gergő mindig magánál tartotta az útlevelét. Mikor komolyan elkezdtünk járni, akkor már én is mindig, hogy ne tudjon nélkülem meglépni. Meg ne legyen ebből vita, hogy együtt halunk, vagy nem. Aztán mikor szakítottunk, már néha elfelejtettem áttenni az egyik gatyámból a másikba, de azért asszem, értettem, mit akar ezzel. Meg a Gergő mondta mindig, hogy amikor az élet hív, menni kell. Hogy ne hagyd ki a lehetőségeket, és dobd félre a szutykos normákat, bújj ki a tabuk árnyékából a napra. Egyébként ez eddig nem érdekelt, csak most lett nagyon fontos nekem.

Mondjuk, itt engem nem hívott semmi, csak mehetnékem volt, mint az állat, és semmi más, még egy tényleg normális nyári ruhát sem sikerült találnom. Körbetelefonáltam néhány barátnőmet, hogy nyomjanak át valami göncöt, ami-ben nem úgy nézek ki, mint akit egy földcsuszamlás után mentőkutyák rángattak ki a romok alól. De mind elutaztak valahova, aki meg itthon volt, azt éppen rángatták a mentőkutyák.

Sétálgattam a szobámban, nyomkodtam a mobilomat, hátha történik valami. Nem történt. Ez újra felidegesített. Ettem egy Túró Rudit.

Állapotomban viszonylagos javulás állt be. Hazaért apám. Szomorú volt. Megint megölt valakit. Ja, ő sebész, és néha nem sikerül neki. Kicsit körülugráltam, hogy legalább oldódjon benne az ősi, gyilkolás utáni öröm. Én még nem öltem meg senkit, remélem, nem is fogok, de az biztos, hogy a halottak nézegetése azon túl, hogy misztérium meg hasonlók, az emberek számára nagy vígság. Elég gusztustalan, és teleteszik a tévét hullákkal, hogy az élők örüljenek, hogy még nem haltak meg.

Szóval paráztam az utazástól, és hullákra gondoltam, és eleinte meg is gondoltam magam teljesen. Tiszta volt, hogy nagyon megszívathatom magam ezzel a Balatonnal, főleg egyedül, de minden barátnőmnek volt valami más programja, és ettől is full ideg voltam, hogy mindenkinek jobb, mint nekem. És ha változtatni akarok a dolgok állásán, akkor nagyon komoly lélekjelenlétre van szükség. Ha az ember elborul, és csak annyit érez, hogy a teste valami doboz, amiben tőle nagyon is függő pokoltüzek égnek, akkor esélye sincs győztesen kikerülni semmilyen ügyből.

Húsz percig még gyűrtem le az indulatokat. Végül a lehetőségekhez mérten megnyugodtam, de gondolom, ez nem látszott kívülről.

Behúztam a hátizsákomat. Közben nyögtem kettőt, mert durván telenyomtam. Álmodoztam három percet egy pasiról, aki, mondjuk, cipeli helyettem, de nemcsak a zsákot, hanem életem súlyának nagyobbik részét is. Aztán lefeküdtem, hogy másnapra pihent legyek. Mert, ugye, amikor az élet hív, menni kell.

4.

A mamával az a baj, hogy nem elég rugalmas. Mikor reggel hatkor rázni kezdtem, és a fülébe suttoztam, nem volt feldobva.

– Mami, drága mami, oda kell adnod a szájkontúrodát!

Anyám jól láthatóan el akart hessegetni. Ez nem volt szép, és nagyon megbántott vele. De nem adtam fel, mert bár valóban vérlázító, hogy én ilyen korán felkelek, anyám meg ahelyett, hogy gőzölgő reggelivel várná édes kislányát a konyhában, szundikálva hesseget, a dolog elengedhetetlennek tűnt. Éjjel ugyanis megálmodtam, hogy nincs szájkontúrom. Mit sem törődve lángoló önérzetemmel, ami azt üvöltötte: hagyd itt, ha nem foglalkozik veled, addig ráztam a mamát, amíg fel nem kelt.

– Mi van? – kérdezte suttogva, hogy apámat ne zavarjuk.

– Jaj, mami, még hányszor mondjam, nincs szájkontúrom!

– Tegnap, mielőtt vásárolni mentem, direkt kértelek, hogy szólj, ha valami kell.

– Hát most szólok!

– Előtted már sokan eljutottak a Balatonra szájkontúr nélkül.

– De mami, neked van, tudom! – és hozzádörgölöztem. Éreztem, ha nem megyek át cicába, minden elveszett. Anyám ettől alig hatódott meg.

– Ja, kellene még egy körömolló is – tetéztem, mert tényleg kellett.

Anyám felkelt, morgott valamit az idegeiről, amin én gitározom, ettől automatikusan és még jobban megsértődtem, majd végre odaadta a szájkontúrt és a körömollóját. Nem volt kedves, sőt ellenkezőleg, kedvetlen volt, aztán rögtön vissza is feküdt.

– Köszönöm, mami – mondtam behízelve, bár egyáltalán nem voltam elégedett az eljárással. Ha nekem gyerekem lesz, mindent mindig odaadok neki az ésszerűség határain belül. És asszem, itt én még jelentősen belül voltam.

– Lehetnél egy kicsit rugalmasabb, mami! – mondtam, hogy azért tudja, hol a helye. Az ember soha ne adja fel szü-

lei nevelését. Persze reménytelen vállalkozás, de éppen ez benne a magasztos. Apám közben felébredt.

– Mit ugrálsz itt? – kérdezte anyámat.

– A gyerek utazik, és magával akarja vinni a berendezést – mondta anyám.

Apám visszaaludt. Ez jellemző az apákra. Képük a világról meglehetősen egzakt, aztán ha valami nem fér bele, visszaalszanak. Végül mégis felébredt egy kicsit.

– Hova utazik a gyerek?

– Honnan tudjam? Kérdezd meg tőle!

– Hova més? – tette fel most nekem a kérdést.

– A Balatonra.

– Anyád tud róla?

– Sejtí – válaszoltam türelmetlenül, mert apám sablonkérdéseitől mindig megzuhanom. Közben anyám elaludt, és apámon látszott, hogy nem kíván további információkat begyűjteni.

– Mehetsz – mondta. – A jobbkezes utcáknál vigyázz!

– Nincs még jogsim, mellelleg vonattal megyek, de kellene egy kis pénz!

– Aha – dörögte, és visszaaludt.

5.

Kitettem a kezem az M7-es elején. Kicsit bosszantott, hogy apámat már nem tudtam levenni némi pluszsetonra. Mondjuk, így is simán lett volna pénzem vonatjegyre, de stoppoltam, hogy ne kelljen döntenem. Rühellek dönteni, nem vagyok sem politikus, sem igazgató, és talán pont ezért. Gondoltam, megyek, amerre visznek, vagy, sodródok. Egyébként meg, éljen tudatosan, aki tud. Én nem tudok, meg nem is akarok, bár szeretnék.

Elég hamar megállt egy autó. Hapsi volt, persze, nem is nagyon számítottam nőre, vagy ilyesmi. Harmincöt körül lehetett, túrhető pofával, ápolt körmökkel. A cipőjét is meg akartam volna nézni, de nem láttam be a kocsiba.

– Hova, hova? – dugta ki a fejét az ablakon.

Erőltetetten volt laza, igazából idegesít ez a típus, de közben csípem is, mert elég, ha játszom neki a stoppos kiscsajt, és akkor beájul.

– Miért, te hova mész? – kérdeztem. Gondolkoztam, letegezzem-e, de nem bírtam mit mondani, olyan hülyén hangzott volna, ha magázom.

– Siófok – mondta, és erőltetett lazán dobolni kezdett a kormányon.

Beültem.

Máris nagy királynak éreztem magam. A stoppolásban az a legizgibb, hogy amíg kint állsz az úton és tartod a kezed, egy hajléktalannál is szegényebb vagy, minden melletted elsuhanó autó megaláz. Ha meg felvesznek, rögtön rád tör a „ki, ha én nem” érzés.

A pali sávot váltott, azután nyomkodni kezdte az autórádió a gombokat, közben kinézett az ablakon. Kis szünetet tartott, majd durván rákáromkodott egy lassabban haladóra. Megrázta balján az óráját, és kicsit vizsgálgatta. Újabb szünet után hosszan megbámult a *kislány, de nagy ász vagyok*, meg laza is tekintetével. Láta, hogy ez nem hat eléggé, ezért előkapta a mobilját, és vadul nyomkodni kezdte. Pechje volt, mert a telefon megcsörrent, és ettől a pali úgy megrémült, hogy beejtette a pedálok közé. Egy ideig néztük egymást. Elég szkeptikus pofát vághattam, mert a fickó arcáról lefolyt a *gizda vagyok kiírás*, és csöndesen beúszott a *nagy szarban egyre süllyedek, mert a következő mozdulatnál beégek* felirat. A telefon csörgött, a kocsí lassult. Néztük egymást.

– Most mi van? – kérdeztem, mert megsajnáltam szerencsétlent.

– Beesett a gázpedál alá, és nem tudom nyomni – mondta. Szerintem majdnem sírt.

– Akkor talán vedd ki – javasoltam.

A pali csak erre várt, és mint egy mélybúvár, lebukott. Tíz másodperc után erősen aggódni kezdtem, mert nem akart előkerülni, a koci meg keresztbe száguldott a pályán. Amúgy én határozottan szeretem, ha valaki mellett biztonságban érezhetem magam. Nem jelenti persze rögtön, hogy le is fekszem vele, de azért fontos. Itt, ez alatt a tíz másodperc alatt, a pali végleg elvesztette minden bizalmamat.

– Lassan nem bukkansz föl? – kiabáltam le a mélybe.

– Rögtön jövök, csak közben leesett az aksija és nem találom. Addig tartsd a kormányt!

Tartottam, meg féltem.

Mikor végre előkerült, a feje zilált volt, vörös, önmaga megtört. Átvette a kormányt, és dúltan nézte az utat.

– Van neked barátnőd? – kérdeztem.

– Miért?

– Csak mert nagyon érdekel, hogy ez a stílus bejön-e valakinek.

Mikor kimondtam, már vissza is akartam vonni, de valójában nagyon érdekelt. Pillanatnyilag az egyetlen olyan kérdés volt, amire választ vártam a mellettem csontig beégett fickótól. Nem zavart volna, ha fékez, és azt mondja, szálljak ki. Megérte volna, komolyan.

– Van – mondta sértetten.

Szóval valaki bekajálja ezt a semmire király stílust. Ráadásul a pali az egésztestet feldúsította azzal, hogy úgy nézett, mint egy régi némafilmből valami filmsztár. Az ember mindenevő, ebből is látszik. Kajáltam már be én is hapsit. Mikor kiderült, hogy a tápértéke nulla, megfájdult tőle a gyomrom, egyszer okádtam is. De ha az ember éhes, mindent összezabál.

6.

– Gimnazista vagy? – kérdezte, miközben kavargatta a kávéját.

Székesfehérváron van egy elég jó önkiszolgáló az autópálya mellett. Ott ültünk. A fickót Ádámnak hívták, és mióta beégett, egészen normálisan viselkedett, ha nem számítom a beégés okozta sértett arcát.

– Eléggé, de nálam ez nem nagyon lényeg. Ilyesmi évesen, gondolom, egy csomóan mások is gimnazisták.

– Akkor mi vagy még?

– Sok minden.

Az embert nem lehet meghatározni annak alapján, amit éppen csinál, az ember mindig eléggé éppen valami, de sohasem az. Ezt nem mondtam meg neki, ahhoz túl buta feje volt.

– Hát, pölö munkanélküli.

Erre kortyolt egyet a kávéjából.

– Mihez értesz? – kérdezte fölényesen.

– Bármihez – válaszoltam még fölényesebben. Ezt a reklámügynökségnél tanultam, hogy így kell. Fölényesnek lenni nem nagy ügy, főleg egy önkiszolgálóban ülve. Ellenőrizni meg lehetetlen, hogy mire vagy nagy király. Szóval, ha velem valaki fölényes, én is májer leszek, erre eléggé bukna is a hapsik, csak nem szabad túlpörögni.

– Dolgoztál már életedben?

Na, Ádinak sikerült hótt megbántania. Mert éppenséggel dolgoztam már elég sokat, és utálom, ha valaki lealázó kérdésekkel bombáz.

– Kreatív voltam egy reklámügynökségnél – mondtam, de nem kellett volna. Nem azért hagytam ott, hogy utána villogjak vele. Pedig hatott. Tudtam. Mindig hat. Ádi érdeklődéssel nézett rám. Hiába mondom, hogy a reklám az egy

ívelt kalap szar, senki sem hisz nekem. Most már csak rá kell játszani.

– Ja, persze, már egy éve. Csak tudod, rinyál a megrendelő, hogy ilyen célcsoport, meg olyan arculat, meg hogy találkozzanak. Közben nem ért hozzá, de azt hiszi, hogy ért. A reklám az szakma, azt nem lehet csak úgy, hogy hopp egy logó, hopp egy szlogen. Azt ki kell találni normálisan meg kreatívan. Kitalálni meg nem a megrendelő fogja, mert ahhoz az kevés. Kitalálni én fogom, a tömeget én manipulálom, de ezt nem érti, és mindenbe belepofázik, meg mutogat, meg mindent csinál. Küzdjön ezekkel más, kiléptem a francba.

Felnéztem. Igen, a szokásos. Túlpörögtem egy kicsit, de letaglózó volt azért. Ádi legalábbis hallgatott döbbenten. Most jön az a kérdés, hogy milyen reklámszöveget írtam már.

– És milyen reklámszöveget írtál már?

Legalább ezerszer játszottam a játékot, nyomtam az adu ászot:

– Hát, pölö a reklámügynökség szlogenjét is én írtam: *Nekünk nem probléma az ön hóhérbárdját reklámozni, majd kitalálunk hozzá valami jópofa életérzést.*

Ezt nem szokták érteni, mindjárt kell mondani valami olyat, amit ismer. Ádika lehengerlően buta pofát vágott.

– Ezt nem ismerem.

– Nem, pedig az izében – itt hazudnom kell, hazudok is, csak nehezen –, a Kossuthon volt egy szpot – szpot, hogy rühellem ezt a fontoskodó szót! –, nyomták vagy ezerszer. Persze te csak kereskedelmit hallgatsz, úgy is nézel ki. Nem gáz, igények és pofonok...

Itt végleg nulláztam a fickót.

7.

A sörcsap kezelése igenis művészet. Már két órája fűrdtem habban a pultot. Szerencsére még csak néhány vendég van, de kérhetnének inkább kólát. Ádika ugyanis tulajdonosa ennek az Irokéz nevű kócerájnak, és felvett pincérnek. Miután teljesen lenulláztam, amíg magához tért, megkérdezte, hogy még mit csináltam. Következett egy hatalmas előadás a pizza gyártásának és kihordásának rejtelseiről.

– A laikus azt hiszi, hogy a pizzakihordás az csak kihordás, pedig annál jóval több... Aztán: megtalálni azokat a rohadt utcákat, a térképek meg szarok... És még: ha elkésel, kihűl a pizza, és akkor mindenki szív...

Komoly mondatokat varázsolni valami lényegtelen köré, ezt megtanultam a reklámban. Utána következett, hogy dolgoztam-e már étteremben vagy bárban. Levettem, miről lehet szó. Voltam már étteremben, de csak előlről.

– Persze, pincérként dolgoztam, csak a problémás vendég az gázos ügy. Érted, mert az, hogy forró a leves vagy hideg, az tök szubjektív, a szakács nem tudhatja, hogy a vendégnek mi jön be. Én meg hiába vagyok kedves, odaadó, udvarias – mellesleg a felsorolt három szó szinte ugyanazt jelenti, de ha az ember az ujján számol és nagyobb szüneteket tart, nem feltűnő –, ha ő szétforrázza a pófáját.

Szóval adott melót, ami igaz szívű emberre vall, de lényegében azért történt az egész, mert meg akarta mutatni, hogy ő is van akkora ász, mint én. Ezt amúgy helyből elismerem. Továbbá, minek szépítsük a dolgot, látszott rajta, hogy meg akar kúrni.

Egy srác felugrott a bárszékre.

– Szia, egy pohár sört kérek! – baromi helyes gyerek volt, és eléggé vigyorgott rám.

– Pillanat – mondtam. Némi nemtörődömséggel igyekeztem színeznem magam, de azért kedves voltam, hátha bekapálja, hogy általában kedves csajszi vagyok.

Aztán máris habban fürödtünk mind a ketten.

– Bocsánat – tettem hozzá totál kedvesen. Majd ismét, most óvatosan, meghúztam a sörcsapot. A kitörő habbal sikerült mindkettőnket eláztatni. A gyerek egyre habosabban, de rendületlen érdeklődéssel figyelte a műveletet. Ez nagyon tetszett, hogy nem adja föl.

– Ezt a szart! – dörmögtem magam elé, mintha nem én lennék a totál nyomorék, hanem a csap.

– Mi a neved? – kérdezte.

– Szarka – válaszoltam lazán, foghegyről, hogy lássa, azért uralom a helyzetet. Meg vigyorogtam, szerintem szexin.

– Lopsz, azért?

– Anyád lop. – Ezt nem elsősorban a gyerekek küldtem, hanem a csapnak, de gondoltam, nem árt, ha a gyerek is kap belőle. Tudtam, hogy viccnek szánja, de direkt nem nevettem. Meg, mondjuk, nem is volt vicces duma, csak helyes a gyerek.

– Ez becenév, nem? – próbált finomítani.

– De.

Miközben küzdöttem a megvadult sörcsappal, a srác válla fölött kiláttam az utcára. Egy hatalmas fekete Volvo vagy Mercedes vagy mi állt meg a pub előtt. Kövérkés, kopaszodó, bazi gazdag, ötven körüli pali szállt ki az autóból a feleségével. A mami se volt semmi, úgy nézett ki, mintha egy párizsi luxusáruház bemutatótermében lenne alkalmazásban mint kirakatbaba.

– Barbikácska, Barbikácska! Szállj ki! Már rég Bécsben kéne lennünk apáddal – kiabált be a hátsó ablakon.

– Nyugi mutter! – hallatszott Barbikácska hangja bentről.

A srác unottan megfordult, hátát a pultnak támasztotta, és nézte, hogy mi zajlik mögötte.

Közben tiszta hab lett megint minden. Gondoltam, kihasználom, amíg nem lát. Igyekeztem a szétszóródott habokat egy pohárba a kezemmel belesöpörni, aztán feltűnésmentesen a gyerek hátát tisztogattam.

– Akkor miért hívn... – Vártam, hogy befejeződik a kérdés, de ilyesmi nem történt. Helyette a gyerek bemerevedett, és semmit nem mozdult, csak nézett. Megnéztem, mit néz. Egy lány állt a pub előtt, Barbikácska maga.

– Hú, de csinos csaj! – mondta a gyerek.

Hirtelen összerándult a gyomrom. A csajon azonnal hibákat kezdtem keresni, de nem találtam. Az ősi és már sokszor átélt gyűlölet a hasamba nyomult. Durván feszíteni kezdett. Remélem, nem ide jön – gondoltam. Meg azonnal megszakítottam minden jövőbeli kapcsolatot a gyerekkel. Asszem, joggal, mert akinek ilyen csaj tetszik, az selejtes gyerek lehet csak.

Barbikácska elbúcsúzott a szüleitől, akik beszálltak egy limuzinba, persze sofőrös verzió, majdnem hánytam.

– Aztán vigyázz az autóra! – kiabált még a mami, és elhajtottak.

Barbi elindult fölfelé a pub lépcsőjén.

8.

Estére végre kiszedtek a pultból, ami elég jól jött, mert kezdtem delíriumba kerülni a sörhabtól. A pub megtelt vörös és dagadt németekkel, továbbá bőgő kiscsókaikat hiába fegyelmező hazaiakkal. Egy tálcát egyensúlyozva rohángásztam a tömegben, kerülgettem a lebarnult gyerekeket, a rákvörös németeket és a seggem után nyúlókáló különböző nemzetiségű kezeket. Küzdöttem a borra valóért, ami igazán kijárt, és őszintén, tiszta szívből irigyeltem Barbit, aki nagyobbakat kaszált, mint a halál Lipcsénél. A rejtély az volt az egészben, hogy minek dolgozik pincérként egy olyan csaj, akinek matt milliomosok a szülei. Idáig nem értem fel. Barbi

meg mint egy búbájpintyőke, egyaránt mosolygott a vendégekre és az alkalmazottakra.

Édi Ádit még kissé megspilázott halovány erotikus tekintettel is oltogatta. A heves pillantásoktól Ádi teljesen lemondott az én megkúrogatásomról, és jól láthatóan belekezdett a Barbi-projektbe.

Barbi cirka ugyanannyi időse lehetett, mint én. Vitán felül első leosztásos csaj. Már értem ezt úgy, hogy bárhova megy, az első kört nyeri. Ezzel a Barbie baba külsővel nem is lehet versenyezni. Adu ász az első körben, fájdalom, de komolyan.

És ahogy így megfigyeltem, van egy csomóféle ember. Lehet, hogy igazából nem is egy anyagból vagyunk gyúrva. Ha csak a külföldiekre gondolok, vagy a fekákra, vagy a kínaiakra. Meg belül is sokféle van. Most nem az, hogy valaki szomorúbb meg vidámabb, hanem pölő az osztályban is van egy csomó, aki még szűz, meg van, aki szerintem szűz is marad, meg van olyan is, aki már az általánosban az egyik bulin elvesztette. És ez hozzáállás meg bátorság kérdése, nem csak hapsié. Formálja valahogy az ember külsejét az egész, és attól lesz valamilyen. Szóval ez bonyolult, csak az a lényeg, hogy az osztálytársaim nagyobb része tuti nem dolgozott még soha, és ez is formál, meg hogy milyen műsort nézel a tévében igazából, meg hogy gazdagok-e a szüleid, az akkor is látszik, ha szétcsúszott cuccot veszel föl, meg minden ilyesmi. Szóval nem csak a belső meg a családfa. És féltő, hogy Barbika teste egy nagy, légüres teret hivatott lezárni, mert az ilyen csajok általában csak tündérszépek. Na, akkor csapok le majd én.

A rohadéknak egyébként gyönyörű szőkésbarna (inkább szőke, de azért barna is) haja van. Legalább tíz centivel magasabb nálam, ami, mondjuk, nem nagy ügy, az egyhatvanhetemet ugrani, de idegesítő. Nem idegesített, de idegesítő volt. Nekem meg hiába van nagy dumám, és hiába nullázok bárkit két perc alatt, és hiába voltam kreatív egy reklámügynökségnél, és hiába nyomatok zselét a rövid, sötétbarna hajamra, hát esélyem sincs az első körben, ha ez itt van.

9.

Arra ébredtem, hogy a pofámba tűz a nap, izzadok, és hatszáz légy zümmög a fülemben. A padlásszobából, amit a melóval együtt kaptunk néhány pincér csajjal, reggelre az összes levegő távozott, valószínűleg kiszorították a legyek. Szóval nem aludtam valami flottul. Egyedül voltam, a többiek már lementek a strandra.

Éjjel négy körül kiraktuk az utolsó vendéget, aki túlfűtött öntudattal azt énekelte, hogy „nem adom a lelkemet az ördögnek”, közben elszántan kúszott a kijárat felé. Ezzel nem lett volna baj, csak kettőkor indult. Fáradt voltam, mint az állat. Egész éjszaka részeg fazonokat rángattam le a fenekemről és a mellemről. Lealázó pofákat vágtam mindenkire, tekintet nélkül. Meg állandóan a magukat általam restaurálni vágyó ötveneseket fegyelmeztem. *Lógassa inkább a sírba, tata* – ez volt az est vezérszlogenje. Ha tapiznak, azt nem szeretem. Olyankor úgy érzem magam, mint egy zacskós tej, amit nyomkodnak, hátha folyini kezd. Szóval eléggé punnyadt voltam, mikor a többiek után mentem a strandra.

Vettem belépőt, mert a borravalót megtarthattam, és igazán nem számított.

Most azt mindenképpen el kell mondanom, hogy a strand, az egy szörnyű fertő. A legtöbb hapsi úgy nézett ki, mint aki gázos lufit nyelt. Volt nekik hasizmus, mint a retkes reklámokban, meg öntudatos fejük, amelyet az akciófilmekből leshettek el, és üres tekintetük, feltehetően a szellemi gyengék intézetének meleg ajánlásával. Hát, nem is értettem. Én egyetlen debil hasizmára sem vagyok ráizgulva, a debilek nyilván meglátják egymásban a vonzót, de én csípem, ha valaki legalább ember közeli arculattal rendelkezik. Esetleg érdemes lenne egy közhasznú reklámkampányt indítani. A szlogent odaadom ingyen: *Ne kondizzá', sportolj!* Ennek lenne értelme.

Bárhova mentem, a pumpabunkók folyamatosan engem fixíroztak. Szerintem elég nagy a seggem, és tuti, hogy

azt nézték. A csajokról szót sem ejtek, csak hányok. Most lehet azt gondolni, hogy prűd vagyok, és irigylem azt, akinek van pasija, mikor nekem nincs. Ez így oké is, nem tagadom, irigylem. De mindefölött nem szeretem, hogy minden a szexről szól, miközben nem is, pedig de. És rühellem, hogy ami a világon nem köthető neki szervhez, az karitatív tevékenység. A strandon az egész tökre kijön. Mert pölő percenként jégkrémet kell venni, vagy kínlódva kártyázni, hogy az ember ne unatkozzon. Mivel a hülye vendégek figyelmét semmi sem köti le, még a kártya meg a fagyi sem, kénytelenek embertársaikat zaklatni kritikus tekintetükkel. Itt mindenki kiállítja magát, és pontozza a másikat. Az érett példányok persze nagy előnyben vannak a már csöffadtabbakkal szemben, amitől úgy érzik, a leggizdább, ha fixálnak valami öntelt pófát. Ebben a rémes bálban mindenki a ruhátlanságával öltözik, amit már, gondolom, tavasszal keményen elkezd magára szabni. Nevetséges és – ahogy a magyartanárnőm mondja – „mégis kíméletlenül emberi küzdelem”, ahol a zsűri és a versenyző egy, nyertes meg nincs, mert ha valaki tetszik is, nem fogok odamenni, hogy bukok a búrásra. Ha meg egy fickó odajön hozzám, és bepróbálkozik valami halvány jópofizással, nem bírok vele mit kezdeni, meg mondjuk, általában rögtön behányok.

Asszem, érthető, hogy általában nem vagyok túl barna nyár végére.

10.

Nem találtam meg a többieket. Helyette vágyakozva néztem a vízben felállított röplabdahálót, ami alatt két felpumpált ütögetett három, feltehetően általuk megpumpáltak. Szánalmasan bénák voltak. Én benne vagyok a sulis női röplabdacsapatában, és tavaly megnyertük a gimik közötti országos versenyt. Aztán kivittek minket Rómába, ahol borzalmasan lealáztuk fél Európát. Csak éppen az olaszoktól kaptunk ki szorosban, mert a bírók állandóan benézték nekik a kiütött labdákat. Erről eszembe jutott, hogy én tulajdon-

képpen szeretek röpizni. Körülnéztem, hátha játszanak a par-ton is. Az egyik röplabdapályát egy apuka topasütővel és fé-
lig lecsúszott fürdőnadrágban bitorolta. Rendszeresen a lab-
da mellé ütt, amit tizenhárom év körüli lánya láthatóan
nagyon szégyellt és eléggé unt. Tökre értettem. Messzebb
hárman röpiztek. Egészen tűrhetően nyomták, gondoltam,
bevesznek negyediknek.

Mikor közelebb értem, kiderült, hogy a három közül az
egyik a Barbi. A másik kettő fiú volt. A bűdös Barbi elég jól
játszott, a fiúk meg nagyon igyekeztek. Nem nagy ördöngös-
ség levenni, hogy miről van szó. Főleg a rondábbik gyerek
volt érdekes, mert úgy próbált meg játszani, hogy közben tel-
jesen kihúzta magát, hogy látszódjon a hasizma. Hát, a na-
gyon szomjas tevéknek is van ilyen púpjuk, mégsem izgulok
föl az állatkertben. A másik gyerek jobb volt, de szánszalmasan
igyekezett, és percenként fejfel belerepült a homokba, mintha
hangyákra vadászna. Meg kellett állapítanom, hogy az em-
bernek nem áll jól, ha a homokból fordítva meredezik kifelé.

Rám legalábbis így nem lehetne komoly benyomást
gyakorolni.

– Sziasztok, beállhatok?

– Persze, gyere! – mondta a Barbi.

Most szólt hozzám először. Tegnap nem beszélünk, túl
nagy volt a forgalom. Lehet, hogy meg sem ismert. Nem is
érdekelt különösebben. Beálltam a tekepúpú mellé. Barbi
volt a hangyással.

– Neked lumbágód van, vagy mitől akarsz hanyatt es-
ni? – kérdeztem a srácot, mert ha normális partnert akarok,
nem kezdek egy egyensúlyzavarossal.

– Így jobban barnulok – mondta a tök árnyékban.

– Ja, jó – feleltem, mert egyáltalán nem vártam, hogy
ilyen felkészülten válaszol.

– Meccs, mehet? – kérdezte a hangyász.

Játszani kezdtünk. Az első pár pontot nem kell megnyerni. A fontos inkább, hogy kitapasztald az ellenfél gyengeit. Elégge idegesítő volt, hogy Barbiéknál a hangyász volt a gyenge pont. Mindig rá ütöttem a szervát.

Nálunk a szikkadt púpú nagyon hajtott. Kicsit érdekesen mozgott a totál merev felsőtestével, főleg a vetődéseknél emlékeztetett egy landoló dárdára. Öt ötnél aztán kiderül, hogy az erőviszonyok egyenlők. Az nyer, aki jobban odateszi magát. Stratégiát változtattam, és Barbira kezdtem szerválni. Ha egyből visszaütötte, a szikkadt púpúnak komoly esélye volt lecsapni a hálónál. Ha feladta a hangyásznak, azt általában tudtuk védeni.

– Mit keresel te állandóan fejfel a homokban? – kérdezte nyolc ötnél Barbi a hangyászt.

Ebből látszott, hogy mélyponton vannak. A hangyásznak mellesleg lehorzsolódott az orra. El akart menni tapasztért.

– Nehogy már kikapjunk ezektől! – mondta Barbi, és visszarántotta a gyereket a pályára.

A következő szervától Barbi brutál dolgozni kezdett. Hatalmasakat vetődött és minden labdát, még az elérhetetleneket is, megpróbált visszatornázni. Egy csomó strandoló gyűlt körénk. Ettől az én szerencsétlen szikkadt púpú partnerem még jobban kihúzta magát. Állandóan azon aggódtam, mikor zuhan hanyatt egy fontosabb labdánál. A meccs kezdett eldurvulni. Barbi tüzes tekintettel figyelte a labdát. A nézők meg a Barbit. Ezzel nem lett volna baj, de a hülyegyerekem mellett szintén a Barbit figyelte. Huszonegy tizenötre elhúztak.

– Az még oké, hogy az árnyékban napozol, de ne bámuld már a csajt, mint egy pornófilm-producer! A labdákat üsd le! – üvöltöttem rá, kifejezetten jobbító szándékkal.

Ettől a pornó-filmproducertől nagyon megszeppent a gyerek. Talán nem tudta, mit jelent, mindenesetre beleerősített.

– Mit folyik a vér az orrodból? Nem zavar, hogy olyan vagy, mint egy zombi? Mert engem állatira zavar! – kiabált feldúltan Barbara a hangyászra, huszonkettő huszonegynél. Hét pontot nyertünk zsinórban, a helyükben én sem lettem volna nyugodt. A gyerek orrából meg tényleg folyt a vér. Azután érkezett, amitől féltem.

Barbi kapott egy jó labdát a hálónál, és lecsapta. Pont eltalálta a szikkadt kétpúpú fejét. A gyerek ettől hanyatt vágódott és kinyúlt a földön. Ha a barom normálisan tartja magát, még esély is van arra, hogy a labda visszapattan az ellenfél térfelére, vagy fel a levegőbe, és akkor én át tudom ütni, de ebből a babiloni tartásból csak megzuhanni lehet. Meg is zuhant. Hoztunk hideg vizet, borogattuk, meg ilyenek, végül felállt. Nem folytattuk, mert mindenki bepunnyadt.

11.

Eltelt egy pár nap, meg minden. Kerestem a zsetont, mert igazából Amszterdamba akartam menni már régen, csak soha sincs elég pénzem az ügyre. Nem vagyok kábszeres, még cigizni se cigizek, de gondoltam, az divatos. Ha az ember Amszterdamba megy, abból rögtön következik, hogy be is tépett, mint a gép, bizonygatni se kell. Ha hazajövök, majd azt mondom, hogy túlnyomtam magam, mint az állat, és totál úgy szedtek le a cuccról. És hogy amíg az intenzíven feküdtem, láttam egy folyosót, annak a végén a fényt, a fény végén meg mondjuk, ott volt a Krisztus, vagy a Buddha. Addig még kitalálom, melyik. Asszem az, amelyik épp divatosabb lesz. Én amúgy hiszek Istenben, de azt még nem sikerült eldöntennem, melyikben, talán éppen azért, mert egyik kampánya sem átütő. De a lényegen nem változtat, hogy Amszterdamba legalább egyszer el kell menni, különben nem fogad be a társadalom. Ha már majdnem belehaltál, akkor megértik, hogy miért nem küldöd magad, de amíg jól vagy, tök ciki nem küldeni legalább egy kis zöldet a véráramba.

Alig volt vendég, és már éppen kezdtem unatkozni, amikor megláttam a gyereket a sarokban. Már többször láttam. Mindig egy papír fölött üldögélt, és rendkívül borongós képpel rágogatta a ceruzáját. Olyan húsz év körül lehetett, és mutató feje volt, meg ilyenek.

Rám két dolog hat nagyon, az egyik, ha a gyerek gitározik. Az olyan romantikus. Jó, tudom, hogy nyálás, meg eléggé nem elég, de romantikus és kész. A másik, ha van a gyereknek agya. Szellemeseket tud mondani, és lehet rajta röhögni, akkor annak a gyereknek valószínűleg van egy jól felépített belső világa, amibe nekem mindig kedvem támad beköltözni. Ez a gyerek költőnek tűnt. Szóval a nőnek igenis feladata múzsaként funkcionálni, hogy a világirodalom ne punnyadjon be. És én éreztem lelkemben a fellángolást, mert én igenis oltára leszek a világirodalom még be nem írt vákuumának. És tessék, bátran lehet elém járulni, és értem, rajtam áldozni. Meg tessék engem beleírni a költő életrajzába is, mint az univerzum egy olyan szereplőjét, aki nélkül a világ nem az lenne, ami. Szóval valahogy így. Nagy áldozatra készültem, mert múzsának lenni nehéz feladat, és még sohasem csináltam. Ha pizzáról lett volna szó, talán nem vagyok annyira ideges. Mindenesetre odamentem, és érzéken, de azért távolságtartóan megálltam mögötte.

– Kérsz még valamit? – igyekeztem magam pincérnőnek álcázni.

Felnézett, rám nézett, értelmes szemei voltak, okos, megfontolt vonások, könnyedén forgatta a ceruzát. A nagy sorok ceruzáját, a félig teleírt papír fölött. A papír fölött, amelyre talán épp a világ megoldását karcolta.

– Nem, köszö! – mondta kedvesen.

Szünet következett, mert nem akartam megzavarni, hátha még nem oldotta meg teljesen a kérdést. De nem írt.

– Mit írsz? – kérdeztem.

– Dolgozgatok – felelte.

– Talán egy szonett? – futott ki belőlem a kérdés. Nem akartam ilyen hülyeséget kérdezni, de ez jutott eszembe, és ha én költő lennék, abban a helyzetben nem is írhattam volna mást. Hát ott volt a nyár, a langyos kávé, cigaretta füstölt a hamutartóban. Falevelek susogtak, a nap már megenyhült, és beígérte a szerelmes lelkeknek a jótékony, puha nyári estét. És ott álltam én, a költészet tárgya, még ha nem is pont hozzá, de hasonszórúekhez elég jó verseket írtak már.

– Ja, én nem vagyok költő – mondta, és nevetett. – Reklámszövegíró vagyok. Neked tetszik az, hogy *A természet érintése*?

– Ha óvszerreklám, akkor nem jön be, de ha hétvégi kirándulásokat akarsz eladni, jó lesz – mondtam, és legszívesebben pofán vágtam volna a tálcával. Aztán arra gondoltam, leköpöm, de nem mertem megtenni. Pedig az ötletre egy liter nyál gyűlt a számba.

– Nem óvszer, nem is kirándulás. Szlogent keresek a zöld papír zsebkendőhöz. Ez egy új termék, most akarják bevezetni a piacra.

– Zöld zsepi, és nem látszik a fikuszod! – mondtam, és otthagytam a gyereket a francba.

Az oké, hogy a világ kicsi. De ebben a kicsi világban én miért nem a Radonyi Andrással futok össze, aki évfolyamtársam volt első gimiben, de mielőtt összejöhattünk volna, kirúgták a suliból? Miért a zöld zsepi üldöz engem? És a gyerekek meg hogy néz ki? Tipikus reklámszövegíró. Tipikus szar reklámszövegíró.

Esni kezdett. A szar reklámszövegíró arcán végigfolytak az esőcseppek. Jól nézett ki, ahhoz képest. Bentről figyeltem, ahogy lassan összepakolja a cuccait a teraszon, és elmegy. Régen ez költő lett volna, és elcsábít, és én tiltakozom, azután elcsábulok. Most ő a természet érintése. Hát engem nem érintett meg. Egyáltalán nem.

12.

Édi Ádi elengedett, mert az eső eláztatta a teraszt, a fedett térben meg volt elég pincér. Lesétáltam a partra. Hiányzott a gyerek a szaros zsepijével együtt. Jó lett volna, ha van. Igazából jó lett volna, mert nyár volt. Szóval hiába vagy állati pénzes, ha nincs bolt a környéken vagy ilyesmi. Hirtelen baromira hiányozni kezdett a kutyám. Főnöknek hívják. Kaukázusi farkasölő. Hirtelen hiányozni kezdett az anyám is. Azután Gergő, a régi pasim kezdett el hiányozni. Pont egyszerre veszítettük el a szüzességünket. Azután a szüzességem kezdett el hiányozni. Egy idő után már elkezdett hiányozni az is, hogy más nem hiányzik. Elég sokáig szenvedtem, és mindent végigvettem, hogy mi hiányzik, azután meg, hogy mi nem. A parton megláttam a Barbit. Na, ő nem hiányzott.

– Szia – mondta –, azt hiszem, téged kereslek.

– Helló. – A Balatonba bámultam. A szép lányok általában keresik a csúnya lányok barátságát, hogy viríthassanak mellettük. Ehhez nem volt kedvem.

– Mit nézel? – kérdezte, mert vele tényleg nem volt kedvem beszélgetni, és egyre elszántabban bámultam a tavat.

– Semmit.

– Aha – mondta bizonytalanul –, arra gondoltam, hátha van kedved eljönni velem.

– Hova?

– Útleveled van?

– Mi vagy te, vámőr?

– Hülye vagy? – eléggé megdöbbent. – Nem vagyok vámőr.

– Nincs kedvem elmenni sehova. Nem miattad, csak úgy. Szóval nincs. Meg annyi pénzem sincs, mint neked, és kocsim sincs.

– Kocsim nekem sincs. Arra gondoltam, amikor röpzünk, hogy nekünk együtt kéne lelépnünk valahova.

– Mi az, hogy valahova? Az egy hely?

– Igen, néha lehet egy hely.

Most néztem rá először, mert először mondott valami viszonylag izgit.

– Dolgoznom kell, nem hagyhatom itt a pubot, kell a pénz – mondtam, és így is gondoltam.

– A pénz csak ürügy – felelte.

– Hagyjuk ezt, jó? Szóval... hagyjuk ezt! Ne dobáld itt mindenfelé a szavakat. Ül be inkább a kocsidba, és tépj el, ahova akarsz – meg akartam sérteni, de kicsit se sértődött meg.

– Nincs kocsid, eladtam.

Ez hülyére vesz, gondoltam, aztán továbbmentem.

Jó volt otthagyni. Szerintem én voltam életében az első, aki otthagya.

13.

Ha történik valami olyan, ami történhetett volna másképp is, de direkt úgy történt, láthatóan direkt, akkor az eléggé hat rám. Egészen biztos, hogy nem véletlenül mentem végig a főutcán, amin egyébként csak azért mentem, mert másfelé nem volt kedvem menni. Miközben mentem, azt hittem, hogy véletlenül megyek erre, és bármelyik pillanatban visszafordulhattam volna, de nem fordultam vissza. Már elhagytam a nyaralórészt, utána következnek mindenféle nagyobb szupermarketek meg barkácsboltok. Ruhabolt nem volt, szóval látszólag értelmetlen lett volna arra menni. És akkor megláttam a kocsit, azt a nagy feketét. Egy kerítés mögött állt több kocsival együtt, a szélvédőjén meg lógott egy tábla, hogy hárommillió.

Rohanni kezdtem visszafelé. Csak azt akartam mondani a csajnak, hogy bocs. Nem értettem, mit keres az autó a kereskedésben, egyáltalán nem, de van olyan, hogy az ember hirtelen megérti valamiről, hogy nem érti. Ez felemelő érzés, és olyankor illik bocsánatot kérni.

Egyszer történt már velem ilyen. Valami helyes pasit összeszedtem egy bulin, és már bent feküdt az ágyamban. Meztelenek voltunk, a gyereknek meredt a farka a plafon felé, és mindenképpen akart valami páros gyakorlatot. Egyéb-ként nem állítom, hogy nagyon felkészült vagyok a szex terén, de ha a csávó egyre durvábban lefelé nyomkodja a fejemet a töke irányába, azt nem tudom félreérteni, hiába teszek úgy. Szóval egy ideig úgy tettem, mintha nem érteném, mit akar. Pedig nem akart az semmi rosszat, és teljes joggal vergődött mellettem, ha már beengedtem az ágyamba. Csak-hogy én időközben rájöttem valamire. Már nem emlékszem mire, de az nagyon súlyos volt. Ettől kezdve nem éreztem semminemű lelkesedést. Visszagondolva, valószínűleg arra jöttem rá, hogy nem akarok vele lefeküdni, lehet persze, hogy valami másra. Csak azt éreztem, hogy súlyos és szomorú dologra jöttem rá. Ő meg nem volt hajlandó megérteni a súlyos és szomorú dolgot. Igaz, meg sem próbáltam megfogalmazni vagy elmagyarázni, mert nem volt mit. Na, akkor mondtam neki, hogy bocs, és kirúgtam az ágyból. Tiszta szívből és mély fájdalommal mondtam ezt a szót: bocs. Nem értékelte túlságosan, mert nem értette, és én sem értettem, nem is ez a dolgom, ez az ő dolga lett volna.

De miközben rohantam, biztos voltam benne, hogy a Barbi érti a kocsügyet, és reméltem, el is magyarázza.

Nem futottam sokáig. Barbara az út szélén állt és stop-polt. Éppen fékezett egy autó. Alig értem oda.

– Barbara! – üvöltöttem, mert nem vett észre, már kinyitotta a kocsiját.

– Mégis jössz? – kérdezte.

– A cuccaim... – mondtam, és a szállásunk felé intettem.

– Az útleveled nálad van?

A gatyám tépőzáras zsebéhez kaptam, és rögtön eszembe jutott a Gergő meg minden.

– Nálam.

– A többit megvesszük – mondta, és beült az autóba. Tetszett, bár eléggé furcsa helyzet volt. Még egy kicsit tipródtam, mert a Fagyí nélkül nem szívesen mentem sehova, meg nem volt nálam a mobiltöltőm, csak a telefon. Igazából asszem, egy pillanatra önkívületbe estem.

Nem tudtam, mi történik éppen és pontosan. Végül beültem a Barbi mellé.

– Bocs – mondtam, mikor már mellette ültem, de szerintem ő sem értette.

14.

– Honnan tudhattam volna, hogy a reptéren nem lehet jegyet venni? – kérdezte Barbara. Eléggé feldúlt volt. – A HÉV-nél vagy a vonatállomáson vagy a moziban simán lehet.

– Igen, de ott csak egy irányba haladhatsz. Itt bárhova.

– Bárhova – mondta és elalélt.

– Na, most kellene egy hapsi, aki dönt – jegyeztem meg.

– Most az nincs, úgyhogy gyorsan találj ki valamit.

– És mi lenne, ha felszednéd, mondjuk, azt? – rámutattam egy elég pofás fickóra, aki látszólag egyedül volt, de egy reptéren sosem tudhat] a az ember. – És egyáltalán, miért én találjak ki valamit, amikor azt sem tudom, mit csinálok itt. Ezt elméletileg te tudod.

Be voltunk szarva. Ő is, én is.

– Na – mondta, és meglökött.

– Mit na? – kérdeztem.

– Oldd meg a problémát.

Ideges lettem, nem szeretek problémákat megoldani, és kivételesen irtózom a tisztázatlan problémáktól. Számomra egyelőre egyáltalán nem volt világos, hogy mi a feladat. Barbara nem mondott semmit. Siófoktól a reptérig alig beszélünk. Mondjuk, hulla idegenek voltunk egymásnak, és én gondoltam is, hogy gyorsan visszateperek Siófokra. Meg a szüleimre is gondoltam, de igazán nem szívesen. Csak ciki lett volna nyíltan meghátrálni. Ezért úgy döntöttem, rázúdok egyet a csajra, mert itt ziher, hogy nem kapunk semmilyen jegyet, aztán szépen visszamegyünk. Odamentem egy ilyen öltönyös fickóhoz.

– Ne haragudjon, nincs két jegye bárhova?

– Hülyéskedsz, kislány? – kérdezte az ember, és már el is fordult.

– Látod, Barbi, nincs jegy, már mehetünk is vissza.

– Próbáld meg még egyszer, hátha!

Kínlódó pofával újra bepróbálkoztam egy öreg házaspárnál, de kiröhögtek meg lesajnáltak.

– Barbikám, ez full reménytelen. Kizárólag olyanok vannak itt, akik el akarnak repülni. Mondjuk, én sem járok villamosmegállókba csak úgy. Ez meg pluszban a reptér.

Barbi erre nem bírt mit mondani. Elindultunk kifelé, de a kijárat ajtó előtt megállt.

– Lécci, lécci, lécci! Próbáld meg még egyszer! – könnyögött, és rángatta a kezem.

Halál ciki helyzetbe hozott, mert egy csomóan néztek meg minden.

– Nyugi má, Barbi!

– Lécci, lécei, lécei! Utoljára!

– Jó! – Egyébként ezt nem azért mondtam, mert jó volt, hanem mert nem volt más választásom. A legközelebbi emberhez léptem.

Az ember megfordult, nő volt, negyven fölötti.

– Hová akarsz utazni? – kérdezte. Állati kedves volt.

– Bárhova – nyögtem, és Barbira pillantottam, aki vesszettül bólogatott.

– Izraelbe van kettő. Ha megveszitek, nem utazunk el a férjemmel, tegnap megint robbantottak.

– Békésebb hely nincsen?

– Biztos van, de nekem csak ide szól a repülőjegyem. Szívesen eladom.

– Kérjük – mondta Barbi, és közelebb lépett.

– De ha felrobbanunk, akkor már nem jövünk többet haza, ugye? – kérdeztem a Barbitól.

– Visszahoz a követség. Mire aggályoskods? Neked ez teljesen meg fog felelni – fizetett.

Elkísértük a nőt, aki segített átíratni a nevünkre a jegyet, azután boldogan eltűnt. Körülnéztem. Igen, valóban a reptéren álltunk, valóban volt két repülőjegyünk, valóban utaztunk, valóban a háborúba. Mert amikor az élet hív, menni kell. Erről amúgy nem voltam meggyőződve teljesen. Szerettem volna az egészet visszamondani. Zúgott körülöttem a reptéri váró. Barbara közben az összes pénzt átváltotta dollárra. Gondosan összehajtogatta, és a zsebébe gyúrte.

– Ezzel bezállok – mondtam, és odaadtam a kezt, amit Ádinál kerestem.

– Nem kell.

– Most nekem se, legyen egy helyen.

Barbi az én pénzemet is átváltotta, és betuszkolta a többi mellé.

Biztonsági emberek kerültek elő, kérdezgettek mindent, de semmire nem bírtunk normálisan válaszolni. Aztán mikor a Barbi azt hazudta, hogy rokonok várnak minket Izraelben, megnyugodtak.

Két óra volt még a gép indulásáig. Két rohadt óra, hogy lebeszéljem Barbit az egészeiről. Ahhoz viszont, hogy bármit is érvként tudjak felhozni, rá kellene jönnöm, mit is csinálunk itt tulajdonképpen.

Néztem a csajt. Elszánt volt és boldog. Ha az ember elszánt és boldog, az jelent valamit. Eleinte nem tudtam, mit, de csak úgy senki sem elszánt és boldog. Mikor én utoljára ilyen voltam, volt a környéken valami hapsi. Híjj, ez szerelmes! És mivel tökmindegy neki, hova megyünk, biztos, hogy nem a hapsi felé utazik. Ez menekül! Menekül, de nem valami elől, hanem valamibe bele. Szóval szerelmi bánat vagy ilyesmi. Én meg itt asszisztálok az üggyöz. Szar érzés volt, hogy nekem nincs semmi okom elutazni. Nincs szerelmi bánatom, és másfajta bánatom sincs. Mégis, most már fel kell szállnom a repülőre, mert amikor a kutyám éhes, adok neki enni, függetlenül attól, hogy én éhes vagyok-e vagy sem.

16.

A repülőn valami barom vígjátékot adtak, amiben az amúgy helyes hapsi két nőt szeretett egyszerre. Aztán bebukott, mert a nők egymást választották. Ezt ilyen csattanónak szánták, de nálam pölö egyáltalán nem csattant, mert én kirtartottam a fickó mellett. Attól, hogy két nő egymásba zúg, nem lesz jobb a film, mert engem igenis szeressen valami dögös fickó. Nem vagyok leszbikus és idegesít is, ha egy történet rájátszik az én nem létező vonzódásomra a hasonló nemhez. Azt a minimális vonzódást, ami van, azt nem akarom látni a vásznon.

– Mit jelent az, hogy Citizen? – kérdezte Barbi, aki a vízumkérő lap kitöltésén dolgozott fáradhatatlanul. Ezt így a repülőn adják.

– Nem tudom, váza vagy belváros, ha jól emlékszem, egy leckében vettük az angolórán. Valamelyik.

– Egyik sem jön ki. Sem az, hogy ön milyen váza, sem az, hogy ön milyen belváros – mondta Barbara, és aggódva körülnézett.

– Írj be valamit, a kedvenc vázádat vagy a kedvenc belvárosodat. Valószínűleg a belvárosra kérdez, ezek nem érdeklődnek különösebben a virágok iránt. Hol laksz?

– A Rózsadombon.

– Akkor írd be, hogy rózsza.

– Szerinted arra a kérdésre, hogy ön milyen váza vagy belváros, az a helyes válasz, hogy rózsza?

– Na és? Szerintem elég, ha utalsz mindkettőre, ez így áthidalja. Osztályzatot nem adnak rá, akkor meg nincs tétje. Ez nem szódolgozat.

– Igazad van – mondta, és beírta.

Segített kitölteni az én vízumkérő lapomat is. Szép, kerek betűkkel írt. Jól állt hozzá az írása. Egyáltalán, az egész csajnak minden jól állt. Nemcsak a ruhái, hanem minden, az egész világ. Mindegy, hol van, röhög, vagy ideges, mint az állat, vagy fél esetleg, vagy kínlódik, jól áll neki. Vannak emberek, akinek jól áll, másoknak nem. Ez ilyen. Nem tudom, mitől, de biztos van még valami benne a szépségén kívül. Mondjuk, a világ nekem is jól áll, csak nem annyira. Persze mostanában úgyis a szépség dönt. A régi rómaiak lehettek ilyenek, mint mi. Nézték a szépséget a lakomákon, az egymásnak feszülő izmokat az arénában, a kes csillogását a palotákon, a hintókon, a ruhákon. A vér ömlött a háborúkbán meg mindenhol, azt is nézték, talán tapsoltak. Biztos tapsoltak. Meg sokat dugtak, aztán összeomlott az egész. Csak akkor még nem volt tévé meg videoklip. Most van, most nem kell meghalni. Most nézni kell, amíg el nem fog az ösztön, és akkor dugni kell. Barbara a huszonegyedik századra született. Én nem tudom, melyik századra születtem. Nekem tökmindegy, asszem. Nekem van valami dolgom itt, csak ki kell találni, mi az. Talán ha meglátom, felismerem.

– Minek megyünk oda, ahova megyünk? – kérdeztem Barbarát, aki időközben befejezte a vízumkérő lap kitöltését.

– Csak – mondta, és begörcsölt. Rándult egyet, testének durván a negyedére ment össze, és nézett. Egyáltalán nem tűnt közlékenynek.

– Mennyiért adtad el az autót?

Láttam, hogy az előző helyzetből nem lehet kimozdítani, hátha máshonnan sikerül.

– Két és fél milla – mondta.

– Annyit ért?

– Fingom sincs, annyit adtak.

– A szüleid nem milliomosok?

-- De. De az nem jelenti azt, hogy én is milliomos vagyok.

– Nekem még sohasem volt ennyi zsetonom.

– Na és? Nekem sem. Most van. Majd elköltjük és akkor nem lesz.

Ebben igaza volt, bár nem hatott túl bizalomgerjesztően.

– Minek dolgoztál a pubban? Pénzért?

Hosszú szünet következett. Barbara mellesleg imádott dumálni. Mások azt mondják, hogy én is imádok dumálni, de szerintem ez nem igaz. Mert engem nem érdekelnek a körmömlakkok meg a hajfestékek, a rúzsok, a bokaláncok vagy a pírzingek. Igaz, van egy a nyelvemben, de az más és másról is szól. Az arról szól, amit mutat. Hogy mit mutat, azt meg azokra a pasikra bízom, akik tetszenek. Tetoválásom nincs. Egy haverom azt mondta, hogy ha nem vagy érdekes, akkor egy tetoválás úgysem dob rajtad, attól nem leszel menőbb, ha meg érdekes vagy, tökmindegy. Akkor úgy döntöttem, nem tetováltatom magam. Persze szerelmes voltam a gyerekebe, de ez nem számít. Szóval Barbara szeretett beszélni, de velem nem beszélt túl sokat eddig. Csak láttam, hogy mások ál-

landóan kimeredt szemmel és zárt szájjal bólogatnak, ha vele vannak. Jó, én is imádok beszélni, de nem a körömlakkokról meg a hajfestékekről: És szerintem, ha egy nő nem a szépségápolásról beszél, az már nem is beszédes nő.

– Izraelben csak zsidók élnek? – kérdezte Barbara, hogy elterelje a témát.

– Nem tudom, talán arabok is.

– Ez a zsidó eredetileg halásznép volt, nem?

– Már miért lett volna halásznép? Ezek mindig is kereskedtek – eléggé csodálkoztam.

– Nem tudom. Tudod, Mózes vagy ki volt az, aki átment száraz lábbal a Fekete-tengeren, szerintem ő is halász lehetett, ez másképp nem megy, csak ha vízközelben sokat gyakorol – szögezte le végül, és odaadta a vízumkérő lapot.

– Miért nem írtad be, hogy mi az úti cél?

– Nem ismerek egyetlen várost sem Izraelben. – Na, ez jellemző a Barbarára.

– Ott van rögtön Jeruzsálem.

– Én azt hittem, hogy az a Szentföldön van.

– Izrael a Szentföld. – Mikor ezt kimondtam, eléggé megijedtem.

16.

Mikor végre kiküzdöttük magunkat a reptér elé, nem éreztem semmi mást, csak hogy a melegtől nem kapok levegőt. Emberek üvöltöztek angolul meg valami lehetetlen nyelven egyszerre. Pálmafák dülöngéltek a háttérben, minden sárgább volt, mint otthon.

– Ez Jeruzsálem? – kérdezte Barbi.

– Nem tudom, nem így képzeltem. Most hova?

– Ülünk taxiba, és vitessük magunkat egy hotelbe.

Délután volt, izzadtunk, és fogalmam sem volt, miért vagyunk itt. Ha a szüleim tudnák, hogy néhány órával ezelőtt még Budapesten toporogtam, most pedig éppen a Szentföldön vagyok, nem lennének feldobódva. De nem tudják. Ez megnyugtató. Beültünk egy taxiba.

– Barbi, jó lett volna, ha figyelsz legalább arra, hogy milyen városba érkeztünk.

– Tel-Aviv, közben megnéztem a repjegyen. Szép hely – mondta.

Én nem láttam semmi szépet a repülőtéren, talán bennem volt a hiba.

– Vigyen minket egy szállodába – utasítottam a sofőrt angolul. Életemben először használtam krízishelyzetben az angolt. Tetszett.

– Milyen árban legyen? – kérdezte a sofőr.

– Drága – mondta a Barbi.

Királyok voltunk, és a Barbi állatira élvezte. Én is, de kevésbé mutattam. Nézelődtünk kifelé az ablakon. Barbara az autópályán még vagy tízszer elmondta, hogy gyönyörű. Azután egyforma, lapos házak jöttek. Ott Barbi már transzba zuhant.

– Érzed az áhítatot? Ez itt a paradicsom! – üvöltötte, és ugrálni kezdett az ülésen, mint egy túlfűtött szektatag. Gyönyörűek a házak! A hapsik! Azt nézd, milyen cuki! – és rámutatott egy sötétbarna főszere, aki strandpapucsban flangált a belváros közepén. Mondjuk, a többiek sem öltöztek valami felemelően. Ezt a szót meg, hogy cuki, rühellem, és egyáltalán nem használom, különösen nem strandpapucsos alakokra. Baromira nem éreztem semmi áhítatot. Meg tele volt mindenhol katonákkal, nemcsak fiúk, hanem lányok is. Én egyáltalán nem képzeltem a paradicsomba egy katonát se eddig. Csak hogy egy oroszlán meg egy fóka papás-mamást játszik egy narancsfa hús árnyékában.

A sofőr lehajtott a tengerpartra.

– Te, én nem látok itt egy halászt sem – jegyeztem meg.

– A tenger viszont gyönyörű! – kiabált Barbi, és nagy ívben leszarta, hogy nincsenek halászok.

A taxi megállt a Sheraton Hotel előtt.

– Itt vagyunk – mondta a sofőr.

Barbara fizetett. Bementünk a szállodába. Egy ideig nézegettük egymást a londonerrel, aki láthatóan nem akarta elhinni, hogy nincsenek csomagjaink. Na, a szálloda, az nem volt szar. Látszott az egészen, hogy pénzes emberek lakják, olyanok, mint mi. Barbara tengerre néző szobát bérelt a leg-tetején.

17.

– Akarom érteni! – majdnem kiabáltam, nem tudtam elviselni, hogy nem értem. A legjobban pedig az idegesített, hogy ez a csaj, aki vitán felül csaj, képes magában tartani a titkot. Ehhez nem vagyok hozzászokva. Én mindent mindig elmondok. Jó elmondani. A tengert bámultam az ablakon keresztül, és egy pohár Bailey’st ittam jéggel, amit a minibárból szedtem elő. Barbara rágyújtott egy cigire. Tökre ilyen elszabadult csajos meg nagyvilági vagány fíling volt az egész, de nem tudtam igazán élvezni. Minden titkot tudni akarok.

– Mi a titok, szerelmes vagy? – háttal beszéltem hozzá, hatásosabbnak tűnt.

– Kibe? – kérdezte riadtan. Megjátszotta magát. Csak hallottam, de én is így hazudok. Kezdtém érteni anyámat, nem is olyan nagy mutatvány.

– Nem, nem vagyok szerelmes senkibe – mondta nagyon határozottan. Túl határozottan.

Megfordultam és a szemébe néztem. – Aha – köptem ki röviden. Na ez tök anyám volt. Híjj, nem akarok hasonlítani anyámra. Pedig ez most sík mama volt. Elbizonytalanodtam, és azonnal analizálni kezdtem magam. Hogy a francba jött ez

ki belőlem? Én nem leszek orvos, tehát nem hasonlíthatok anyámra.

Szerintem percekig kuss volt. Barbara nem tudta, hogy én honnan tudom, én meg nem akartam anyámra hasonlítani. Igazi tusákat vívtunk. Őt lebuktattam, én meg vele buktam. Sajátos tragédiák, egyéni sorsok, amik egy hotelszobában találkoznak. Tetszett, ebből filmet lehetne írni. Csak anyám nem akartam lenni, abból már van egy. Jó, bevált a mama, de tele van hibákkal. Szerencsére Barbi nem ismerte anyámat, mert ha itt lecsap rám és ügyesen érvel, tuti berogyaszt.

– Szóval, mi a bánatot csinálunk itt? – kérdeztem, miután visszarázódtam önvalómba. Kicsit mozogtam is, hogy érezzem a deszkásgatya súlyát a combomon. Nem vagyok anyám, én én vagyok!

– El kellett jönnöm Európából – mondta Barbi.

Ez aztán misztikusan hangzott!

– Üldöznek?

– Nem.

– Nem? Kár. Akkor miért?

– Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy nem vagyok képes egyedül semmire. Hogy még az országot sem tudom elhagyni, ha a szüleim nem visznek magukkal.

– Ennyi?

– Igen, ennyi, neked ez nem elég?

– Ez a valaki téged kirúgott a picsába, mi? – az ágyhoz mentem és átöleltem. Nagyon megsajnáltam hirtelen.

– Engem még senki sem rúgott ki – mondta önérzetesen.

– Senki? Jó neked, engem néha kirúgnak. Olyankor bőgök, de legalább nem adom el apám autóját.

Felém csapott, kivédtem a párnával. Sírt meg nevetett, és ezt egyszerre.

– Hol van ez a valaki?

– Rómában.

– Akkor miért nem oda mentünk?

– Mert kirúgtam.

– Persze – mondtam, de rögtön megbántam. Na, ez megint anyám. A mama ma egész nap kísért, lehet, hogy fel kellene hívnom. Igen, mama, remek a Balaton, találtam munkát, ilyesmik. Azt mégsem mondhatom meg a mamámnak, hogy Izraelben vagyok, és tizenhét és fél évesen egy hasonló korú nő tart ki. Most nem, később talán jobban elnézné. Még túlságosan anya az ilyenekhez.

– Nem azért, de lenyúlt pénzből nem is olyan nagy dobás lelépni.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Barbara, de pontosan tudta, hogy értem. – És el is mentem dolgozni, hogy legyen pénzem az utazásra.

– Az autó a szüleidé, nem?

– A nevemen volt.

– Nem ezt kérdeztem.

– Hát mit? – Sajnos, tényleg jól állt neki, mikor hülyének tette magát. Esküszöm, embernek még ilyen jól nem állt.

– Szóval, nincs lelkiismeret-furdalásod?

– Eddig nem volt.

– Ha apádék visszamennek, és nem találják sem téged, sem az autót?

– Apámék csak nyár végén mennek haza, addig nyugi van.

– Addig nyugi? És utána? Egyáltalán, mi az, hogy nyugi?

– Hát, hogy a szüleim csak nyár végén ölnek meg a kocs miatt. Addig nyugi van.

– Aha, értem.

Megint az ablaknál álltam, néztem a tengert. Éppen nagy horderejű döntéseket hoztunk. Éreztük, nem hibázhattunk. Kicsit azért bizonytalan voltam, mert nem tudtam, pontosan miben nem hibázhattunk. Illetve hogy nincs-e már elcseszve az egész.

– Miért nem volt jó nekünk abban a rohadt pubban? Még kaját is kaptunk ingyen – ezt csak úgy mondtam, nem jutott eszembe jobb.

– Most már csak az a kérdés, hogy te egyedül kijutottál volna-e ide.

– Soha, de mentségemre mondom, nem is terveztem.

– És haza tudnál menni egyedül?

– Ha adsz pénzt, igen.

– De nem adok – mondta, és kirohant a szobából.

18.

Rohantam utána, mert nem volt vicces, de későn kapcsoltam, és az a tizenöt másodperc előny elég volt neki, hogy meglépjen. Egy ideig kerestem még a szálloda halljában. Az viszont égő volt, úgyhogy visszamentem a szobába. Na, most aztán tényleg beszartam. Ebből simán kinéztem, hogy nem jön vissza. Ott álltam, illetve ültem egy sokcsillagos szálloda legfelső emeletén egyetlen virgonc buznyák nélkül. Nálam volt a mobilom, az útlevelem, és kész. Egész éjszaka nem aludtunk, mert a gép indulása elcsúszott valami fokozott biztonsági intézkedésen, és csak reggel hatkor szállt föl. Addig kávéztunk a váróban. Fáradt is voltam. Kicsit nyomkodtam a mobilomat, hogy megnyugodjak, de nem segített. Ez maga volt a vég. Ha legalább tudtam volna a Barbi számát, felhívom, igaz, úgysem vette volna föl. Hanyatt dobtam

magam az ágyon. Majd felszedek egy gazdag palit – gondoltam, és elaludtam.

Mikor felébredtem; a Barbi velem szemben ült, és tetrisszezett a mobilomon. Először nem voltam benne biztos, hogy tényleg ő az, de mikor kinyitottam a szemem, látszott, hogy ő.

– Visszajöttél?

– Persze – mondta, mintha ez persze lenne. Szerintem egyáltalán nem volt persze.

– Mellesleg neked mi a neved? – kérdezte.

Erről beszéltem. Simán leléphetett volna. Tényleg nem tudtuk egymás nevét normálisan, meg nem is kérdeztük soha.

– Szarka.

– Ez a vezetéknév?

– Nem, becenév.

– Honnan jön?

– Hát, mikor fiatalabb voltam és éretlen, mindenre azt mondtam, hogy szar. És akkor az osztálytársaim így neveztek el. Van ez a kicsinyítő képző, vagy mi, a végén, mert nem vagyok egy magas darab.

– A szarka az egy madár, amelyik lop.

– Ez igaz, de itt nem számít. Most pedig szépen adj valamennyi pénzt, mert az viszont számít.

– Nem adok – mondta, és ritka elégedett pofát vágott.

Na, ez nagyon szar volt. Ki voltam szolgáltatva egy Barbie babának.

– Most ez jó neked? – kérdeztem kínomban. Pont ilyenkor kellene valami barót benyögni, de persze pont ilyenkor semmi ép nem ugrik be.

– Átmeneti érzés, de a lényeg az, hogy nincs lé.

– Mi nincs? – hirtelen felültem az ágyban.

– Hazaküldtem a nagymutternek az egészet.

– Az enyémet is?

– Azt mondtad, legyen egy helyen.

– Hát te full hülye vagy!

– Innentől igazi – mondta, és erősített a ritka elégedett pofáján.

– Ezt nagyon elcseszted! – kotorászni kezdtem a zsemben, hátha. Nem találtam, csak egy retkes, zöld papírzsebkendő-cafatot. Persze kotorásztam már korábban is, de akkor még ezt a cafatot sem találtam.

– Te full hülye vagy, még fogkefénk és tamponunk sincs! – kezdtem kiborulni.

– Miért, megjött?

– Nem.

– Akkor egyelőre ne aggódj, mire megjön, lesz.

Azt hittem, belerúgok. Értettem, hogy miért csinálja, baromira értettem, de szarban voltunk. Barbarát addig idegesítette, hogy nincs semmi veszély, amíg lett. Meg valamit akartunk kezdeni azzal, hogy végre szabadon, amit akarunk. Igen, tagadhatjuk, de szándékos volt. És attól, hogy szándékos, szarul éreztük magunkat. Nagyapám mondta egyszer, hogy az a baja velünk, fiatalokkal, hogy nincs történetünk. És hogy a tévé megrajzolja nekünk saját történeteinket sokkal jobban. Ettől elmegy a kedvünk a valóságtól, ellustulunk, le vagyunk védve, mint egy jól menő termék. Sok hülyeséget beszélt össze az öreg, de mikor ezt mondta, nem ellenkeztem. Még bólogattam is, igaz, csak kicsit. Barbarát idegesítette, hogy nincs története. Engem is idegesített, de most, hogy lehetett volna, egyáltalán nem találtam olyan izgatónak a dolgot. Ha más nem hoz minket helyzetbe, helyzetbe hozzuk mi magunkat. Illetve a Barbi magával rántott engem is. Ez volt a helyzet, és itt már nem segíthetett semmi hagyományos. Én született tutista vagyok, rühellem a járatlan utakat.

Azért vannak a hapsik, legyenek ők cserkészek, de most nem voltak hapsik. Csak szarban voltunk, mély szarban, amiben nem ért le a lábunk, úsznunk kellett. Asszem, mindkettőnknek először.

19.

Reggelit kaptunk a szállodában, szép, hosszú svédasztalon. Nagy előnye, hogy a végén jól el lehetett bújni.

– Gyűrj a zsebedbe kifliket – biztatott Barbi.

Gyűrtem. Ő lopta a lekvárt.

– Fizethetted volna a szobát legalább még egy napig. Nem szeretnék az utcán aludni – jegyeztem meg.

– Keressünk valami munkát! – mondta, és elindult kifelé a szállodából, a tengerpartra.

– Nem azért, de jobb lenne inkább a városban próbálkozni, feltehetően a vízi mentőknél nincs üresedés.

– Először napozunk, aztán keresünk munkát. Nézz körül, itt mindenki sötétbarna – nyugtatgatott.

– Szerintem ezek így születtek, nem hiszem, hogy mindenki a tengerparton dolgozik.

Nem nyugtatott meg, de nem érdekelte. Levette a cipőjét, és térdig besétált a tengerbe.

Én mellette mentem a parton. Nyaraltunk. Így. Nem volt romantikus egyáltalán. Feszélyezett, hogy nincs fürdőruhánk, pénzünk, és hiába sétálgatunk föl-alá, állig felöltözve nem fogunk lebarnulni. Legfeljebb Barbi lábfejét égetheti meg kicsit a nap. Továbbá fogalmam sem volt róla, hol alszunk. A strand közepére értünk, ahol bazi nagy tömeg lökdösődött. Óriási márkajelekkel transzparenszek lógtak mindenfelé.

– Mi van itt? – kérdezte Barbara.

– Talán tengerátúszó verseny.

Közelebb mentünk a tömeghez. Röplabdahálókat láttunk és néhány összeácsolt lelátót.

– Te, ez egy nyitott strandröplabda-bajnokság – olvastam le az egyik plakátról. – A nevezési díj ötven sékel per fő, az első díj pedig ötezer sékel.

– Ideje beneveznünk – mondta Barbara.

– Kiváló ötlet, adsz száz sékelt, és már meg is nyertük.

Barbara nagyon szemrehányóan nézett. Rövid ideig talán gondolkozott.

– Adjuk el a mobilodat – ötlötte ki végül.

– Miért az enyémet? Neked is van, adjuk el azt.

Következésképp az ötletet elvetettük. Bár valószínűleg nem gazdagodtunk volna meg sem egy, sem két félig lemerült mobil eladásából. Nem volt más tőkénk, csak a mosolyunk. Igaz, nem egy mostani sztár kezdhette a pályáját erotikus mosolygással. Barbi mosolya pedig konvertibilisnek tűnt.

A gyerek, akinél nevezni kellett, dagadt volt, meg volt egy barátja, aki nem volt dagadt, viszont ezt ellensúlyozandó, borzalmasan rondának született. Ilyen kerti napozószenken ültek egy napozóasztal vagy mi mögött.

A sorban állók lökdösődtek. Mikor mi következünk, én próbálkoztam meg angolul. Barbit hiába kapacitáltam, elbújt a hátam mögé, és eleinte nem is látszott.

– Szeretnénk nevezni.

– Nincs akadálya – mondta a ronda.

– Száz sékel, és szerezz egy partnert – egészítette ki a dagadt.

Szünet következett. Kicsit elléptem, ha már nincs pénzem, mutassam, hogy partnerem van.

Sütött a nap. A szünet tartott. Barbara kiegyenesedett. Ez sokáig elhúzódott. Enyhe szél borzolta a hajunkat, a ho-

mok egyre melegebb lett. Igyekeztem természetesen várakozni.

– So? – kérdezte a dagadt, aki most Barbarával került éppen szembe.

– Well – mondta Barbara. Ebben a helyzetben én sem tudtam volna jobbat mondani.

Érezhető volt, hogy a szünetet már nem tarthatjuk tovább. Barbara ekkor hirtelen előrelépett, rátámaszkodott az asztalra. Melleit éppen a srácok látószögébe helyezte. Rántott egyet a seggén és hagyta, hogy az így elindított hullám végigfusson a válláig, azután hirtelen visszafogta. Ezt tanítani kellene, mert a mozdulattól úgy beremegett a melle, mint egy jól megkongatott harang.

Megint szünet következett, de most hatásszünet.

– Csak az a baj, hogy nincs pénzünk – suttogta Barbie –, nem rendezhetnénk máshogy?

Cseszett jól csinálta, le a kalappal. Nem is emlékszem, hogy igazából miket mondott, mert angolul mondta, ahogy bírta. De a testével brutál alájátszott, és ez rém érthetőre javította a nyelvtani hibákat. A dagadt izzadni kezdett, a másik gyerek pedig szorongva cserélgette a lábait az asztal alatt.

– Mi az ajánlat? – kérdezte a dagadt, miután megtörölte a homlokát és elrendezte magát.

– Mi az óhaj? – folytatta Barbi.

Itt már tudtam, hogy nem veszíthetünk. A mögöttünk állók is elcsendesedtek, és nagy érdeklődéssel figyelték az eseményt. Én meg kezdtem beizgulni.

– A verseny után négyesben minden – mondta a ronda.

Na, ez egy kicsit sok volt. Lehiggadtam. Barbi tényleg jól csinálta, de a két gyereket elképzeltem egy pillanatra, ahogy engem gyűrnek, ráadásul egyszerre.

– Hol? – Barbi is nyelt egyet, mikor ezt mondta.

– Barbi – súgtam oda –, inkább hagyjuk, ha ez a kövér rám fekszik, én sugárban fogok hányni. A ronda meg már nem fokozható.

– Kuss, Szarka – sziszegte.

– A szüleim nyaralnak, üres a lakásunk – mondta a dagadt.

– Minden oké – suttogta Barbi állati erotikusan –, írjatok fel a versenyre, *Girls* a csapatnevünk. – Azután eltolta magát az asztaltól, és elindultunk a pályák felé.

– Látod, ennyi! – lökte még oda nekem.

– Egy pillanat – kiáltott utánunk a kövér –, kellene valami előleg!

Megfordultunk.

– Barbikám, rajtad a sor – löktem vissza lazán.

– Majd ha vége a versenynek – próbálkozott a Barbi a fiúknál.

– Ha nincs előleg, nem írunk fel – követelőzött a ronda. – Gyertek vissza!

Barbara elszántan visszasétált, hátrahajtotta a ronda fejét, és megcsókolta. Felfordult a gyomrom. Aztán a kövér következett, aki miközben a Barbi csókolta, agresszíven magához húzta és a hájával körbefolyta. Guszta az nem volt, de úgy tűnt, végre betornáztuk magunkat a versenyre.

– Most a barátnőd! – mondta a dagadt, aki láthatóan belkesegett.

Csuklani kezdtem. A testem görcsbe rándult, és magamtól nem is tudtam volna közelebb menni. Barbara jött értem, és odatolt a ragadozók elé. Én igyekeztem ellentartani, de hiába.

– Hukk – csuklottam, miközben a kövér extra nyálas nyelve megpróbált behatolni a számba. Préseltem a fogaimat tiszta erőből. A nyelv tett két kört, amíg én a távolba bámultam, és számoltam a másodperceket. Barbi aztán a rondához

vezetett. Félő volt, hogy lehányom a pofáját, de szerencsére csak öklendeztem, amíg lesmárolt. Totál szétcsúsztam, meg durván szédülni kezdtem.

Gondolom, nem volt náluk kifejezett követelmény az odaadó magatartás, mert elégedettnek tűntek a teljesítményemmel. Végre felírtak a papírra. Mikor Barbi végleg eltárogatott a rémségek asztalától, még láttam, hogy a kövér a zsebébe nyúl, és száz sékelt a kasszába tesz.

– Kezdünk kurvulni – mondta a Barbi.

– Csak te – helyesbítettem. – Azonnal menjünk a legközelebbi zuhanyzóhoz, fürödnöm kell!

Ruhában áztattam magam, amíg nem szólítottak az első meccshez.

20.

Nehezebb ellenfelekre számítottam. Az első három meccset simán nyertük, annak ellenére, hogy végig paráztam, mint atom. Állandóan azon járt az agyam, hogy mi lesz, ha le kell feküdni ezzel a két szutyokkal. A negyedik meccset nyomtuk, és már nem mertem becsukni a szemem, mert ilyenkor mindig egy öreganyónak öltözött fejkendő, bajszos, nyálas csiga nyúlt felém. El akart ragadni, hogy csalódj a ósaszonyává tegyen. Ellenszerként igyekeztem a lehető legtovább nem pislogni, de ettől teljesen kiszáradtak a szemgolyóim.

– Barbi, tényleg bevállaljuk a strand két szörnyét? – kérdeztem égő pupillákkal, mély érdektelenséget színélve.

– Nyerjük meg a meccset, utána megbeszéljük.

– De én most akarom tudni! Nem bírom kiverni a fejemből az ügyet.

– Figyelj már oda, add föl!

Föladtam, lecsapta, újabb pont.

– Mellesleg szívesen felajánlom a részemet, tiéd lehet mind a kettő – mondtam, közben szerváltam.

– A dolgot ketten találtuk ki. Ne hátrálj meg!

– De én még szűz vagyok.

– Mi??? – Barbara a labda mellé ütött. Komolyan megijedt. – De, ugye, nem ez volt az első csókod?

– Nem, nem – megsajnáltam, meg én is megijedtem magamtól. Levertem a homokot a labdáról, és átdobtam az ellenfélnek.

– Szarka, mondhattad volna előbb is!

Közben csinált egy pontot.

– Figyelj, meccslabdánk van!

Nem tudtam figyelni. Ez aggodott értem! Anyám után ő az első ember, aki aggodik a szüzességem miatt. Ciki volt. Bármit megadtam volna, ha egy bába vagy vajákos asszony vagy mi felbukkan a környéken, aki vállal újracsomagolást. Csak ezek nem járnak a bicsre.

Rám szerváltak. Valahogyan áttornáztam a labdát Barbara kezére. Feladta, de rossz ritmusban érkeztem, alig bírtam egyáltalán átütni. Megkínlódtunk az utolsó ponttal. Végül összeszedtem magam, és egy kemény bombát küldtem a sarokba. Megnyertük a negyedik meccset is. Már csak egy volt hátra az ötezer sékelig.

Ment a dolog, mint a huzat, és nem is volt valami nagy mutatvány. A kövér odajött hozzánk. Miközben közeledett, kivert a hideg verejték.

– A döntőhöz válasszatok fürdőruhát magatoknak, szponzori ajándék, az öltözőfülkében vannak.

Cseszett kéjesen mosolygott, de hál' istennek, nem maradt sokáig, visszament bíraskodni.

Átöltöztünk. A fürdőruha bejött, csak kár, hogy egy ronda Sering felirattal megspilázták, ez valami izraeli üdítőmárka. Kaptunk inni, és normálisan le is zuhanyozhattunk.

Úgy viselkedtek velünk, mintha valami nagy sportolók lennénk. Tökjő volt.

Aztán az öltöző előtt megjelent két pali valami kamerával, amit az arcunkba nyomtak, meg egy mikrofonnal, amit a szánkba, és beszélni kellett. Ezek az eszközök egyáltalán nem segítik elő, hogy az ember jókat mondjon. Ráadásul angolul kellett. Barbi szerint én vagyok az, aki a krízishelyzetekben jókat mond. Hiába tiltakoztam.

Mondtam, hogy magyarok vagyunk. Ettől matt elalélt a riporter, meg hogy meg fogjuk nyerni a tornát. Aztán még mondtam, hogy az ellenfél párosok nem voltak éppen megaspilerek. Ez nem tetszett nekik, újra akarták venni, de mondtam, hogy nem mondok mást, mint amit gondolok, mert unom, hogy állandóan mást kell mondani, és ahhoz egyáltalán nincs kedvem. Mondani kell a nagyinak, hogy jól vagyok, a papának, hogy hol, a mamának, hogy nem leszek terhes. Pedig általában szarul vagyok, nem nagyon tudom, hol, és előbb-utóbb terhes leszek, ez a természet törvénye. A mama is terhes lett, nyilván nem a sok tanulástól. Szóval nem vetjük újra, de elmondtam, miért nem, és az egészen tetszett nekik. Persze, szeretjük az országot is, és bejön ez a város. Itt majdnem beégtem, mert nem jutott eszembe a város neve. De szerencsére Barbi már nem bírta tovább, és átvette a szót.

Aztán kezdődött a döntő. Vette a tévé is, és egy csomó lelkes barom ült a lelátókon. Nem szeretem, ha sokan bámulnak, de ez laza volt, nyári. Mielőtt elkezdődött volna a meccs, megfogluk egymás kezét, és háromra kiáltottuk: Ötezer sékel!

Barbi keze meleg volt, és abban a pillanatban sokkal fontosabb, mint a pénz. Kezdődött.

Az ellenfél nyitotta a játékot. Két izraeli lány. Látszott rajtuk, hogy profik, és régóta játszanak együtt. Nem tudom, honnan lehet látni az ilyesmit, de látszott. Ha két ember régóta együtt van, és ha tényleg együtt vannak, az látszik. Meg az is, ha nem. Ha már nincsenek együtt, csak egymás mellett vannak.

A labda bevágódott a sarokba, mi meg csak bámultunk.

– Asszem, nem árt, ha figyelünk – mondtam a Barbinak, aki ijedten bólintott.

A következő szervánál úgy repültem a labda alá, mint egy japán kamikaze, alig bírtam felszedni. Aztán a Barbi vetődött, hogy mentse, és végül átütöttem valahogy.

A két csajszi ügyesen fogadta, kijátszotta a három érintést, és küldte vissza erőből. Most Barbi repült, aztán én adtam föl, átment, de csak éppen. Végül mázlink volt, mert kiütötték. Nem rajtunk múlt.

Valahogy aztán felráztuk magunkat, és az első játszmát állati szorosban megnyertük.

A térfélcseré után a Barbival összeütöttük a kezünket, mint a nagyok. A homoktól meg az izzadtságtól sárosan egymásra néztünk, biztatásként. Aztán gáz lett, talán éppen ebből. Ebből a nagy biztatásból. Mert amikor a tekintet üres, vagy súlyos, vagy mély, vagy bármilyen, de nem tudod, mit takar, akkor legfeljebb azon gondolkodhatsz, hogy most mit bámul a másik. De ez az összenézés hivatkozott valamire, ami mi voltunk, nem ő vagy én, hanem mi. És akkor én rájöttem, hogy nekem ehhez a csajhoz közöm van. Nagy közöm. És viszont.

Mikor megint nyertünk egy pontot, összeütöttük a kezünket, és jó volt.

A második szettet szorosban buktuk. A döntő játékban igyekeztem tényleg figyelni, de nem ment. Végig a Barbival voltam elfoglalva. Idegesített, hogy ilyen szép, meg harmonikus, meg minden passzol hozzá. Pölö ahogy a lába rúgja a homokot, és pluszban valahogy olyan jól kapcsolódott a testéhez az egész. Aztán a napsütés is idegesített. Tuti másképp veti vissza a sugarakat a Barbi, mint én. Meg ettől valahogy jobban él, mert többen figyelnek rá. Gondolom, a hülye nap miatt, főleg. Asszem, a lelátón kiabáló közönség érte drukolt, mikor minket biztatott. Értem meg tuti senki. Még a jégkrémáros a strandolók között is őt bámulta. Sajnos mesz-

sziről egyáltalán nem látszanak a belső értékek, pedig nagyon intelligensen próbáltam forgatni a szemeimet.

Szóval mind illeszkedtek valahogy a Barbihoz. Nem tudom, hogy. Csak illeszkedett, így bele. Nem emlékszem, mikor lett vége a játéknak. Kezet fogtunk az ellenfelekkel. Barbi nézett rám, én bánatosan vissza. Rögtön jött a tévé. Most inkább a Barbi nyilatkozott, és én néztem. Nem tudom, mennyire beszélt helyesen angolul, mert egyikünk sem tanult meg a suliban igazán, ettől nem is zavart, ha hibázunk. Aztán volt eredményhirdetés. Ez is jól állt neki. Ötszáz sékelt kaptunk, nem ötezret. Ezt azért érzékelttem.

21.

– Fussunk! – üvöltött Barbi hirtelen. Megragadta a kezemet és húzott, amíg fel nem gyorsultam. Rohantunk át a szállodán, ki a strandról.

– Mi van? – lihegtem mellette.

– A szörnyen dagadt és a barátja üldöz!

– Híjj, jogos!

Hátranéztem. Nem szabadott volna. A hájgombóc futott hátul, a ronda elől. Tömött utcára értünk. Kerülgettük az embereket, fürdőruhánkon virított a Sering felirat.

– Taxiba! – parancsolt Barbi.

Beszálltunk. Ez nagy ötlet volt. Húsz másodperc alatt eltűnt a két rémálom a taxi hátsó ablakából. Mikor elhomályosodott az alakjuk, még mindig rohantak.

– Ezek nagyon akartak kúrni – mondtam.

– Persze, fizettek érte.

A taxis odaadóan vizsgálgatott minket.

– Hová mentek fürdőruhában? – kérdezte, mikor már eleget bámult.

– Hát hova? – kérdezett vissza a Barbi idegesen.

– Tényleg, Barbi, hova is megyünk?

– Nyilván uszodába – dörmögte a Barbi magyarul.

– Eilatra mentek nyaralni? – mondta a taxis, és röhögött.

Nem tudtunk osztozni az örömeiben, mert fingunk sem volt, mi az az Eilat.

– Tegyen ki minket valami áruháznál – mondtam, ugyanis vészesen ugráltak a számok fölfelé a taxiórán.

– Dizengoff Center – jelentette be a taxis öt perc múlva.

– Menjünk tovább, ez nem lesz jó – mondta a Barbi.

– Mi a bajod? Áruházat akartál, nem?

– Igen, de ezt láttam még régen a híradóban.

– Amikor megnyitott?

– Nem, amikor felrobbant.

– Na és? Most újra áll, ennyi nekünk elég. – Kiszálltam. Nem tehetek róla, de rühellek fürdőruhában hosszan taxizni: Barbi kelletlenül fizetett, és kikászálódott utánam a kocsiból. Bóklásztunk egy ideig a bevásárlóközpontban. Nézték minket, de nem nagyon. Itt nem lehetett elég nagy hülyeséget csinálni. Ha otthon valaki a Mammutban sétálgatna fürdőruhában, azért jobban megnéznék. Ráadásul még rajtunk volt a bicsről hozott homok. Ez senkit sem zavart különösebben, csak minket, de nem volt pálya visszamenni a strandra a cuccainkért. Elfeleztük a pénzt. Vettem magamnak egy új Biző cipőt, és találtam egy tök kül deszkásgatyát is. Rövid idő után tuti turkálós árleszállításra akadtam, és addig matattam a cuccok között, amíg oda nem jött az eladó. Láttam a tekintetén, hogy vagy azonnal veszek valamit, vagy megver. Durcásan visszadobáltam a földről a cuccokat, és vettem egy világos topot. Aztán sikerült hullára beleszeretnem egy édes kiskutyusba. Nagyon magányosan üldögélt az egyik kirakat legalsó polcán. Tökegyedül volt, meg ilyen csapzott tekintettel bámult. Volt neki haja is. Megvettem. Köbö hat centi magas az egész, meg plüss. Borzi lett a neve a Fagyi helyett, akit

elsodort mellőlem a kíméletlenül brutál, kiszámíthatatlan sors. Közben Barbi eltűnt, és elég sokáig vártam rá.

Éppen a Borzit nézegettem, amikor előkerült újra. Hát pont úgy nézett ki, mint a nyaraló Barbie. Rövid, élénksárga miniruha, fekete félmagas sarkú szandál, fejkendő, fekete-sárga mintákkal. Éhezünk, ez meg fekete-sárga fejkendőt vesz! Jó, vegyen. De vett mindehhez még egy édes kis fekete-sárga táskát is, amit lazán a vállára akasztott. Nyilván töküres. Szerencsére fekete-sárga szörfdeszkrét nem vett. Én komolyan nem értem, hogy valaki hogyan képes újra és újra restaurálni magát. Mindegy, milyen helyzet van, ez képes. Megint Barbi volt, a döglesztő. Esküszöm, ha háború lenne, ő makulátlan Barbie katonának öltözne. Ha meg eljönne a világvége, akkor felvenné az apokalipszist váró Barbie-szettet.

– Nincs bugyim – nyávogta, mikor meglátott.

– Hát vegyél még egy fekete-sárga bugyit! – hülyéskedtem. – Vagy nem tartanak?

– De van, csak elfogyott a pénzem – szóval már ki is nézte.

– Nem baj, egyelőre jó lesz a fürdőruha.

– És ha valami pasival találkozom?

Igaza volt, erre nem gondoltam.

– Neked könnyű, mindegy, milyen bugyi van rajtad, legfeljebb lehúzod a gatyáddal együtt, de a szoknya alatt egyáltalán nem mindegy, milyen van.

Ez a kijelentés tetszett, olyan fiús, hogy a gatyámmal együtt.

Ettől függetlenül valódi krízishelyzet állt elő. Máris erős hiány jelentkezett a költségvetésben, meg nem volt elég zsetonunk se. Plusz a Barbi feltartóztathatatlanul hülye volt bugyiügyben. Végül megvettük. Több pénzt már nem mertem költeni.

– Nézd, vettem egy kutyust – mutattam a Borzit a Barbinak.

– Hú, de cuki – nyüszögte, és lelkendezve kirántotta a kezemből.

– Nem cuki! – azonnal visszaszedtem, mert az én kutyám nem cuki, hanem okos, meg jó humorú. És különben is, rossz pedagógia túlszeretni egy kutyát, főleg, ha az a más kutyája.

22.

Időközben kiderült, hogy Eilat egy nyaralóvárosa Vörös-tengernél ötvenhat szállodával. Ezt egy szórólapról bogarásztuk ki, amit a kezünkbe nyomtak a bevásárlóközpontban.

– Ahol ötvenhat szálloda van, ott biztos kell két londoner – mondta a Barbi lelkesen.

– A londonerek fiúk – hűtögettem az indulatait.

– Nem baj, akkor majd én leszek a medencénél az úszómester – álmodozott tovább.

– Szerintem jó, ha találunk valami budipucoló melót.

– Legyen budipucolás! – rikkantotta, és lengette az édes kis táskáját. – Hol ez az Eilat?

A buszpályaudvaron vettünk jegyet, de már csak másnap reggelre. Éjfél után találtuk meg, csoda, hogy egyáltalán nyitva volt. Ezzel az összes pénzt sikeresen elköltöttük, és egyre jobban aggódtam az útlevelek miatt. Azok is a strandon maradtak, az öltözőben. Barbi is aggódott.

Mióta hazaküldte a nagyanyjának a pénzt, állandóan parázni kellett. Kezdett unalmas lenni, és főleg fárasztó, pedig még csak egy napja tartott. Már nem nagyon tudtam, hogy minek van értelme. Ahogy így körülnéztem, az itt oké volt, csak a jövő nem volt semmilyen. Nem az, hogy bizonytalan vagy rizikós, hanem semmilyen. Mert hogy egyáltalán bizonytalan legyen valami, ahhoz kell olyan, ami még nincs, de hátha lesz. Legalább egy homályos elképzelés, remény vagy hasonló. Nekünk ilyenünk nem volt. Még lehetett várni

azzal, hogy legyen. Még nem volt időszerű. Így semmink sem volt. Ez az utazás? Félni kezdtem, hogy tényleg ennyi. És ha ennyi, akkor nem is olyan jó. Nem tudtam, mivel lehetne feljavítani.

A strandon a pályákat bontották éppen, nagy reflektorokkal világítottak, és baromi szerencsénkre az öltöző még állt. Barbi kúszott elől, én utána. Szuperháj és társa nem volt a környéken. A cuccok bent lógtak a fogason.

– Felesleges volt ruhát venni – suttoztam.

– Hülye vagy – kérdezte Barbi válasz helyett.

Mákunk volt, az útleveleket megtaláltuk a ruhánkban. Barbi rögtön a töküres táskájába tette a mobiljával együtt, és elégedetten nézett.

Óvatosan kisurrantunk a reflektorok fényköréből.

23.

Ami később történt, azt nem nagyon értettem. Mentünk a tengerparton. Totál kész voltunk mind a ketten, lehetett vagy hajnali kettő. Halványan világított a hold. Kékes-fekete volt a tenger, a többit mindenkinek a fantáziájára bízom, nem csípem a hosszú tájleírásokat. Az éjszakai verzió meg különösen szar, mert igazából nem látni semmit.

Valami kint felejtett napozóágyat kerestünk, ahol lehet aludni pár órát, amíg kezdődik a reggel. Sokáig sétáltunk, mire végre találtunk egyet. Nem volt valami széles. Néztük egy darabig. Valahogyan egyikünk sem mozdult. Pedig ki voltunk csavarva. Végül Barbara kicsit arrébb húzta az ágyat. Ez totál értelmetlen volt, mert az ágy ettől nem nőtt meg, és ezt előre lehetett sejteni.

– Barbi... én nem vagyok szűz – mondtam halkan.

Valahogy ez jött. Nem értettem, miért nem fekszünk már le végre arra a rohadt ágyra, közben pedig állatira félttem lefeküdni. Ez a mondat jött ki belőlem. Talán mert ideje volt, hogy jöjjön.

– Sejtettem, azért látszik rajtad.

Örültem, hogy ezt tisztáztuk. A lábammal visszatoltam az ágyat köb eredeti helyzetébe. Barbi utána még eligazgatta. Más lányoknál, úgy láttam, könnyen jön, biztos, mert könnyebben vállalható. Lehet, hogy ott a más lányoknál nincs tétje, csak annyi, hogy jó és jön és kész. Ez talán nem arról szólt, csak azt nem értettem, hogy mi másról szólhat. Eleinte egyáltalán nem értettem. Akkor valahogyan, tök bénán, végre leültünk az ágyra. A fejtámlának dőltünk, és néztük a tengert, ahogy hullámszik. Ezt elég sokáig lehetett nézni. Közben szorongattuk egymás kezét.

– Mi történt veled a döntőben? – kérdezte.

– Semmi! – Begyulladtam. Azért mégsem akartam vállalni, amit a meccs alatt gondoltam. Meg már nem is azt gondoltam, hanem helyette tök mást.

– De, valami történt veled – erősítette a Barbi.

– Jó, néha idegesítő vagy.

– Miért?

– Csak úgy. Nem tudom. Biztos a külalakod miatt, de már nem idegesít annyira, hanem megszoktam. Meg mindegy is.

– Nem értem.

De csak mondta, hogy nem érti, mert értette, mégsem spilázta túl. Igaz, ezen nincs is mit túlspilázni. Bebuktuk miattam, tényleg ennyi.

– Nem tudom, mi van, aludjunk.

– Én sem tudom – elengedte a kezemet.

Néztük egymást. Aztán esküszöm, nem tudom miért, magamhoz húztam és szorítottam. Tiszta erőből. Most nagyon kellett nekem, hogy szorítsam. Már nem gyűöltem egyáltalán, hanem szerettem, meg tudtam, hogy nincs itt nekem más, csak a Barbi. Ő is átölelt és szorított. Az egész dolog hirtelen ért véget, mikor valahogy egy ilyen tiszta pillan-

natban rájöttünk, hogy mit is csinálunk. Gyorsan abbahagytuk. Barbi menekülésképpen azonnal elaludt.

Én még elég sokáig ültem mellette felhúzott térdekkel. Hirtelen lett valami nem körülírható, ami az enyém. Néztam a vizet, vártam a napfelkeltét. Azon gondolkoztam, ezek után, ki is vagyok én, és mitől éppen az.

24.

Barbara fogta a porszívót, én a partvist. Már éppen elkészültünk, amikor berohant egy főszer a szobába, és a szőnyeg közepére okádott. – I’m sorry – mondta erős akcentussal, mikor befejezettnek érezte a műveletet, majd körbetá-molygott. Útközben még kisebb cafatokat öklendezett szét. – I feel a bit sick – tette hozzá, azután belegyalogolt a hányásába, és a vécé felé vette az irányt. – It’s here! – kiáltotta örömmel, és bement.

– Tuti a meló – mondtam a Barbinak. A fogaim között préseltem ki a szavakat.

– Nekem is bejön – válaszolta –, de legalább van.

Az utolsó félmondat jogosnak tűnt. Kinéztem az ablakon a medencére, ahol boldogan üdülő muksók a feleségükkel meg a csemetéikkel fröcskölték egymást.

– Mikor leszel te az úszómester?

– Hát ma még biztos nem. És az az ember vajon mit csinál a vécében?

Ez izgalmas kérdés volt, megnéztük. A pali a budi előtt térdelt, fejét a vécédeszkán nyugtatta és horkolt. Hányni rendszeresen hányt, ez a mutatványa nem volt idegen előttünk, igaz, eddig legalább a kádba vagy a csapba.

A budin alvással újított.

Egy hete voltunk a Nova Hotel alkalmazottjai, mondanom sem kell, rühelltük. Rögtön az első nap, mikor megérkeztünk Eilatra, felvettek ide. Nem kértek semmilyen papírt,

elhelyeztek minket egy hostelben, azt fizették, és fizettek még tizenkét sékelt óránként. Most a hostelt meg a hotelt nem szabad összekeverni, mert a hotelben csak dolgoztunk, és ez leginkább egy komoly szállodára emlékeztetett. Asszem, négycsillagos. A hostel meg olyan, mint egy diákszállás. Csak egy ágyat kap az ember, és ha nem elég ügyes, akkor mindenféle főszerekkel összerakják egy szobába. A mi szobánkban hat ágy volt, de leginkább csak a Barbival laktam, mert nem volt igazán nagy vendégforgalom. Meg a hostel húsz percre volt gyalog a szállodától. Azért végül is elég jónak tűnt a helyzet. De már egy hete körbeszart budikat pucoltunk, és napjainkat a vécén hortyogó főszer koronázta.

Már mind a ketten izzítottunk valami palit magunknak, Barbi egyszerre kettőt, de igazából az úszómester gyerekre hajtott, pontosabban a pozíciójára. Sejtelmem sincs, mit akart azzal, hogy elcsábítja. Talán ha kettesben vannak, mérget kever a kólájába? Vagy leüti? Vagy mi? Ezt nem kérdeztem meg, igazából szartam rá. Állandóan hatvan fok melegben flangáltunk, és egy hét alatt fogytunk vagy öt kilót. Minden jó volt, csak a meló nem, de azt túléljük valahogy.

Nem mindenki dolgozott a szállodában, aki hostelben lakott. A társaság irtó vegyes volt. Volt egy csomó dél-afrikai meg angol, aztán néhány német, két lengyel lány, szerencsére nem jelentősek, egy néger, nem lehetett tudni, honnan, annak állandóan két-három fehér nője volt egyszerre. Aztán egy csavargó, aki pont úgy nézett ki, mint Krisztus, a vállán egy papagájt hurcolt, és beszélt vagy húsz nyelven. Ott volt egy kanadai, bizonyos Jonatán, de nem lehetett tudni, hogy most ő ki is, mert akárki jött új, annak másik néven mutatkozott be. Nekünk Jonatánnak hívták, de a néger pölő Ibsennek szólította, a lengyel lányok Bushnak. Egyébként totál mindegy, mert egyik névre sem hallgatott. Állandóan aludt, és valami csekket várt, ami bármikor megérkezhet. De a csekk nem érkezett meg már három hónapja, és Jonatánt ez egy cseppet sem zavarta. Aztán egy román gyerek, aki görcsösen állította, hogy ő magyar, csak ezt mindig románul mondta, és ettől hamarosan hiteltelenné vált. Na, ő semmilyen nyelv-

ven nem beszélt, csak románul, azt meg itt viszonylag kevesen értik. Krisztus végül megsajnálta és elkezdett románul tanulni, de még neki is beletellett két hónapjába, és addig a román hallgatott. Mi csak Q-nak hívtuk, mert így végződött a neve.

Volt négy magyar is. Három srác, ebből kettőt üldözött a rendőrség, valami erős félreértés miatt, a harmadikat izzítottam én. Extrában jelen volt még Iván, a betörő, késő negyvenes hapsi, aki jó útra tért, és egy szextelefontársaság megalapozásán fáradozott állatira. Az indítótőkét pedig ablakmosásból tervezte összerakni.

A hostel kedvence, Maria, ha jól emlékszem, svéd vagy milyen. Állandóan mélyen betépve létezett az egész területen. Mindig máshol feküdt, néha támaszkodva állt, de tényleg csak kicsit, mert előbb-utóbb mindenképpen átcsúszott fekvésbe. Asszem, ezért bárkivel bármikor szívesen le is feküdt. De lehet, hogy ez a szívesen nem igazán jó kifejezés, inkább csak feküdt, és nem zavarta, ha valaki ráfekszik. Amúgy nem volt gusztá ügy, és diszkriminálta a női nemet, vagy mi. A csúcs égés az volt, mikor egyik este valahogyan felkeveredett a bárszékre, és nemcsak betépett, hanem még be is rúgott, aztán egy hatásos szaltót mutatott be, miközben önmagával végtelenül megelégedett pofát vágott, hanyatt esett a székről. Ez egyébként megszokott dolog volt itt, igazán senkinek nem szúrt volna szemet, de ő repülés közben kiesett a bugyijából.

Natasára emlékszem még élénken. Orosz volt, és nagyon szép. Ilyen tipikus sztyeppeszépség. Barbi nem csípte őt, mert erős konkurenciának mutatkozott. Meg Natasa már felszedte a szállodából az egyik főnököt, amiből következően a takarításból áttették a recepcióra. Voltak még egy csomóan, de lehetetlen lenne mindre emlékezni, meg általában átutaztak és csak pár napig aludtak itt.

A délutánokat egyelőre udvaroltatással töltöttük. A pasik elég jól dolgoztak. Barbi tökre élvezte, ahogy egymást alázzák érte. Mikor kimerültek, és az alázás alábbhagyott,

Barbi rögtön intim beszélgetésbe kezdett valamelyikkel. Nagyon tudott ígérni, nem mondott semmit, csak úgy, a hallgatásával ígért. Mielőtt bármi történt volna, keresett egy másik gyereket, azzal is hosszan dumált. Utána beült a hostel halljába valami központi helyre, lógázta a lábait a fekete-sárga ruhájában, és várta, hogy mikor indul újra a harc. Sosem várt tíz percnél tovább. Köbö öt nap kellett, hogy a fickók levegyék, egyáltalán miről van szó. És akkor sem hagyták abba. Elvakultan küzdöttek, és ez tényleg szórakoztató volt.

Nem tudom, mi van a hapsiknál. Mert az szép, ha udvarol vagy mi, de hogy maratoni önalázásban oldódjon fel, az azért eléggé égő. Legalábbis nem kívánatos. Az én pasim egyáltalán nem alázta magát. Még nem tudtam, hogy szeretem-e, vagy csak régen nem feküdtem le senkivel. Ezért vártam. Meg jókat dumáltunk, és nem kell rögtön dugni, ha lehet is, bár ez nem biztos.

25.

Este a hostel erkélyén ültem, és vártam. A melóra gondoltam, meg arra, hogy vannak emberek, akik végigmelózzák az életüket. Kihúztam magam, és igyekeztem csípőből megdőlni kicsit, mert tudtam, hogy Dávid – a gyerek, akit fűtöttem – előbb-utóbb előkerül a munkából. Izgató akartam lenni. A filmekben láttam, hogy ezt így kell. Mert így valahogy törekenyebbnek tűnök, legalábbis ezt reméltem. A Dávid egyébként huszonkettő volt és egyetemre járt otthon, csak nyáron kint dolgozott. Szóval ez már komoly pasi volt, nagy fogás, vagy hogy mondjam. És hogy meglegyen, minden tudásomat összpontosítani kell. Erre meg arculattervezés nélkül esélyem sincs.

Szerettem volna, ha a hosszú hajamat lebegteti egy kicsit a szél. De tök szélcsend volt, a hajam meg rövid. Azért kivittem egy ventilátort, hogy ha megjön, legalább lássa arcomat dacolni a természet ősi elemeivel. Ezt valamelyik gány magazinban olvastam, hogy így kell, a hatás miatt. Aztán eszembe jutott egy reklámfilm, amit én írtam, abban a csajszi

elhagyatottan szappanbuborékokat fújdogál. Mosogatószer-reklám volt, kajálta a megrendelő. Azonnal leszaladtam a konyhába, szereztem egy szívószálat. A szappanos víz előállítás tartott vagy húsz percig. Utána át kellett öltöznöm, mert tisztára szétáztam. Idegesített, hogy milyen sok időt rabol el ez a rohadék romantika, de szükségem volt rá. Félórai kemény küzdelem után újra kiültem az erkélyre.

Szerencsére a korlát vastag volt, ilyen téglával kirakott mediterrán típus, szóval fel lehetett rá ülni. Félig felhúztam a térdeimet, és magam mellé tettem a szappanosvíz-tároló poharat. Arcomat mosta a ventilátor szele. Lassan kifújtam az első buborékot. De nem bírt szállni, hanem rögtön szétpukkant, amint a szívószál végéhez ért. Újra próbálkoztam, de minek. Aztán rájöttem, hogy a büdös természetadta ventilátor az oka. Elfújja a romantikus buborékjaimat. Na, ez azért sok volt. Döntenem kellett, hogy a természet erőivel viaskodom, arcomat a szilaj monszunnak vetve, vagy szivárványpelyhes gömbökkel tarkítom iszonyú magányomat. Végül úgy döntöttem, mivel nincs hosszú hajam, maradnak a pelyhes gömbök.

Eltávolítottam a szélgépet, visszaültem. Gyönyörű buborékot fújtam, elsőre. Cikázott, mégis, könnyedsége mögött megbújt valami. Ha leásol a titokig, felismered, hogy minden színes, játszi buboréktömlő, a magányosság tömlőce. Egy fiatal lány kétségbeesett iszonyatát börtönzi be e szivárványbuborék. Na, erre való a reklám, az ember könnyedén farag magának imidzset.

Gyorsan fújtam még néhány buborékot, igyekeztem mértanilag megfelelő távolságban elhelyezni őket a térben. Ha túlszúfолоm őket, az már giccs. Elégedett voltam, tudtam, mikor belép a férfi, egy magányos, belső értékektől igencsak duzzadó, törékeny lányt lát majd. Törékeny, szenvedélyes és mély érzésű lányt. Jöhetne már, mert elfogy a víz – gondoltam.

Csak Iván jött meg, maga előtt tolt egy biciklit, aminek a kormányára akasztotta az ablakmosó vödröt és a keféket,

meg mindent. A bringát tolásra használta, mert biciklizni nem tudott. Szokásához híven ma sem dolgozta túl magát, egy órával ezelőtt láttam elmenni.

Aztán Maria támolygott ki a kapu elé, egy ideig valami támasztékot keresett, de mivel nem talált, gyors zuhanással véget vetett a láthatóan értelmetlen kóborlásnak.

Végre megérkezett Dávid. Szerencsére nem nézett fel, figyelmesen átlépte Mariát. Azonnal elkezdtem a buborékokat fújni, a már kijelölt helyekre. Hallottam, ahogy jön föl a lépcsőn. Aztán kidugta a fejét az erkélyre.

– Szia – mondta, mikor meglátott. Tovább akart menni, de a dizájn megragadta.

Tudtam! Kilépett az erkélyre.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

– Semmit – mondtam.

– Rossz kedved van?

– Nem tudom. Hiányzik a kutyám – suttoztam magam elé, majd egy buborékot helyeztem el az üresedésbe.

– Ebben nem tudok segíteni – felelte, és elment.

Na, ezt cseszhetem! Pedig általában be szokott jönni. Ha valami olyan témát dobok fel, amihez a hapsinak köze sincs, akkor mindenféle hülyeséget kérdez, amíg fel nem oldódik a hangulat. Mert azt érzi, hogy az én nagy belső világom tele van ismeretlennel, amit meg akar ismerni. Lehet, hogy ez nem akarja megismerni? És akkor hogy fekszünk le? Az megismerés nélkül szinte lehetetlen. Vagy, úristen, lehet, hogy nem kellek neki? Az lehetetlen. Illetve lehetséges, de azt akarom, hogy ne legyen az. Szeretem őt, érzem, hogy szeretem. Határozottan éreztem, kicsit sem kellett erőltetni. Aztán lassan rájöttem, hogy hülye vagyok és szánalmas, és a legegyszerűbb, ha most azonnal levetem magam az erkélyről. Nem kellek neki és kész, és ez tény, és nem foglalkozik velem, és én sem fogok soha többet foglalkozni vele, hanem levetem magam az erkélyről, mert az a legegyszerűbb. És

akkor biztos odajön. Nagyon rossz volt, szenvedtem. Tuti, hogy levetettem volna magam az erkélyről, ha nem lett volna olyan magasan.

– Figyelj, tegnap kölcsönadtam a kék pólómat. Kell még? – Dávid visszajött, ráadásul félmeztelenül.

– Kellene vissza? – kérdeztem ártatlanul, közben skubiztam a hasizmaidat. Bejött, négyötöd. Meg állati barna volt.

– Mosok, és gondoltam, bedobom a gépbe azt is, de csak ha nem kell.

– Kell. – Néztem is a szóhoz, hogy értse.

– Jó, akkor maradjon.

– Neked nincs honvágyad? – Újabb buborékokat tereltem magam köré.

– Nincs.

– És barátnőd?

Ennél nem mehettem tovább, mert a többi már igazán a fiú dolga. Felém lépett.

– Miért kérdezed?

Na, végre! Nem válaszoltam egy ideig, nagyon mély érzésűnek mutatkoztam csupán.

– Csak érdekel – mondtam.

Hosszú csönd. A szokásos. Most készül, hogy megvallja szerelmét. Vagy lehet, hogy meg akar csókolni rögtön. Oké, ez is bejön!

– Nincs barátnőm. – Már nagyon közel volt.

– Nem baj – mondtam, közben megrántottam a vállam. Erre hirtelen hátralépett. Tök ésszerűtlen volt.

– Egyelőre jobb ez így. – És kiment az erkélyről.

Ott ültem meglőve. Most ez válasz volt, vagy mi? Meghátról? Bosszút esküdtem, kegyetlen bosszút. A falra fog fröcsögni a vére.

26.

Másnap offos voltam, ami azt jelenti, hogy pihenőnapos, de délelőtt felhívtak, hogy mégis húzzam be a belem, mert a teraszon nincs pincér. Bementem. Az ötlet nem dobott fel, de azért örültem, mert ez így emelt óradíjas cucc, csak Dávid is offos volt, és halasztanom kellett a bosszút.

A terasz ilyen fehér és eléggé dizájnolt afrikai hangulatot idézett a pálmákkal és az indákkal. A sarkában megszerintem túldizájnolt bár kandikált ki egy sznob művirág-dzsungel-kompozícióból.

Összesen egy ötven körüli pali üldögélt az egész helyen. Először voltam itt pincér, eddig csak takarítottam, úgyhogy megnyugtató volt az üresség. A báros csaj újságot olvasott. Tébláboltam egy ideig a teraszon, untam magam. Stikában megittam tíz kólát, aztán áttértem a piákra. Szoftos cuccokkal kezdtem, végül benyomtam két tequilát. Újabb köröket tettem, hogy kicsit mozogjak, meg már nem bírtam igazán állni.

– Meghívhatlak valamire? – kérdezte a fickó az asztalnál. Angolul kérdezte.

Eléggé megdöbbsentem, mert azt hittem, hogy rég elment. Már, mondjuk, nekem tökmindegy volt. – Of course, brother! – mondtam, és egyáltalán nem aggasztott, hogy itt esetleg sokáig kell majd angolul társalogni. Szartam bele, legalább őrli a munkaidőt. Töltöttem magamnak még egy tequilát, és leültem az asztalához. Thomasnak hívták, brit volt. Egy ideig elég jól elbeszélgettem velem, mert a nevéen kívül egy eltévedt szót sem értettem abból, amit mond, de csak ő beszélt. Aztán kérdezhetett valamit, mivel hosszan és kérdőn nézett. Tudtam, hogy itt durvul az angollecke.

– Tesó, hiába hadarsz, ha nem nyitod ki a szád, nem értem ám – feleltem.

Erre összeszedte magát és lassabban kezdett beszélni.

– Hány éves vagy? – ez volt a kérdés.

– Tizenhét és fél, ha jól emlékszem.

– Én ötvenkettő – mondta szomorúan, és ivott. – Elváltam, egyedül nyaralok.

– Szar ügy.

Pedig helyes pasi volt, meg olyan elegáns, ez a karakteres, *sok mindent megéltem* típus. Volt valami sárm is a tekintetében.

– Csak akad itt valami lestrapált nő, aki bukik rád – ilyesmit mondtam, nyilván nyelvtanilag kevésbé helyesen, de vette, mert fennakadt a szeme.

– Ezt hogy érted?

– Általában mindent úgy értek, ahogy mondom – közben ittam még egy tequilát.

Erre nagyon elszomorodott. Megsajnáltam. Gondoltam, erősítgetem az önbizalmát.

– Én mégsem vállalhatlak be, túl nagy a korkülönbség. Meg biztos szőrös is vagy, nem nagyon csípem a szőrös palikat.

Ettől még jobban lehervadt. Pedig ezzel csak azt akartam neki mondani, hogy ha én lestrapált nő lennék, tuti buknék rá. De nem vagyok lestrapált, és nem engedhetek meg magamnak komoly minőségi visszaesést.

– Szerinted, nekem már csak lestrapált nők jutnak? – kérdezte matt megzuhanva.

– Azért van valami remény, nekem pölö egészen tetszel.

– Tényleg? – totál felvillanyozódott.

– Komolyan, te maradj ötvenkettő, és ha én negyven fölött leszek, visszajövök, itt találkozunk. – Thomas az üres poharát billegtetette, lehajtotta a fejét, és nem nézett föl. Egyáltalán nem nevetett, pedig szerettem volna valami vicceset mondani.

– Jól van már, helyes hapsi vagy. – Tényleg fájt, hogy szomorú.

– De neked nem tetszem.

– Dehogynem – mondtam biztatóan, aztán az ölébe hánytam.

27.

Állati rosszul lettem. Hirtelen kiszállt belőlem minden erő. Arra gondoltam, hogy ebben az állapotban hogyan takarítom össze a hányást, de szerencsém volt, mert a földre nem jutott semmi, Thomas felfogta az egészet. Ha jól láttam, nem haragudott, sőt némi megtiszteltetést érzett irányomban, amiből arra következtettem, hogy őt már jó ideje senki még csak le se hányta. A megállapítás után az üdvözült Thomasnak még mondtam néhány udvarias hangú handabandát, mert érthetően beszélni nem sikerült, és bementem a pultba.

Este arra ébredtem, hogy valaki ráz. A váltás volt, sikerült a maradék munkaidőt a pult alatt átaludnom. Szerencsére főnök nem járt a környéken és vendég se. Mikor kimentem a teraszra, még láttam Thomast. Ugyanannál az asztalnál ült, ugyanolyan tartásban, csak időközben átöltözött. Intettem neki, mosolygott és visszaintett.

Megszerettem ezt a mikulást. Szóval tényleg olyan volt a pali. Mert a mikulás is hoz mindenféle ajándékot a gyerekeknek, a gyerekek meg szarnak rá, csak az ajándék érdekli őket. Kicsit félnek is a bazi nagy szakállától, de a csokit lenyúlják azért a kezéből. Persze csak egy bizonyos kor után merik, addig jobban félnek. Szerintem én már túl voltam ezen a koron, és úgy éreztem, igazán lehet egy kicsit játszani a tűzzel, aztán meglátjuk, mi lesz belőle. Még az is lehet, hogy villant valamit, ami bejön.

A mikulásnak persze könnyű, mert előránt néhány csokit a tarsolyából, de Thomastól többet vártam.

28.

Mikor beléptem a hostelbe, rögtön láttam, hogy gáz van. Egy ír meg egy dél-afrikai tiszta erőből ütötte egymást. A többiek megpróbálták szétválasztani őket, de nem sikerült. Véresek voltak, az ír talán jobban, de az egyik csörtében sikerült fejbe rúgnia a dél-afrikait, és ezzel a dolog kiegyenlítő-dött. Barbara a bejáratnál lapult, nem volt nehéz levenni, ki a mészárlás gerjesztője.

– Szia. Kinek szurkolsz? – kérdeztem, mikor mellé értem.

– Már egyik se pálya, összejöttem az úszómesterrel.

– Gratulálok, az elég jó. És akkor ezek minek verekszenek?

– Nem tudom, én ártatlan vagyok – mondta.

Hát, ez eléggé valószínűtlenül hangzott. A két gyerek még jó húsz percig püfölte egymást, aztán kijöttek értük a mentők, többet nem láttuk őket.

– Sima ügy, döntetlen – sóhajtott fel Barbara, és elment az úszómesterhez, aki mellesleg egy eléggé helyes hapsi volt, és a szállodában lakott.

Amúgy ebben az időszakban nem sokat láttam a Barbit, gőzöm sincs, mit csinált, bár nappal néha együtt takarítottunk. Csak keveset beszéltünk, mert két óra alvás után egyikünk sem volt túlságosan fitti, meg spórolni kellett az energiával az estékre.

Megkerestem Dávidot. Addig sétálgattam az emeleten, amíg végre nagy nehezen véletlenül összefutottunk.

– Láttad a bunyót? – kérdezte.

– Igen – hótt közömbös voltam, direkt közömbös, lealázóan közömbös. – Na, megyek is. Csá! – És elindultam lefelé a lépcsőn.

– Haragszol valamiért? – kiabált utánam.

– Ja nem, csak gondoltam, egyelőre jobb ez így. Szóval az egyelőre még valószínűleg nem múlt el. Addig meg miről beszélgessek veled? Azért annyira nem jön be a dumád, hogy üresbe hallgassam egész este.

Itt vigyázni kellett, mert ha nem tudom végigmondani halál természetesen, akkor bebukok. Szóval nem lehetett a hangszínem sértődött, mert akkor tudja, hogy fáj, túl flegma sem, mert akkor lehet látni, hogy erőlködöm. De jól sikerült, cseszett jól.

– Azt hittem... azt hittem...

Sohasem fogom megtudni, mit hitt, mert itt végleg elakadt.

– Tévedtél – mondtam, mikor már nem bírtam tovább várni. Bár lehet, hogy nem is tévedett, de a hatás miatt ez jött. Újabb lépéseket tettem lefelé a lépcsőn.

– Gyere vissza – könyörgött.

Jónak tűnt, sikerült helyzetet teremtenem. És ami a legfontosabb, hogy én nem kerülhettem megalázó helyzetbe, ettől kezdve pedig totál kiszolgáltatottá vált nekem. Azért ez igazi eksztázis, ha jobban belegondolok.

Beszélgetni kezdtünk. Szóval azt hitte, hogy pálya vagyok, és előadta az érzékeny fiút, aki nem rohanja le a lányokat, mert ő „a női nem nagy tisztelője”. Hát ezt nem kajálok. A női nem nagy tisztelői általában kúrógépek vagy harmadosztályú töttyedt marhák, akik nem tudnak mást csinálni a nőkkel, csak tisztelni, mert nem engedünk meg nekik többet.

Egyébként eléggé sajnáltam a gyereket. Látszott rajta, hogy ilyen helyzetben még nem volt, és zavartan összevissza beszél, és nagyon helyes volt közben. Tökre sajnáltam, komolyan. Azért csak erőltette, hogy ő mennyire becsületes.

Aztán hirtelen megfogta a kezemet, és elég becsületesen megcsókolt. Felizgultam. Érzékenyen csókolt, nem akarta rögtön kinyalni a számból a fogaimat, hanem valami rafkós technikával felizgatott. Bementünk a szobájába, szerencsére

nem volt bent más. Még hagytam, hadd izgasson tovább, mert tényleg nagypályás volt. Totál felizgultam, amitől ő is felizgult. Ez eléggé bejön. Jobban szeretem, ha valaki attól izgul fel, hogy én felizgulok, mint ha valaki csak felizgul, mert kúrhat. Lassan letérdeltem elé. A nadrágján keresztül igyekeztem a lehető legjobban kimerevíteni. Hagyta. Amúgy tök jól nézett ki, ahogy élvezett. Megsimogattam a hasát, hogy érezzem az izmait. Kigomboltam a gatyáját, és lehúztam a térdéig. Boxert hordott. Lassan lehúztam azt is. Azt játszottam, hogy húzom fel a gyereket az égig. Amúgy már én is az égben voltam, csak a bosszú jobban hajtott, azért bírtam magam visszafogni. És akkor látványosan ránéztem a farkára.

– Hijj – szisszentem fel –, nekem ez túl pici!

Felálltam, és kimentem a szobából. Az ajtót nyitva hagytam.

– „Nem több ez, mint életem bére, a falon csöpög már a vére”
– énekeltem öt perccel később a zuhanyozó alatt.

29.

A Barbi jól számított. Nem lett ugyan úszómester, mert abból elég volt egy, de áttették a takarításból. Báros csajszi lett a medencénél. Ezzel a pasija helyzete meg is ingott nála. Pedig kigürizte neki, és nem volt egyszerű, mert erősen hiányolták Barbi héber nyelvtudását. Nem tudtam eldönteni, hogy ez szimpi-e nekem vagy sem.

Barbi pénz nélkül valóban nem volt szegényebb, mert a hapsik farka elég jó trambulin, ha jól ugrasz, magasra dob. Csak van ennek valami lelki vonatkozása is, asszem. Nálam van legalábbis, legalábbis asszem.

Mióta Barbi bekerült a pultba, a bár forgalma a triplájára duzzadt. Állandóan mindenféle palik lógtak a műpálmák alatt, és igyekeztek valami állati szellemeset benyögni. Erőlködésük igencsak haloványka sikerrel kecsegtetett. Általában homályos erotikus célzások után lassan már több pat-

ronjuk nem volt, és egyre durvábbakat mondtak. Egy nőt kitornázni a pult mögül és betornázni az ágyba, nem kis mutatvány. Nem is sikerült nekik. Szánalmas játszma az ilyen.

Pedig még az is lehet, hogy a hapsi bejönne, helyes vagy valami, de azt mégsem mondhatod, hogy várjál, kis csóka, mindjárt adok neked teret, vetíthetsz nagyban, mert te bent vagy, ők meg kint. Ha kijössz, az hótt totál egyértelmű, pillanatok alatt prostituálódsz, és elkerülhetetlenül könnyűvérű ribanc leszel, aki a pultból farkakra vetődik. Ha meg bent maradsz, nem bírsz sehogy se prostituálódni, akár mennyire szeretnél, mert elválaszt a bárpult.

Randit is ciki megbeszélni a pultból, az is egyértelmű. És az egészben, az egész összejövésben éppen az a gáz, ha egyértelmű. Attól valahogyan lefoszlik róla az a vibráló mittudoménmi, mondjuk, romantika, és helyette ilyen realista izévé válik. Ilyen *kúrunk vagy nem* hangulat alakul ki. Pedig általában egyértelmű a dolog, de csak addig izgi, amíg úgy lehet tenni, mint ha nem lenne az. A pult mögül meg nem lehet ezt megcsinálni.

Aztán néha van olyan, hogy nem érdekel, mi egyértelmű és mi nem, mert kell a pasi, mindenáron kell. Asszem, ez az igazi szerelem, és az nem játék, abban úgysem tudsz igazán arra figyelni, mit kellene csinálni, akkor tökmindegy, de ez nagyon ritka.

Barbit és hódolóinak szánalmas kísérleteit a medencére nyíló szobák ablakaiból figyeltem. Általában ablakmosás közben, néha csak úgy, mikor éppen lógtam. Neki ez tökjó volt, nekem meg elég szar. Nem panaszkodtam, mert Barbi állati lóvét szedett össze a borravalókból, és mindennap odaadta a felét. Ebből éltünk. Ha jól emlékszem, június vége körül lehetett, és fizetést csak következő hónap elején adtak. Amúgy meg rendes volt. Egyszer takarítás után lementem, hogy megvárjam. Már ő is befejezte a melót. Éppen a pasijával dumált a medenceparton, aki akkorra nem is volt a pasija, mert sajnos ki lett rúgva, vagyis hát közös megegyezéssel szakítottak, sajnos. Megálltam mögöttük, nem vettek észre.

– ...lehetne, hogy helyettem a barátnőm dolgozzon a bárban? – Erre értem oda.

– Nem – mondta a fickó, akit valami Ávinak hívtak.

– Miért nem?

– Csak. – Ávi sértődött volt.

– És ha én megyek helyette takarítani, el tudod intézni, nem?

– El tudom, de nem akarom.

– Akarod te. – Barbi átölelte a gyereket, Ávi pedig hirtelen akarni kezdte.

Éreztem; hogy most már bele kell szólnom az ügybe.

– Barbi, hagyd – mondtam magyarul. – Így több a pénz meg minden. Tényleg hagyd!

– És a hányós főszer? – kérdezte.

– Holnap kicsekkol.

– De ma is hányt?

– Igen. Hagyd, nekünk te jobb vagy a bárban, mint én.

Barbi gondolkozott, aztán hirtelen lecsúszott Ávi nyakáról.

– Ha nem, nem – mondta még neki, aztán otthagytuk.

Elindultunk hazafelé. Általában taxival mentünk, mert ilyenkor döglesztő meleg volt, és a kocsikban van légkondi, de most sétáltunk. Nem beszéltük meg, csak egyikünk sem intett le taxit. Fogtuk egymás kezét. Én utálok fogni a lányok kezét, az olyan kiscsajos hapsipótlás előjáték helyett, de most nem utáltam, most fontos volt.

Ahogy így mentünk, észrevettem, hogy a Barbi sír. Folytak a könnyei, nem akarta, mégis folytak. Egy ideig még mentünk, és eléggé jól bírtam, aztán elkezdtem én is sírni. Nem tudom, miért sírtunk. Csak úgy.

30.

Pár nappal később Q, a román gyerek a hostelből elintézte nekünk, hogy dolgozhassunk a vidámparkban, ami mindig este nyitott ki. A vidámpark lent van a tengerparton, és szinte csak magyarok melóznak benne. Q azért tudott beépülni, mert magyarnak adta ki magát, az ausztrál tulajdonos meg nem beszélt magyarul, ami részen érthető. Q belém volt szerelmes, nem a Barbiba, így kivételesen én szartam a fejére, és nem a Barbi. Szóval ezt a melót én intéztem, eléggé büszke is voltam rá. Nekem melleleg ott volt a Dávid, akivel érdemben nem ütköztem, mióta egyszer nagy merevségében megszorult. Azt mondják, hogy a fiúknak fáj, ha felizgatják és utána otthagyják őket. Már nem lelkiileg, arról, hogy lelkiileg, soha egy hapsi sem panaszkodott, hanem fizikailag. Reméltem, hogy fájts neki, csak sajnáltam, hogy nem tudom, mi és hogyan fáj ott.

Most nem kell valami nagy izét képzelni vidámpark címen. Van néhány körhinta, két dodzsempálya, egy halálkerék vagy mi – ez elég durva –, gumivár, ami percenként leeresztett, meg egy óriáskerék, ami a gyerekeknek van. Úgy ülnek benne a kis muksók, mint a majmok, mert a keréken a székek ráccsal vannak befedve. Köbő ennyi. Barbi került ehhez a kis óriáskerékhez, én meg a katicás körhintát kaptam. Én voltam az operátor. Ezt igen élveztem az első tíz percben. Lehetett állítani a sebességet, de nem volt valami top cucc. A katicák a festett tekintetükkel legjobban talán egy szigorú őrizetben megfigyelés alatt tartott pszichopata csoportra emlékeztettek. Az egész inkább hervasztó volt, mint vidám.

A legtöbb gázt a szülők gerjesztették. Ezek az izraeliek mind üvöltenek, mint a sakál, és egy gyerekre jut két szülő meg négy nagyszülő. Eddig ez nem nagyon meglepő, mert általában minden országban így lehet a helyzet, de az összes gyerek összes retkes rokona egyszerre biztatja a gyereket a katicában. Meddő ügy persze, mert a gyerek nem irányít, azért biztatják. Ezek a szülők hótt csőd. A katicákba tizenhat gyerek fér, akiknek minimálisan kilencvenhat szülője van. Ez

a szám lehet magasabb is, mert egyes gyerekekhez, ki tudja, milyen okból, önkéntes szülők is csatlakoznak. Szóval általában több mint százan igyekeznek a korláthoz kerülni, amiből heves lökdösés és verekedés bontakozik ki, a gyerek meg pörög a katicában, és látja, hogy a papája orrba vágja a mellette ülő kiscsóka nagymamáját. Drámai ügy. Ettől a kiscsóka sírni kezd, amiért rögtön én leszek a hibás, mert túl gyorsan forog a körhinta. Szóval nem a vérben fürdő nagymamától ijed meg a gyerek, hanem a centrifugális erő hozza zavarba. A szülők szerint legalábbis. Nincs álláspontom az ügyben, de talán kevesebb horrorfilmet kellene nézetni a srácokkal.

Aztán néha nem volt verekedés, a gyerekek vidáman pörögtek és tök bejött nekik. Ilyenkor rögtön megjelent valami szülő és benyúlt az operátorfülkébe, hogy feljebb csavarja a szpídet. Na, a kiscsávók sírni kezdtek, meg kizuhantak a katicából, meg mittudomén. Bazi nagy lökdösődés meg balhé keletkezett, és tömeghisztéria is. Én meg csak néztem. Állatira néztem.

Egyszer egy közelítőleg százhatvan kilós anyuka akart beszállni a kislánya mellé a katicába. Mondtam neki, hogy ezt talán nem kellene. Ebből is gáz lett, mert angolul mondtam, és Izraelben mindenki beszél angolul, csak éppen akkor nem, amikor neki nem érdeke. Beszállt a mami, még egyszer mondtam, hogy gondolja meg jól, aztán elindítottam. A mami egy ideig durván dörzsölte tonnáival saját kislányát a katica falához. Ettől a kiscsaj lilulni kezdett, valószínűleg akart sírni, de nem bírta, mert nem volt elég levegője. A mami baromira élvezte.

Mentek két boldog kört, aztán a katica kiszakadt a helyéből. A mami pont rázuhant a már jól lehorzsolt csemetére. Be kellett zárni a körhintát egy napra, de nekik nem lett semmi bajuk. A kiscsaj nem is sírt, talán kis lakásban laknak, és a mami állandóan a falra keni, mikor mozog. Nem tudom.

Egyébként az egész melóban csak a szülőkkel volt baj. A gyerekek legfeljebb akartak menni még egy kört és akkor

hisztiztek, de a szülők állandóan hisztiztek, pedig kevés kivételtől eltekintve, nem is ültek a hintában.

31.

– Már vagy tíz napja nyitástól zárásig ugyanott ül – mondta Thomasra bökve a báros csajszi, mikor legközelebb takarítás helyett beosztottak a teraszra pincérnek.

Nem tudtam foglalkozni a kérdéssel, mert egy csomó vendég volt, csak kivittem neki egy kávé.

– Szia, eszel is valamit? – kérdeztem, mert totál lefogott.

– Nem, kösz.

Izzasztó volt rohangászni a sok vendég között. Éjjel négyre értünk haza a vidámparkból, reggel hétkor nyitottam a teraszon, és megreggeliztettem a fél szállodát. Megcsapott a végkimerülés szele, de jól kerestünk, és ez néha lökött valamit az ügyön, de néha nem, és akkor sírhatnékam támadt. Ha az ember tizenkét-tizenhat órát dolgozik mindennap, talán nem is meglepő. Pedig hajtani kellett, nem volt kérdés, hogy amíg bírjuk, csináljuk a repülőjegy miatt. Valahogy el kellett hagyni az országot, ez volt akkor a fő cél. Világos cél volt, nem is beszéltünk róla sokat a Barbival.

Eilaton melleleg rendszeresen ötven fok van, és már az is komoly kihívás, hogy elég levegőt szívjak a tüdőmbe. A szálloda fizikailag zilált szét, a vidámpark meg az idegeimet rohasztotta. A túrés határa állítólag edzéssel kitolható, de én még sohasem edzettem ilyenre. Barbi sem, néha ő is full megzuhan, ilyenkor általában egymást sajnáltuk, az elég jó volt. Meg miközben dolgoztam, sokszor elfogott az önsajnálathat kegyes flingje is. Ez jó, mert lekötött, mire kisajnáltam magam, vége is volt a munkának. Pluszba már régen fel kellett volna hívni a szüleimet, csak paráztam a szitutól, meg hogy mit mondok majd.

Délután háromkor az összes vendég eltakarodott a tengerpartra. Lerogytam Thomas asztalához. Csak ő nem moz-

dult sehová, úgy ült a székén, mint egy hibernált brit a századfordulóról. Néha szivarozott, de annak a füstje is valahogy nem mozdult. Az egész pali egy merő füst volt ilyenkor. Mintha szárazjégbe hibernálták volna.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Szarul. – Igazán nem hazudtam.

– Pedig jól nézel ki.

Mondjuk, hozzá képest ez nem volt teljesítmény. A hibernáltak, teszem föl, nem túl izgik, legalábbis ha úgy néznek ki, mint Thomas. Egyébként tényleg ropivá fogyott, és valahogy ki akartak esni a szemei. Élveztem a társaságát, meg jó is volt ránézni az önbizalmam miatt, de semmi több, komolyan.

– Neked azért volna mit javítani az állapotodon.

– Gondolod?- kérdezte tök felületesen.

– Igen, gondolom! Miért nem csinálsz valamit? Bármit?

– Konkrétan?

– Mondjuk, menj le a tengerpartra.

Elmosolyodott, kortyolt a poharából, talán whiskyt ivott.

– Minek? Nincs ott semmi.

– És itt mi van?

– Itt te vagy.

Hát, ahol én vagyok, az igaz, hogy nem semmi, de azért nem kell csontvázzá aszalódní. Ez a barom meg itt aszalódik nekem. Elöntött valami felelősségérzés-szerű. Csak mit lehet csinálni egy szikkadt ötvenessel? Erre nem volt ötletem. Ahogy tapasztaltam, kétféle ötvenes létezik. Az egyik a *kislány, én ám jól állok anyagilag, gyere, bújj be a sörhasam alá*. A másik meg a *rajtam átgázolt az élet, és még te sem szeretsz engem, alázz meg te is, jól alázz meg*. És ettől teljesen elmegy a kedvem a palitól, mielőtt még bármilyen kedvem megjött

volna. Ott is hagyom, ezzel meg is alázom. És akkor, gondolom, az neki újabb bizonyíték, hogy őt letiporta az élet. Aztán ezt az egész ügyet lehet kombinálni, feleségekkel, gyerekekkel és szeretőkkel, de erről keveset tudok. Van egy barátnőm, az állandóan halál közeli palikkal jár, ő mesélte.

Most Thomas éppen a két típus közé esett, mert alapvetően tök jól nézett ki, de totál szétzilálódott, mint egy ápolatlan, veterán fogsor. Kellett volna neki valaki, aki rendbe teszi, de nekem erre nem volt időm. Meg, asszem, kedvem se.

– Hányadik emeleten laksz? – kérdeztem, hogy eltereljem a témát.

– Ott. Pont a bejárat fölött, a hatodikon. – Először mozgult meg érdemben, mióta beszéltünk. A szobája felé mutatott. Ismertem, többször is takarítottam ott, de Thomas sohasem volt bent. Alig kellett valamit csinálni nála.

– Mi az esti programod? – kérdeztem. Gondoltam, elhívom a vidámparkba, hátha attól vidámabb lesz. Még a katicára is felengedtem volna, csak ne üljön itt ilyen vádlón. Az volt az érzésem, hogy azért vádol, mert én fiatal vagyok, ő meg már trotty. Erről én igazán nem tehettem. Állítólag én is leszek öreg, de ilyen vádlón nem ülök majd sehol. Totál szánalmas, még akkor is, ha nekem bejön.

– Nincsenek terveim – mondta.

– Ez baj.

Otthagytam. Jól látható volt, hogy nem fog ez nekem villantani semmit.

32.

Délután hatkor Barbi miatt újabb verekedés tört ki a hostelben. Ez most tömegverekedésre sikeredett, és le kellett lépnünk. Nem volt baj, mert hétre úgylis mentünk a vidámparkba. Gondoltuk, sétálunk, volt időnk, és késő délután legfeljebb harmincnyolc fok van, szóval ebben már lehet menni.

A hosteltől nem messze találkoztunk Dáviddal. Egy bazi jó motoron ült. De tényleg full kúl volt. És iszonyú jól nézett ki a gyerek is, meg a motor is. Levette a bukósisakját, és a csapzott haját hátrafésülte, és akkor én megbocsátottam neki, állatira meg. Azért néha elgondolkozom azon, hogy a szebbik nem tényleg a női nem-e. De aztán Barbi odaállt a full kúl csávó mellé, és láttam, hogy azért tényleg. Azért a Barbi mindenkit ver.

Asszem, a Dávid hirtelen a Barbinak is megtetszett. Szóval szerintem kizárt, hogy nem. De nem csinált semmit, nem akarta lenyúlni vagy ilyesmi, és nem is csikart ki bókokat. Meghagyta nekem. Talán a megtaláló előjogán, talán másért. Asszem másért, de nem tudom megmondani, mi az.

Barbival mi nem voltunk barátnők. Meg ismerősök sem voltunk, mert annál azért több volt ebben. Bajtársak sem, mert mind a kettőnknek más baja volt. Nem tudom, mik lettünk a Barbival, de azok nagyon lettünk, és ezt mind a ketten tudtuk, és nem tágítottunk volna egymás közeléből semmi áron.

– Hova mentek? – kérdezte Dávid.

– Megyünk melózni – mondtam.

– Elvigyelek?

Barbira néztem, de fölösleges volt, mert tudtam, hogy nem haragszik meg, ha kivételesen a kúl csávó rám bukik. Egyébként haragudott, de nem nagyon. Csak a szokásos csajos izé, ősi gyűlölet, vagy mi. Ezt mi már tisztáztuk egymás között, és igazán kellemes volt gyűlölni a másikat. Általában én éreztem így, és most Barbinak is kijárt. Szóval egyedül hagytam a sétában, amit közösre terveztünk.

Dávid felbőgette a motort. Ilyen csopper volt, állati nagy, én meg felültem mögé. Amíg mentünk a vidámparkhoz, totál felizgultam, de kajakra.

33.

Miközben tekergettem a körhinta irányítógombját, igyekezve az üvöltöző rokonok kívánságainak megfelelni, Dávidra gondoltam. Megígérte, hogy zárás után visszajön értem.

Most egyáltalán nem izgatott a korlát körül összeverődött csőcselék. Kicsit szégyelltem magam a kiscsóké helyett, hogy az ember, ha felnőtt, akkor sem nő fel, csak pénze lesz meg rögeszméi, talán gyerekei, meg néhány peres ügye, és legfeljebb nem engedik fel a katicára. Ennyit, mondjuk, tényleg bukhat. Az idő meg ilyenkor nem halad egyáltalán. Szerettem volna a tér közepén álló óra mutatóját előreporgetni, de a szememmel nem ment, más eszközöm meg egyáltalán nincs a dologhoz.

Barbi a gyerek-óriáskeréknél csinálta dettó, amit én, csak az ő kiscsókéi fölfelé forogtak körbe, az enyéme meg vízszintesen. Nálam menet vége volt, és kipakoltam a gyerekeket a katicákból. Volt egy potya apuka is, azt nem bírtam el, meg be is szorult, azt a rokonok rángatták ki. Megfelelően beégett. Örültem.

Ekkor hirtelen totál sötét lett. De nemcsak a vidámparkban, hanem ez egész városban. Full sötét. Jó, ha egy méterre lehetett látni, azt is a csillagoktól. Amúgy ez jól jött volna, csak éppen a Barbi óriáskerekén fennragadtak a gyerekek. Ezt nem láttam, de baromi üvöltés hallatszott abból az irányból. Közelebb mentem. Csak azt lehetett kivenni, hogy elszabadult szülők másznak fel az óriáskerekre menteni a gyerekeiket, akik addig egészen biztonságban voltak, amíg vagy negyven szülő nem kapaszkodott felfelé, mint anno a törökök Egernél. Így is riasztó látványt nyújtottak, de ekkor egy nagyon okos szülő kézzel elkezdte forgatni a kereket, hogy az ő gyereke lekerüljön az óriáskerék tetejéről az aljára. Erre hullani kezdtek a többi fölfelé mászó papák meg mamák lefelé. Extrában egy másik szülő a másik irányból tekert, amittől ilyen kötélhúzásszerű alakult ki. Hol jobbra, hol balra

fordult a kerék. A szülők masszívan és nagy mennyiségben zuhantak lefelé. De ez az ostromállapoton nem változtatott, mivel a lezuhantak helyére újabb janicsárok érkeztek, akik elhullott társaik testén taposva igyekeztek följutni a tóra. A srácok a ketrecekől érdeklődve figyelték a parádét. Egyik se bőgött. Gyanakodni kezdtem, hogy a szülők nem is menteni indultak, csak most egyszerűen érkezett az ő idejük, és akartak egy kis ostromosat játszani. Hát, legalábbis semmi más ésszerűt nem láttam a jelenetben. Egyetlen gyereket sem sikerült kimenteni, mert alul a két kerékpörgető mindenkinek legfeljebb tíz másodperc mászást engedélyezett. Barbi közvetlenül a kerék mellett állt, és nagyon meg volt ijedve, hogy kirúgják. Aztán ráesett egy szülő, majd újabb szülők, végül teljesen eltűnt. Gyorsan kirángattam a szülők alól. Tuti meghalt volna, ha még két-három szülő ráesik. Már így sem kapott elég levegőt. Ki volt borulva, és ilyeneket mondott, hogy ez nincs benne a fizetésében. Ebből is látszott, hogy ki van. Nem szokott ilyen hülyeségeket mondani. Amúgy meg megmentettem, ha az életét nem is, de ez kórház lett volna, az zihér. És nem volt biztosításunk.

34.

Aztán felkapcsolódott a város, és megint lehetett látni mindent, de hamarosan abbahagytuk a melót, mert az összes vendég lelécelt. Pedig csak áramszünet volt, semmi különös.

Barbit igyekeztem vigasztalni, eléggé megviselte az a néhány perc, amit a szülők alatt töltött. Meg félt is, hogy esetleg kirúgják az ostromállapot miatt. De nem történt semmi. A tulaj normális fej volt, biztos tudta, hogy nem ő a hibás, meg az is lehet, hogy nem is látta az ügyet a sötétben.

Egyébként végig a Dávidra gondoltam, félttem, hogy nem jön el. Nem is tudtam Barbit normálisan vigasztalni. Ez eléggé baj volt. Mert a Dávid igazán nem számított ott nekem, Barbi meg számított, és mégis a Dávidra gondoltam végig. Miközben gondoltam, szégyelltem magam, mást nem tehettem. Mert lehetett látni, hogy nem lesz itt gáz, csak a

Barbi sokkot kapott, amiben nyilván benne volt az is, hogy brutál mennyiséget melóztunk. Kicsi sokk volt, sejthetően hamar elmúlik, meg el is kellett múltnia. Külföldön az ember nem engedhet meg magának komoly sokkokat, főleg, ha nincs retúr repjegye.

A dologba még az is belejátszott, hogy a Dávid még nem volt meg, a Barbi meg már igen. Ez eléggé ciki, és most hazudhatnék valami mást, vagy nem is kellene erről beszélni. De asszem, hogy a dolgokba ez általában belejátszik. Van ez a bevett téma, hogy fiúk és lányok között van-e barátság. De olyan bonyolult meg egyéni kérdés, hogy akár évekig is lehetne rajta filózni, és akkor is mindenki mást mondana. Most érdekes, hogy azon soha senki sem szokott vitatkozni, hogy lányok között lehetséges-e barátság. Mert nekem eléggé gyanús ügy ez. Csak így a tapasztalataimból gondolom, hogy a lányok azért barátkoznak egymással, mert már vagy még nincs hapsijuk. Persze közben is találkoznak egymással, amikor éppen van pasi, de az eléggé felületes. Csak akkor mélyül el újra, ha a pasival gázok vannak.

Lehetséges is, hogy a csajok közötti barátság inkább csak kényszerpálya, mert a csajok azért hosszú távon eléggé bírják egymást unni meg utálni. És nagyon ritka, hogy egy hapsi direkt leválasztja a nőit a barátnőiről, viszont a nő szívesen leválasztja a fickóját a barátairól, ha bírja. Ha meg nem sikerül, akkor szívesebben van a fickója barátaival, mint a saját barátnőivel. Szóval a csajoknál ez a barátnődsi eléggé csínált, és talán az igazi barátság a fiúk kiváltsága. A csajok között is van persze valami, de arra kellene keresni egy másik szót. Mondjuk, ők inkább csak barik, bár ez eléggé hülyén hangzik.

Ezért mondom, hogy a Barbi nem volt a barátnőm, de a barinőm sem. Hanem valami más volt, és kellett volna vigasztalnom, de nem nagyon sikerült, mert a Dávid elvonta a figyelmemet, pedig nem is volt még ott.

Aztán megérkezett, és ott volt. Eljött értem! Alig bírtam visszafogni magam. Majdnem a nyakába ugrottam, de sze-

rencsére sikerült lefékezni. Ezt is a Barbinak köszönhettem, mert amikor indultam volna a Dávid felé, hirtelen elkapta a kezem, és visszarántott.

– Hülye vagy? Sajnálj engem, majdnem meghaltam – sziszegte. Akkor én már tudtam, hogy túl van a sokkon. Persze csak átmenetileg, mert ha szükséges, még simán vissza tud zuhanni.

Dávid odajött hozzánk. A csopper nem az övé volt, és vissza kellett adnia, de így gyalogosan is jól nézett ki, meg olyan átlagon felüli értelmes feje volt. Végighallgatta a történetet, és sajnálta egy kicsit ő is a Barbit. Aztán elindultunk hazafelé.

Én eléggé nem bírtam, és ugrándoztam az utcán, mint egy kis kenguru, talán pont úgy, mint az a hülye Zsebibaba. Dinkának éreztem magam, és egyre jobban belehergelődtem az ugrálásba.

– Nyugodj már le! – Dávid elkapta a kezem a levegőben, és határozottan maga mellé húzott.

Határozottan. Ez nagyon jólesett. Nyugalom öntött el, és többet nem volt kedvem ugrálni. Csak mentem mellette, és folyamatosan beszéltem a hülye szülőkről a vidámparkban. Többet egyet sem ugrottam. Aztán még egyet megpróbáltam ugrani, de a Dávid visszatartott már a lendület elején. Szóval mellette voltam, mert maga mellett tartott, és ez nagyon jó volt, főleg, mert én is mellette szerettem volna lenni. Csak ez valahogy belőlem egyedül nem következett. Ehhez ő is kellett. És volt közöttünk valami, amiből a Barbi kimaradt, hiába volt ott. Egyébként a Barbi nem is akart nagyon jelen lenni. Szerintem már dobbantott volna, ha nem ugyanott lakunk.

Aztán az utcán egy csomó ember jött felénk. Mikor közelebb értek, lehetett látni, hogy egy rakás ismerős van közöttük a szállodából meg a hostelből. Biztos bulizni mentek. Egyre jöttek felénk. Integettek meg kiabáltak, meg minden. Már eléggé közel voltak, és a Dávid hirtelen elengedte a ke-

zemet. Akkor ezt még nem gondoltam bajnak, de el is lépett mellőlem, és a Barbi mellé ment. Igyekezett közel húzódni hozzá.

– Nézzétek, a Dávid már itt van! – hallatszott hátulról egy azonosíthatatlan hang.

– Sziasztok! Megyünk a Red Lobsterbe. Nem jöttök? – kérdezte egy felismerhetőbb valaki a csapatból, mikor össetalálkoztunk.

– Én jövök – mondta Dávid, és megfordult, hogy utánuk menjen.

– Dávid! – nem akartam mondani semmit, de ez kicsúszott. Az összes közül ennyi.

– Mások előtt nem, mások előtt nem veled – mondta. Aztán még visszanézett egyszer, és lehetett látni valami zavarodottságot a tekintetében, de mégis otthagytott engem a francba.

35.

– Ez meg mi volt? – kérdezte a Barbi, mikor elég messze ment már a csoport, és ketten maradtunk azon a rohadt meleg, esti utcán. Barbi nem tudott a dologról semmit. Nem meséltem neki, mert cikinek tartottam. Meg volt itt valami tényállás, vagy mi, köztem meg a Dávid között, amit elég nehéz lett volna felfejteni, főleg, mert én sem teljesen értettem. De a lényeg, hogy vér égő volt az is, ami történt, meg hogy nem beszéltem a Barbinak erről.

– Ha akarod, elmondom neked a tényeket, de a tényállás még ebből nem következik. Érdekel? – Persze ezt csak kérdeztem. Szerettem volna vele éreztetni, hogy tulajdonképpen azért nem mondtam el, mert azt hittem, nem érdekli.

– Érdekel! – mondta elég megvetően. Átlátott ezen a hülye játékon a szavakkal.

Lenyomtam helyben az egész sztorit. A Barbi meg csak bólogatott végig.

– Bocs – mondtam neki a végén.

– Nem baj – felelte. Mert értette, hogy mit jelent a bocs. És tudta, hogy itt most ez, ez a bocs, nagyon jogos részemről. Csak azt nem vette le, hogy akkor most mi van. Kellek a gyerekeknek, vagy sem. Pedig ez eléggé fontos lett volna. Életbe vágó, asszem, ez a legjobb kifejezés. Mert ha komolyan gondolta, amit csinált, az egy utolsó rohadványtól is ellenszenves mutatvány, de ha játszik, akkor vissza kell vágni, nehogy ő nyerje már a párzási rituálét, amit különben is én kezdtem, és én is találtam ki.

– Szerintem csak visszavágott – mondta hosszabb tipródás után.

– De éppen egy-egy volt.

– És ha ő ezt nem tudta?

– És ha tudta?

Hát ez volt a kulcskérdés, hogy most tudta vagy nem tudta.

– Elég értelmes feje van, hogy tudja. Szerintem tudta.

Ez mindenképpen pozitív kritika volt Dávidról, de Barbi emberismeretére egy kísérleti egeret sem bíztam volna.

– Várjál! A többiek! Ezek együtt indultak a hostelből – kiáltotta hirtelen.

Először nem értettem, mit akar, aztán összeállt az ügy.

– Csak a retkes szutyok taxival jött! – már minden világos volt.

Szóval kiszámolta előre. Mert a Red Lobster, ahova néha lejártunk szórakozni munka után, éppen útba esik a vídámpark felé.

– A rohadék valószínűleg együtt indult a többiekkel. Az út köbő fél óra gyalog, öt perc taxival. És tudta, hogy szembe fognak jönni, és azt is tudta, hogy addigra fognia kell a kezemet, és nemcsak kitalálta, hanem meg is csinálta. Bekajál-

tatta velem az egészet, hogy száradjon be a magja ennek a kalkulátorfejű horpasznak!

– Mit jelent az, hogy horpasz? – kérdezte Barbi.

– Nem tudom, de remélem, valami iszonyú gusztustalant jelent!

– És hogyan tovább?

– Ezért meghal! – üvöltöttem, de totál úgy éreztem magam, mint egy hatvanas éveiben járó explébojnyuszi. Aki ugyan rendületlenül üvölti, hogy megmutatja, és tényleg meg is mutatja, csak senki sem nézi meg. És akkor eszembe jutott a megoldás.

– Te pedig segíteni fogsz! – mondtam a Barbinak.

– Nem fogok, mert valami nagy hülyeségre készülsz! – Aztán segített.

36.

– Leugrunk apáddal a hétvégén.

Majdnem kiesett a kagyló a kezemből.

– Minden rendben van?

– Persze hogy minden rendben van, mami! Ja, jaj, az nem igazán frankó, mert a hétvége, tudod, fullon van. Németek meg minden.

– Akkor lejövünk hétfőn. Várjál, apád is akar veled beszélni.

– Szia! – Ez apám hangja volt.

– Szia, apu!

– Hol vagy pontosan?

– A Balatonon. – Komolyan izzadtam, gáz volt.

– De ott hol?

Ha ezek lemennek a Balatonra, és én nem vagyok ott, akkor vége. Itt bizalom volt a kockán, és állatira szar számok

akartak kijönni. Vannak csajok, akik olyan simán hazudnak, mint a jég, de én nem bírok, nekem csúszik, ez szakma, a rek-lámban megy, szóban alig, csak vészhelyzetkor. A Barbira kellett volna átnyomni, csak nem hasonlított a hangja egyáltalán.

– Hát Siófokon – mondtam, de nem lehettem valami meggyőző.

– Az jó. Gyula bátyádat úgyis meg akartuk látogatni Füreden, a szívklubján, utána átugrunk hozzád.

Gyula bácsi a nagybátyám, vagy ki. Apám féltestvére, esetleg hasonló. Nem tudom pontosan, mert az olyan családkban, ahol a papák hobbija a mellékúrás, egy idő után követhetetlené válnak a viszonyok. Nálunk meg ez ősi hagyomány volt. Nekem is van valami féltésöm apám első házasságából, de az kétevesen elköltözött Amerikába, és magával vitte az anyját is. Ezernyolcszáz körül állítólag volt egy ősöm, aki szerzetes lett, és talán neki nem voltak zabigyerkei. Ez egyébként nem a szerzetesi létnek köszönhető, hanem annak, hogy buzi volt, állítólag. Gyula bácsit meg eléggé utáltam. Már tíz éve haldoklott időnként. Mikor jobban lett, nemzett néhány zabigyereket elvált harmincasoknak. Aztán megint haldokolni kezdett. De nem halt meg, állandóan élt, bár néha kevésbé tevékenyen.

– Hol találunk meg?

– A legegyszerűbb, ha találkozunk a városközpontban, a víztorny alatt. Van ott egy turistainformáció, előtte. – Éreztem, hogy egy rozsdás bök átszúrja a torkomat. Itt állati balhé lesz.

– Jól van, adom még anyádat.

– Tényleg, nincs semmi baj? – kérdezte újra anyám.

Ha korábban telefonálok, akkor talán sikerül valahogy meglepni a dolgot, de ezek ott messze nagyon aggódtak. Főleg anyám. Biztos sejt valamit. Túlaggódtak, és ettől parázni kezdtem. Ha a szülők nagyon aggódnak, abból csak horribilis méretű bukta lehet, mert akkor hirtelen valódi szü-

lők lesznek. A mágia lényege pedig éppen az, hogy ha családdal vagy és éppen rólad dumálnak, mindig vakítsa el a szülőket bármilyen mutogatható siker. Asszem, a szülők amúgy imádják, ha elvakítja őket valami, mikor a gyerekeikre néznek. Érthető, mert ezzel villogtathatják, hogy milyen nagy ászok is, meg minden. De mikor aggódni kezdenek, akkor kitörlik a szemükből a csipát és kíméletlenné válnak, akár egy vérszomjas zombi, vagy Gyula nagybátyám a harmincas elvált nőekkel. És akkor hiába menekülsz. Ha mégis sikerül elmenekülnöd, akkor meg hülyék a szüleid. Az se jó.

– Semmi gond, mami! Tényleg semmi! Gyertek nyugodtan. Még a héten telefonálok, hogy pontosítsunk – látszólag bele kell törődni, mert ha nagyon tiltakozom, esetleg most kocsiba ülnek.

– Jól van, kislányom, hívhatsz minket sűrűbben. És töltsd fel a mobilodat!

– Persze, mami, majd feltöltöm. Szia! – Lecsaptam a kagylót, és háttal a falnak dőltem. Aztán kicsúsztak alólam a lábaim. Aznap több hazugságra nem volt keretem.

37.

– Te az apám lehetnél, a szülőknek meg állandóan hazudni kell. Neked is hazudnék! Már vagy abban a korban.

Thomas szokásához híven egész testében füstölgött, vagy hogy mondjam. Olyan volt, mint akit épp megszállt a reggeli köd. Délután volt, két nappal fizetés előtt. Minden melót bevállaltunk a hajrá miatt. Barbi éppen a konyhán mosogatott. Szóval ott nyomta. Ez szinte megindító volt tőle. Volt a csajban alázat, na, el kell ismerni, bár elég sokáig titkolta, csak akkor vette elő, ha muszáj volt. Most nem volt muszáj, mégis elővette. Ez ilyen. Engem a takarítás után megint a teraszra tettek. Még melózott bennem az előző napi sokk a szülők miatt. Ebbe akartam bevonni Thomast. Thomas pedig a családjába akart bevonni, és ez nekem fájt. Nem kívántam egy füstgép felesége lenni.

– ...és ott van kert, ahova meghívhatnád a barátaidat, soha nem kellene dolgoznod, pénzem, az van, csak pénzem van... – az elejét nem értettem Thomas mondatának, eléggé motyogott, a végét meg nem akartam érteni. Feltehetően Angliáról beszélt megint. Ez a pali állandóan Angliáról beszélt nekem, meg arról, hogy elhagyták a női. Ez nagyon izgi téma, ha úgy vesszük, de éppenséggel nem kötelező úgy venni, és akkor nem érdekes, inkább kínos. Én értettem őt, mert minden, amit akart, érthető volt, de neki a leghalványabb gőze sem volt rólam. Tetszettem neki, ennyit tudott, el is mondta, de valahogy ez így nem elég.

– Pedig könnyű és mesés életed lehetne – mondta ilyen patetikus töltettel. Thomas már a mese végén volt, de én még csak most kezdtem. És nem akarok könnyű életet, én olyan életet akarok, amiben minden a végsőkéig fokozódik, hogy tudjam, milyen a dolgok mélye, aztán följe kerekedem, és utána férjhez megyek. De semmiképpen nem olyan valakihez, aki egész nap egy teraszon ül. Esküszöm, Thomas egész napi testmozgása két háromperces liftútból állt.

– Thomas, húzzál szépen haza, ápd a kertet vagy vegyél egy kutyát vagy csinálj valamit magaddal. Szeretlek, tényleg, de ennek a kínlásnak itt a teraszon semmi értelme – megfogtam a kezét, mikor ezt mondtam, mert tényleg nem akartam bántani, és olyan édi volt. Meg totál lenyűgözött, hogy egy palit így le tudok nyűgözni.

38.

Szar volt feküdni a sötétben, kínzó. Volt már vagy éjjel kettő. Vártam az áldozatot. Baromi türelmetlenül, de egyszer azt olvastam valahol, hogy az nyeri a csatát, aki képes tovább várni. Én erre képtelen voltam, kétszer kimentem budira, pedig csak egyszer kellett, másodszor csak úgy nézegettem magam a tükörben. Aztán újra erőt vettem a hülye türelmetlenségemen, és visszafeküdtem. Ritka sokáig kellett várni, és ez egyáltalán nem lelkesített. Közben eszembe jutott megint a papa meg a mama. Szégyelltem magam ott az emeletes ágy

tetején fekvé. Behúzódtam a sarokba, hogy ne látszódjak, mikor megjön az áldozat. És tipródtam hosszan.

Talán furcsa, de én rajongok a szüleimért. Ez állítólag egyáltalán nem egészséges ebben a korban, de ha az ember szülei jó fejek, akkor nyugodtan rajonghat értük, kortól függetlenül. Most itt nem arról van szó, hogy hibátlan példány a papa meg a mama, mert sokszor hihetetlenül nagy barmok, hanem, szóval, jó fejek, csak érteni kell őket. Az persze hótt ziher, hogy én nem úgy fogom nevelni a gyerekeimet, ahogy ők, mert az, na, az totál elhibázott. Egyszerűen belekényszerítenek mindenféle hazugságba. Én egyébként nem hazudnék, ha nem lenne muszáj, de állandóan muszáj, és így már akkor is hazudok, amikor nem muszáj, mert formában kell tartani magam. De az ember ne hazudjon jó fej embereknek, mert az eléggé önégetés meg önalázás, meg az ember ettől szutyoknak érzi magát. Persze ha kell, az más. Ez ilyen. De attól az ember még szutyok.

Hangokat hallottam hirtelen. Aztán felkapcsolódott a lámpa. A takaró alól skubiztam kifelé.

– Szarka? – kérdezte Dávid, rögtön, mikor beléptek.

– Nem jött még meg, valami pasival maradt a vidámparkban – mondta Barbara.

Olyan természetesen mondta, mintha igaz lenne. Erre a csajra öröm bízni az ilyen feladatokat. Magamban nagyon elismertem.

– Van köztetek valami? – Ezt meg úgy kérdezte, mintha az tudakolná, esik-e kint az eső.

– Nem tudom. – Dávid elég sokáig gondolkozott, mire kinyögte.

Meg eléggé téblábolt a szobában. Érezhetett valamit, mert szerintem a pasik is éreznek valamit, mikor behálózzák őket. Ezt abból gondolom, hogy én mindig tudom, ha fel akarnak szedni. Legalábbis utólag mindig sikerül rekonstruálni, ha ilyesmi történt. Persze lehet mondani, hogy utólag könnyű, de sokszor egyáltalán nem könnyű. És nem is érted,

ki az az állat, aki hátulról ütemesen lökdös, meg közben szuszog, és főleg, hogyan került oda. És például a mamája tud-e erről, és ha igen, mit szól hozzá. Szóval Dávid érzett valamit, feszengett meg minden.

– Helyes csaj, csak egy kicsit buta – jegyezte meg Barbi, miközben a szekrényében turkált.

Majdnem kiugrottam az ágyból!

– Nem buta. – Időben érkezett a Dávid válasza, még vissza tudtam magam fogni.

– Azért egy kicsit! Nem baj, attól még jó fej. – Barbi egy bugyit húzott elő. A legjobb bugyiját. Mert ez a csaj okos volt. Tudta, hogy a nehéz helyzetekben egyáltalán nem mindegy, hogy az ember milyen bugyit húz elő, és főleg honnan. A bugyi leírását mellőzőm, de önmagában is izgató egy darab, már ha igaz, hogy egy bugyi izgató. Nekem, mondjuk, a mosás jut róla eszembe, amit elfelejtettem betenni, de a hap-sik állítólag begerjednek tőle. Dávid nem gerjedt be tőle, hanem brutál zavarba jött, és mindenfelé nézegetett, csak a bugyira meg a Barbira nem.

– Naiv, ez jó szó. Azt hiszi, a világ kerek, de a világ egyáltalán nem kerek. – Itt aggódni kezdtem, mert most hallottam Barbit először filozofálni, és féltem, hogy esetleg messzemenő metafizikai megállapításokra jut, ahelyett hogy csinálná, amit kell.

– Mert tényleg elképzelhető olyan – folytatta a filózást – , hogy két tiszta lélek találkozik, de sokszor csak két test találkozik. Bár nem árt, ha az a két test tiszta. Ezért én most lelépek fürödni.

Hú, de csönd lett! Barbi filozófiája pont a kellő mértékig volt mély. De nem csinált semmit. Nem kellett magát, és nem is nézett sokatmondóan Dávid szemébe, csak közölte vele a tényeket. A tény pedig itt az volt, hogy egy jó nő akar magának egy palit és kész. És ilyenkor tényleg kész. A pali is, meg a válasz is. De ehhez nagyon jó csajnak kell lenni, aki tudja, hogy nem fognak neki semmilyen módon nemet mon-

dani, mert nem lehet. Barbi vállalta a kockázatot, bár ebben nem volt kockázat, mert aki a Barbinak nemet tud mondani, az impotens vagy más módon beteg, esetleg nagyon szerelmes. Ez utóbbit még valahogyan el is bírom képzelni.

– Azt hittem, ti barátnők vagytok – mondta a Dávid.

– Azért annyira nem. – Barbara vetkőzni kezdett a szekrény ajtaja mögött.

– Ja, pedig úgy nézett ki.

– Á, túlságosan naiv ahhoz, hogy igazán jóban legyünk. Naiv kislány.

Ez direkt húz engem, a rohadék! És biztos nagyon élvezi, hogy nem bírok csinálni semmit itt a retekmeleg takaró alatt. Egyébként meg nem akart beleegyezni a tervbe, biztos ezért is húz. Azt mondta, hülyeség. A terv meg az volt, hogy elcsábítja Dávidot, és ugyanazt végigcsinálja, mint én. Aztán mikor elhangzik az a bizonyos mondat a farkáról, akkor én hirtelen fordulok egyet az ágyban, és állati átmeneti meg álmos hangon ezt mondom: „Szóltam előre, hiába csini fiú, Barbikám, ezzel a mérettel nem mész semmire.” Vagy valami ilyesmit. És akkor a Barbi felhúzza a gyerek nadrágját, majd udvariasan megkéri, hogy távozzon, mert aludni szeretne. Szerintem jó terv volt, de Barbi azt mondta, hogy ő még játékból sem. Aztán befűztem, hogy mégis, de végig nem volt boldog az ügytől. Ettől függetlenül tette a dolgát.

– Megyek zuhanyozni, megvársz?

– Nem – Dávid ezt nagyon lassan mondta. Látszott, hogy krízis van. Nagy krízis, és úgy mondta ezt, mintha azonnal vissza akarná vonni.

Barbi magára csavart egy törülközőt és kilépett a szekrényajtó mögül. Megállt Dávid előtt.

– Biztos?

Merev csönd. Dávid nézett maga elé, ahol a Barbi állt. Sokáig nézett, olyan sokáig, hogy már nem lehetett tudni, mit néz, a Barbit, vagy valami mást.

– Úgy gondolom, biztos.

– Elcseszed? – kérdezte Barbi nyugodtan.

– El.

Itt szünet következett. Ilyen halotti csönd. Félájultan feküdtem a takaró alatt. Barbi állandóan meg tudott lepni engem, most is. Mert érintés és alázkodás nélkül ajánlkozott fel. Az én kedvemért, és miközben előrejátszott, lehetett tudni, hogy hátra is játszik nekem. De ahogy így álltak egymással szemben, abban volt valami kíméletlen meg leigázó testiség, ami a Barbiból áradt. Pedig nem csinált semmit. Csak volt benne. És ezt én nem tudtam hozni egyetlen fickónál sem. Én nem mertem soha ennyire vállalni, hogy nő vagyok. Ez nagyon rosszul is esett, hogy ezt így kell, és semmi mutatóvány nincsen ebben.

– Ezt akkor elcseszettnek vesszük egy életre, mert én azért sokkal jobb nő vagyok, mint te hapsi – mondta Barbi könnyedén, és kilibegett a szobából.

– Tudom, de nem baj – mondta még Dávid, de a Barbi ezt már nem akarta meghallani.

Ekkor rám nehezedett a takaró, és úgy éreztem, megfulladok. Az utolsó pillanatig elképzelni nem mertem volna, hogy a Dávid nemcsak játssza az ellenállót, hanem tényleg az. És tényleg az volt, pedig nem impotens, ezt személyesen ellenőriztem. Dávid még egy ideig állt a szoba közepén, aztán sötét lett, és egyedül maradtam megint.

39.

Én nem ezt akartam és nem így! Tiszta játszmát akartam, amiben a Dávid elbukik, én pedig lehajolhatok hozzá, felemelhetem a fejét a földről, és megcsókolhatom. De ez a rohadék nem bukik el semmiben normálisan! És most mi lesz? Mit mondok a Barbinak? Hogy bocs, ezt mondom? Hát ezt biztos nem mondom, mert biztos, hogy most ez nem elég. Mert nem ő a kapitális oltár barma, hanem én. A Barbi megmondta, és igaza lett, mert ez tapasztaltabb nálam! A Dávid

meg okosabb és rafkosabb is nálam, meg asszem, hogy szerelmes is belém. Én meg belé, és mégsem történik semmi magasztos.

Valahogy már régen a vízibicikli-kölcsönző mellett álltam bokáig a tengerben, amit valaha szétválasztott egy szent muksó. De nem látszott a választék, és nem éreztem semmi felemelőt, sőt azt sem tudtam, hogy kerültem ide. Késő éjszaka volt vagy kora hajnal, és azon kaptam magam, hogy üvöltök a vízbe, meg sírok is. Egy merő égés voltam belül, és gyanítottam, hogy az a játék, amit űzők, nem is méltó hozzám. És nem tudtam okosabbat kitalálni, pedig állítólag van tehetségem, de mégsem. Akartam bizonyítani, de nem volt kinek, meg főleg nem volt már mit. Ellenben a Dávid bizonyította, hogy két perc alatt kicsinál, ha kell. Most tökmindegy, hogy azért, mert szeret, vagy mert csavart az agya. A Barbi meg, hogy amije adatott, azt bírja használni. Engem meg leszereltek, mint a villanyórát, amitől tripla extra dupla nullának éreztem magam. Ez volt a kisebbik baj, mert ilyet azért már éreztem, de közben egyre forraltam a bosszút. De most már a Barbit is gyűlöltem. Mert hiába akart segíteni, csupán arra jöttem rá, hogy nem vagyok nő. Hozzá képest semmiképpen. Meg egyáltalán, legfeljebb egy szépen púpozott kupac szar vagyok én. Tessék, itt a válasz, ha tudni akarom, mi vagyok. Szerencsére, ha ügyesen folytatom, ganajdomb is lehet belőlem! Komolyan, simán beleöltem volna magam a tengerbe, ha nem lett volna annyira szent, mert az egyházat azért még egy szarkupacnak is illik tisztelnie.

40.

Hazafelé már csak sírtam. És bántott, hogy bizonyos embereket megvéd a szerelem, másokat meg éppen ellenkezőleg, jól kiszolgáltat. A Dávidot pölö totál megvédte, pedig a Dávid nem is a szerelmet akarta, hanem engem, engem meg nem védett meg, pedig én nem a Dávidot akartam, hanem a szerelmet. Igazán igazságtalan ügy ez így.

Pirkadt, mikor beléptem a szobába. Barbi nem aludt. Az ágya szélén ült egy pólóban, meg abban a bugyiban, amit a Dávid előtt lebegtetett pár órával ezelőtt. Cigarettázott. Leültem mellé, és átöleltem a nyakát. Sírtam.

– Bocs – mondtam, közben a könnyeim a pólójára csöpgtek. Igyekeztem elmaszatolni a képemen, de nem nagyon sikerült.

– Mi bocs? – Átölelt, utána lekezelően beleszívott a cigijébe.

– Tudod te.

– Nem tudom – szorított magához. – Na jó, tudom – és kifújta a füstöt.

– Haragszol?

– Igen.

– Az baj.

– Nem baj, ez ilyen normális. Mondhatnám, hogy nem haragszom, de haragszom, mert hülye vagy.

– Nem vagyok hülye, egyáltalán nem vagyok hülye! – helyesbítenem kellett. – Egy jól fejlődő szarkupac vagyok.

Megpuszilt. Visszacsókkoltam, de eléggé ernyedtre sikeredett. Ha egy csók ernyedtre sikeredik, annak nyomós oka van. Mert így belülről jön, hírnök vagy mi. Gondolom, olyasmi ez, mint egy titkos katonai térkép az ellenség kezében. A csókra majd még visszatérek, ha nem felejttem el, mert csókról írni igazán irodalmi, meg megrázó, meg felajzó és hasonló, de mondjuk, nem egy lepukkant csók esetében. Szóval ott ültünk a hajnali szobában, és baromira meg kellett beszélni a dolgokat.

Nemcsak mert mind a ketten bebuktunk aznap este, hanem mert állandóan hazudtunk egymásnak. Persze az ember soha nem mondhat igazat, és ember száján még soha nem jött ki a teljes igazság. Legalábbis bennem mindig megszorul valami, a lényeg egy parányi töredéke, amit aztán nem bírok kiköpní sehogyan sem. Itt a Barbinál sem tudom

pontosan, mi volt az, és olyan nehéz is ezt egyáltalán vállalni, mert egyszerűbb elhessegetni, és másra gondolni.

Pedig állandóan megtörtént, de igazi példát aligha bírnék találni. Szóval csak így hazudtunk, mert verseny volt, pedig nem lett volna szabad versenynek lennie. És presztízsharc is, meg ki a szebb, meg ki az okosabb volt közöttünk, meg féltékenység, pedig nem látszott kívülről, de mi tudtuk, mert barátnők voltunk, vagy mi még, és elég ennyi, ha a mélyére nézek. De csak a legmélyén, és ezt meg kellett beszélni, hogy maradhat. Mást nem bírunk vele kezdeni, egyikünk sem főspíler vagy isten, hogy legyűrjük, csak meg kell beszélni. Akkor jó. De ha nem bírjuk megbeszélni, akkor már nem leszünk semmik, csak barátnők, akik kizárólag körömlakkokról dumálnak, aztán kúrnak a hapsijukkal, és csak a barátnőjüknek mondják meg, hogy szar volt, és nem élveztek el. Pedig ez egy barátnőre messze nem tartozik annyira, mint a hapsira. Annál is inkább, mert a hapsi még tud rajta esetleg segíteni, de a barátnő aligha, hacsak nem leszbi. A Barbi nekem nem erre volt, hanem másra, mert erre jó egy osztálytársnő vagy az unokatesóm barátnője.

– Szar volt, hogy bebuktál a Dáviddal? – kérdeztem.

– Ő cseszte el, nekem tökmindegy – felelte Barbi.

Szóval erről beszéltem. Most hazudik, mert erre a kérdésre az az egyetlen őszinte válasz, hogy igen, szar érzés. A teste is megfeszült. Pont így hazudok én is.

– De tényleg tökmindegy? – Újra kérdeztem, mert ha nem segíték neki, soha nem vallja be.

– Tényleg... Nem tényleg. Szar, bazi szar, ha ez érdekel.

Ez érdekelt.

– Ő volt az első – felugrott, és egy cigarettát kapart elő az ágy alól –, az első, aki... aki kicsúszott...

– ...a hálóból – fejeztem be, mert tökre örültem, hogy megmondta.

Nevetni kezdett, de nem túl vidáman, inkább önmegértően, aztán visszaült mellém.

– És most mit csináljak a Dáviddal? – kérdeztem.

– Hát mit tudom én, rám nem bukik.

– De én nem bírok annyira nő lenni, mint te. – Itt hirtelen zokogni kezdtem, utoljára talán az oviban zokogtam ennyire, mikor megette a Télapó-csokimat a Jani, akit utáltam, és nem volt több és nem kaphattam többet, mert nem volt több belőle az oviban. Pedig adtak volna, ha lett volna.

Én nem tudom, hogy mi a világon a legszörnyűbb. Lehet, hogy az pölő sokkal rosszabb, ha valakinek levágják a lábujját egy harapófogóval, de rájönni arra, hogy van nálad a világon jobb nő, az is benne van a top tíz legszarabban.

– Pedig egyszerű, nem nagy mutatvány, így kell.

Barbi a szemben lévő ágyra ült, térdeit széttolta a kezével, kihúzta magát, fejét lazán befordította, mint egy modell, és nézett. És az egész nézése arról szólt, hogy itt van a testem, és tessék engem jól lehangeregni. De nem adom át simán, azért lehet próbálkozni.

– Ezért gyűlöllek! Mert te azért még nem vagy jobb nő, mert jobb nő vagy És látod, ez az ordas prosti, ez nem én vagyok, hanem te! És leköpöm és lehányom ezt a feslett-közönséges nézésedet! Én egy normális család normális gyereke vagyok!

– Téged zavar, nem engem – mondta Barbi, de látszott rajta, hogy azért megküldtem.

– És tudd meg, hogy én, ha beledöglöm is...

Barbi hirtelen hanyatt lőkött az ágyra.

– Ne üvölts, felébred a hostel. Inkább próbáld ki!

Felhúzott, és beállított abba a pózba, amit mutatott. Közben sírtam, de nem kegyelmezett, addig rángatott, amíg sikerült beállítania.

– Mindig arra gondolj, hogy micsoda baró kis nő vagy, ez a lényeg! És esetleg még arra is gondolhatsz, hogy a pali úgysem tud ellenállni, ez is lényeg, meg az, hogy te se tudj ellenállni annak, hogy milyen baró kis nő vagy. Na, erre gondolj! Világos?

– Világos. – Próbáltam csinálni, amit mond, de egyáltalán nem hittem el, mert egyáltalán nem gondolom magamról, hogy baró kis nő vagyok. Közben úgy bőgtem, mint akit most lobbiztak ki egy milliárdos végrendeletből. Mellesleg nem igazán választott jó időpontot a gésakurzushoz. Ezen az estén sokkal inkább foglalkoztatott az öngyilkosság gondolata, mint az utódtelepítés valószínűtlenül távoli víziója.

– Mondd, hogy nagyon szexi nő vagyok! – instruált, mint egy rendező.

– Nagyon szexi... – itt végleg belefulladtam a sírásba.

– Mondd! – ez komolyan üvöltött.

– ...vagyok.

– Mi vagy?

– Szexi – zokogtam. De nem éreztem magam semmilyennek, illetve hát szánalmasnak. Olyan voltam, mint egy bálna, akiből még ma este mindenképpen ugróegeret faragnak.

– Na, csíra, menni fog?! – kérdezte, és állati fesletten meg kihívóan kuncogott.

– Nem fog menni, mert egyáltalán nem akarom, hogy menjen!

– Biztos?

– Zíher!

– De pasi kell?

– Nem kell! ! !

– Nő kell? Itt vagyok – és megint megjátszotta az előző nézését.

– Veled csak dupla óvszerrel feküdnék le, az tuti – mondtam. Ez a legjobbkor jött, mert még tíz perc, és én lettem volna a legjobban képzett szajha Izraelben.

Szünet támadt, rés az eddigiek között, hirtelen érezni lehetett, hogy kint egyre reggeledik. Barbi egy ideig nézett rám, aztán sírni kezdett. Nagyon sírt és vádlón. Igaza volt, talán ez a beszólás tényleg túl erősre sikeredett.

– Most mi van? – Eléggé megijedtem, nem is bógtem tovább.

– Semmi.

– Kérlek, hogy ilyet ne játsszunk! Már játszottunk elég ilyet, ilyen *semmi, tényleg semmi, nem érdekes* játékot, és eléggé nincs kedvem most könyörögni.

– Én, én nem vagyok olyan lány, aki mindenkivel lefekszik – egyre jobban sírt.

Nem nagyon tudtam mit kezdeni ezzel a dumával, mert éppenséggel pont az ellenkezőjét tapasztaltam. Felrémlt, hogy megkérdezem, hány fickóval feküdt már le, mióta itt vagyunk, de nem ez tűnt a legkedvesebb gesztusnak.

– Gondolod? – Ez jött helyette.

– Igen – hüppögte –, ziher.

Tudtam, hogy gáz van vele. De semmit nem beszélt erről, és ez is baj volt. Eléggé extrém ügy ugye, mert eddig az összes barátnőm egy perc alatt lenyomta nekem az egész életét, ő meg nem. És valahol ez is hazugság volt. Mert a bizalmatlanság ugyan nem hazugság, de itt az.

– Szerinted kurva vagyok, mi? – kérdezte, közben a könnyei ömlöttek, mint állat.

Komolyan nem értettem, mi baja van. Szerintem a *minden nő kurva és a minden férfi csak azt akarja* bevett témák helyett valamelyik, asszem, nagy magyar költő sokkal jobbat mondott. Szerinte minden férfi bandita és minden asszony őrült. Ez így oksa, nem kell rögtön belekeverni a szexet abba,

hogy hülyék vagyunk, mert hülyék vagyunk mi anélkül is eléggé. A szex csak rátesz, asszem.

– Hát, most mit mondjak? Szerinted mit gondolok? Csak mert én nem tudom – tényleg nem tudtam.

– Én... én... én csak... – Barbara olyan messzire nézett, amilyen messzire ember előtte még soha. Állati messzire, és nem mondott többet.

– Te csak mi???

– Én csak... – hosszú szünet.

– Na má!

– Szóval, hogy mondjam...

– Nekem mindegy, de valahogy!

– Szóval... szerelmes vagyok.

Ezzel tényleg lehűtött. Ilyenkor mindig azt hiszem, hogy valami izgi emberrablásos vagy maffiás történetbe keveredett bele. A szülei miatt egyébként nem lenne kizárt, ehelyett szerelmes. Végül is, az is valami, bár a szerelmet az emberrablás übereli, meg a maffia is, és egyáltalán nem meglepő, hogy szerelmes. Én is az vagyok, meg mindenki.

– Csak ez? Szerelembe esni könnyebb dolog, mint a nagyanyámnak pofára esni egy gördeszkaról. Az ember még akkor is szerelmes, ha nincs kibe. Olyankor csak úgy szerelmes. Valakibe, aki majd eljön és tök kül lesz. – Hirtelen jött az egész, különben nem mondtam volna. Azért ez sértés, ha úgy vesszük, szerencsére Barbi nem figyelt eléggé.

– Legalább valami popsztár vagy ilyesmi?

– Nem, de nagyon bejön.

– Mi a neve?

– Aurél.

– Mi???

– Zerchy Aurél. Az ősei grófok voltak, igazi grófok, de lehet, hogy bárók. Melyik a magasabb rang?

– Nem tudom, talán a gróf.

– Akkor az. Az egész fiú egy arisztokrata. Ahogy mozog, meg beszél. Érted? Fent laknak a Várban. A lakásuk tele van híres festők képeivel. Már egyik nevére sem emlékszem, de tele van. Van például egy olyan, amin valami fa áll. Az tudod melyik?

– Gőzöm sincs. Szerintem több híres festő képén is áll fa.

– Lehet, de az a kép nagyon franyesz, neked is tökre bejönne. Szóval arisztokrata, de ez nem számít, csak ezért Aurél.

– Ja. Szóval Aurél. – Hát, szoknom kellett még a nevet.
– Hol van most ez a gyerek?

– Rómában.

– Aha. Akit kirúgtál, mi? Mit csinál ott, nyaral?

– Nem, ösztöndíjat nyert.

– Hány éves egyáltalán?

Barbi közben folyamatosan pityergett meg hüppögött. Az egész történet Auréllal játékosan ködben ringott előttem. *Barbi és Aurél*, van ebben valami botrányos.

– Tizenkilenc. Most érettségizett, és rögtön felvették az orvosira. Egy gimibe jártunk. Rómába meg valami nemzetközi nyári ösztöndíjat nyert, de nem tudom, mit, mert mikor megnyerte, már szakítottunk.

– És mi a gáz? Miért nem vagy Rómában?

– Nem tudom, régebben tudtam, de most már nem tudom.

– Barbi! ! !

– Mi van? Nem hiszed?

– Nem, egyáltalán nem hiszem el, de nem kell elmondanod! Sőt, tök fölösleges elmondanod, hantázzál valamit, és

akkor lenyugszom. Úgyis mindig a Barbi-imidzzsel kajáltatsz mindenkit. Rágom én is, de hadd ne nyeljem le.

– Jó, véletlenül lefeküdtem a legjobb barátjával.

Miután kinyögte a vallomást, sírógörcsöt kapott. Az ágyra vetette magát, a párnájába nyomta az arcát, és csak rázkódott, mint egy centrifugás mosógép. Nagyon, nagyon. Ez eléggé rossz volt nekem. Én tudtam, hogy a Barbi nem kurva, csak neki megadatott minden fiú. Nagy felelősség ez, és nem bírta el. Én, asszem, elbírtam volna, csak nekem nem adatott meg.

– Ma kapjuk meg a havi zsét, felvesszük, és holnap elrepülünk Rómába! – felrángattam az ágyról, és az arcába magyaráztam. – Róma! Érted?

Barbi bólogatott, mert a sírástól már nem bírt kinyögni semmit. Hét óra volt, nagyon reggel. Indulnunk kellett dolgozni.

41.

Néztem a telefont a szálloda halljában. Barbi mögöttem állt. Az egész havi lé a zsebemben, át nem engedtem volna a Barbinak. Egy gyenge pillanatán múlik és elküldi a nagymuttermjának. Gáz nélkül elengedtek, nem volt boldog a főnökség, de nem pattogtak. Asszem, megszerettek minket. A készüléket bámultam, és paráztam.

Délután négy óra, kint, mint mindig, tűz a nap. Egy percet sem aludtunk éjszaka.

– Na! – mondta Barbi, és odaadta a telefonkártyáját, hótt sápadt volt.

– Nyugi! Még koncentrálnom kell. Ezek nagyon le akartak jönni. – Az ájulás kerülgetett.

Siófok vagy Róma? Mellesleg nem gondolom olyan nagynak a különbséget. Egy város nevezetességeinek nagysága baromira a városban lakó személyek fontosságával áll arányban. Róma nagy múltú város, és ott van benne Aurél.

Siófokon ellenben csak a szüleim lesznek, három nap múlva. Esküszöm, ha Aurél Siófokon lett volna és a szüleim Rómában, Siófok múltja megelevenedett volna előttem. És vibráló fényben, mint Las Vegas túl színes neonreklámjai, kelt volna életre előttünk felajzó történelme az avarokkal vagy kikkel, akik még nagyon régen, a tatárok meg a... istenem! Micsoda tabló, micsoda porfelhős, szittyás, patás, kardcsörgető múlt! De Aurél Rómában volt, ezért Róma nevezetességei világhírűek.

– Szarka! – Barbi türelmetlenül meglökött hátulról, tudomást sem vett arról a tényről, hogy éppen az ő érdekében ábrándozom.

A kagylóhoz nyúltam. Szertartásos mozdulatokkal behelyeztem a telefonkártyát, aztán benyomkodtam a nemzetközi hívószámot.

– Nekem ez nem fog menni! – lecsaptam a kagylót és kirántottam a kártyát. – Ne haragudj, Barbi, de nekem ez nem fog menni! Elfelejtettem az otthoni számunkat!

– Szarka! Tökmindegy, hova megyünk! – Barbi üvölteni kezdett a négycsillagos szálloda halljában!

– Ne üvölts!

– Érted, tökmindegy, hova megyünk! – továbbra is üvöltött, mint az állat, zengett az egész luxushall. – Ha Rómába megyünk, miattam megyünk, ha Siófokra, akkor miattad! Ennyi! Telefonálj már, bazmeg!!!

Barbi izzadt a jól légkondicionált helyiségben, én meg majdnem elájultam, de legalább nem izzadtam. Nem volt erőm ilyesmihez.

– És ha tényleg elfelejtettem a telefonszámunkat?

– Akkor hívd fel a magyar tudakozót először. Vagy a címedet is elfelejtetted?

– Jó, akkor nem felejtettem el.

Tárcsáztam, kicsöngött. Barbi szorította a szabad kezemet.

– Szia, apa! – Egy szóval sem bírtam többet kiköpni.

– Szia! Rossz hírem van! – Apám hangja mély volt, mint egy kísérleti fúrás.

Megtántorodtam. Bebuktunk! Ziher! Ezek lent voltak korábban. Bár nem lehettek lent korábban, mert nem tudják, hol dolgozom. Akkor is valami gáz van.

– Mi az?

– Gyula bátyád tegnap meghalt. Hétfőn temetjük. Szeretném, ha eljönnél a temetésre.

Hirtelen a magasba lendítettem a kezem a Barbi kezével együtt, ez megvan! A hétfőt megnyertük, de még annyi rohadat nap van egy héten, és főleg az egész nyár.

Barbi a fejemnek támasztotta a fejét a kagyló közelébe, hogy hallja, mi megy.

– Dehogy jövök el, apa! Nincs is fekete cuccom.

– De meghalt!

– Nekem ez ünnep!

– Nem tudunk lejönni, gyere föl te! Várj, adom anyádat!

Gyula bácsi végre életében először valami jót is tett. Már értem ezt úgy, hogy életében először a legjobbkor halt meg. Sajnos ezt a mutatványát többször nem tudja hozni, de soha nem gondoltam volna, hogy Gyula bácsinak valaha hálas leszek.

– Kislányom, minden rendben?

– Igen, mami. Minden a legnagyobb rendben. A Balaton hullámszik, most van a csúcsszezon, dőlnek a vendégek, és elég jól keresek! – Minden életerőm visszatért.

– Biztos?

Ha nem ismerném anyámat, sejtelnem sem lett volna róla, hogy ez a kérdés hogy jön ide. De ismerem, és ő is ismer engem.

– Jaj, mami! Most mit mondjak még?

– Miért nem jössz föl a temetésre? Tudod, hogy apádnak fontos.

– Nekem meg nem fontos. Nekem a röpimeccsek voltak fontosak, oda meg apa nem jött el soha.

– Dolgozott.

– Most meg én dolgozom. Gyula bácsit pedig, pontosan tudod, mennyire utáltam. Ha én írhattam volna a gyászbeszédet, így kezdődne: *„A gyáros halála miatt végleg becsukta kapuit Magyarország legnagyobb zabigyerekgyára. Nagy fájdalom égszívünkben.”*

– Ne legyél cinikus! Egy halottról beszélsz!

– De milyen veretesen, mami! És ne felejtsd el, hogy Gyula bácsi nemcsak az emlékét hagyta maga mögött, hanem legalább tizenöt utódot is. Úgyhogy még egy ideig tuti nem feledjük.

Anyám nevetett. Ez volt a kulcs az egészben. Ő is utálta a Gyula bácsit, valószínűleg jóval nyomósabb okokból, mint én. Persze én ezt tudtam, különben nem játszottam volna rá. És akármennyire is próbálta tartani magát, így, ezzel a nevetéssel szövetségesek lettünk, és egy jó szövetséges nem néz a másik körmére.

– Mikor jöttök le? – A Barbitól lopott közömbösséggel kérdeztem ezt.

– Nem tudom, mert apád csak a hétfőt vette ki, kedden már dolgozik.

– Jó, majd hívlak! Szia, mami!

– Kislányom! Biztos nem jössz el? – Ez megint apám volt.

– Apa, nem kellek én oda. Képzeld el, mindenki áhítatos pofát vág, én meg nem. Esetleg még nevetgélni is fogok. Bevállalod ezt?

– Nem értem, hogyan nevelhettünk ennyire félre! – Apám nyelt egyet, elég jól lehetett hallani. Ő csípte a Gyula bácsit, biztos a régi szép idők miatt.

– Ez már ilyen, apa, azért téged nagyon szeretlek. Csókollak, és majd hívlak, hogy mikor tudtok jönni.

– Szia!

Lecsaptam a kagylót. Kifújtam az összes levegőt a tüdőmből. Megúsztam, de nem örültem igazán. Nem tudom, hogy amikor győzedelmeskedik a hazugság az igaz ügy védelmében, akkor az helyes-e vagy inkább nem. Tényleg nem tudom, de azt tudtam, hogy még egy ilyen telefonbeszélgetésbe akár bele is roppanhatok. Mindenesetre maradandó tünetek még nem jelentkeztek.

– Róma nyert – mondtam Barbinak.

És akkor eszembe jutott, hogy valamire nem emlékszem.

42.

Mikor este benyitottam a női zuhanyzóba, eléggé érdekes módon, Dávid állt velem szemben.

– Szia! – mondta, mintha ő is lány lenne, és nem egy perverz valami.

– Szia! Hát te? Itt felejtett bugyik után kutatsz?

– Nem, csak a férfizuhanyzót éppen szerelik. A recepción mondták, hogy jöjjenek ide.

– Aha, egy pillanat!

Azonnal átrohantam a férfizuhanyzóhoz, ilyen gagyi trükkel kajáltasson mást. A zuhanyzóban néhány munkás éppen állati nagy vésőkkel verte a csempét. Megint szívtam, ez nem kamuzott, már alig lepődtem meg. Továbbtepertem a szobámba, kicseréltem a törölközőt.

Az oké, hogy szívok, de nehogy már be is bukjak!

– Vizes volt a törcsim, kicseréltem – mondtam, mikor visszaértem.

– És miért lihegsz?

– Hát, csak futottam.

– Kölcsönadod a fogkefedet? – ez eléggé átmenet nélkül jött.

– Miért, neked nincs? – Láttam, hogy ott van a kezében, de azért megkérdeztem.

– De van.

– Ja! Tessék.

Szóval, már megint játszottunk. Fogkefét kölcsönadni igazán apró, fuvallatnyi erotikus gesztus, meg mindenképpen intim. Kölcsönadtam, hogy érezze a szellőt. Érezhette, mert igen gondosan elhelyezett rajta egy hosszú csík fogkrémet. Azután súrolni kezdte a fogait.

Egy ideig álltam mögötte, mert csak nem akarta abba hagyni, de nagyon bénán kiszolgáltatott voltam. Ez meg csak súrolt.

Aztán rájöttem, hogy direkt szívat, hogy én csak álljak, és ne tudjak elkezdni zuhanyozni. Állati alaposan dolgozott. Meg az egészben volt valami feszültség. Ebből lehet tudni, hogy dolgoznak köztünk az energiák. Mi lehetünk közböcsék, de az energiák attól még egyáltalán nem, és az egészben úgy is ki vagyunk szolgáltatva egymásnak. Ha kíván valaki valakit, az ki van szolgáltatva, és ha egymást kívánja két valaki, az már rég szex, ha még nem is történt semmi. Ezt a Barbitól tanultam, ő bírt így hanteregni mindekivel, akár egy méterről is. Persze csak néha van így, és sokszor másképp van, de most itt néha volt. Eléggé bele lehet bonyolódni a dologba.

Mert simán megjátszhatom, hogy szólok, hogy végre húzzon el a zuhanyzóból, vagy szemérmesen hümmögök, de nem akartam.

Úgy döntöttem, nem érdekel. Nem akartam szűzi lélek lenni, olyan nő akartam lenni, aki képben van önmagával, és nem gondolja, hogy ha valaki meglátja meztelenül, akkor végleg elvesztette a vonzerejét, mert a meztelensége a legnagyobb titka. Ilyen nő akarok lenni mindig, csak sokszor nem sikerül. Nekem biztosan van extrában titkom, és azt nem fedi fel senki messziről, csak ha közel jön.

Vetkőzni kezdtem. Levettem a pólómat. Dávid nem fordult meg, önfeledten súrolt. De tudta, hogy levettem, ezt tudja az ember. A zuhanyzóhoz mentem, beállítottam a vizet. Hosszan állítottam, hogy most szívjon ő. Azért fogat mosni nyolc perc után már nem akkora öröm, és még sokáig kell várnia, amíg levetkőzőm. Persze egyáltalán nem volt biztos, hogy sikerül. Szégyenlős vagyok. Nem az elsődleges meg másodlagos nemi izéket, jeleket szégyellem, hanem, mondjuk, az alakomat. Azért a tökéletestől, hát, eltér, asszem, ez elég jó kifejezés. És akkor elemenként mindenhol van valami hiba. Ha sokáig nézegetem magam a tükörben, mind előbukkan. Utána még tényleg sokáig kell nézegetni, hogy megszokjam. De még egy pasim se panaszkodott, inkább én szoktam nekik magamról, és akkor kiröhögnek.

Behúztam a reteszt az ajtón. Dávid súrolt, szerintem már vérzett az ínye. Még álltam ott néhány másodpercig, de tudtam, hogy sokáig baromság,, mert így elszarhatom az egészet. A Barbira gondoltam. Ő tuti, hogy most vetkőzne, vállalná magát, ha a játék lényege, hogy vállalja-e magát. Persze neki könnyű a Barbie baba alakjával. Mondjuk, azért annyira szarul én sem néztem ki. Totál sovány meg barna voltam a nap és a meleg miatt. Szóval levettem a deszkásgatyámat a bugyimmal együtt, ilyen fiúsan, felakasztottam a fogasra. Az a három méter a fogastól a vízig nagyon gáz volt és hosszú, de szerencsére nem volt visszaút. Közben hálát adtam a sorsnak, hogy két napja reggel végre leborotváltam a lábam meg mindent, és akkor még belefért az időbe egy gyors mani-pedikúr is. Csak a bikinivonal idegesített egy kicsit, de azzal nem lehet mit csinálni.

Beálltam a zuhany alá, mintha a Dávid nem is smirglizné ott a fogait. Tényleg nem ment könnyen, de a zuhany alatt már jobb volt, valahogy biztonságosabb.

Dávid hangos köpködésekkel befejezte a közel húszperces fogmosást. Megfordult, és baromi flegma pofával nézett egy pillanatig. Álltam a nézésében, mint egy ilyen viharvert. De álltam benne, és nem takartam el semmit. Feszítenem kellett belülről, hogy az automatikusan takarni induló kezeim mozdulatát és a szégyenlős vigyort elfojtsam. Ez a pillanat döntő lehet. Ugyanis ha a Dávid tovább néz, mint egy pillanat, akkor már nem lehet flegma, akkor már kéjenc. Egy, a testén uralkodni nem tudó perverz kéjenc, aki ártatlan, közös zuhanyzóba kényszerített lányok szemérmére küldi kirándulni guvadó szemeit. De Dávid egyetlen másodperccel sem tolt ki a határt. Az ajtó felé indult, és nem is nézett vissza. Mert az világos, hogy ha sikerül kimennie, akkor a játszmát nem nyerhetem meg. Akkor nem szolgálhat[am] ki magát sem egy éppen meztelen női testnek, sem nekem, hogy azzal vádolhassam, kéjenc.

– Kérlek, dobd ide a tusfürdőt! – mondtam átlagosan, mintha egy tollat kérnék kölcsön a padtársamtól a suliban.

– Tessék. – Vissza kellett fordulnia, felemelni a flakont a földről. És rám is kellett néznie, különben nem tudja odaadni. Dobta, mert profi volt és egyáltalán nem akart közelebb jönni.

– Kösz! – Elkezdtem magam bekenni. Habzott rajtam a tusfürdő. Dávid nézte egy rövid ideig.

– Kell még valami? – Miközben ezt kérdezte, nagyon bámult. De ügyes volt, mert úgy állt ott, mint egy cseléd lány, aki úrnője újabb parancsaira várakozik, és ezzel alibit szerzett magának a bámulásra.

– Nem, kösz! Mehetsz, ha nincs dolgod! – és hevesen haboztam a melleimet. Azt hittem, nyertem, de ez el akart indulni az ajtó felé. Hirtelen felemeltem a lábamat, megtámasztottam a lábfejem a szappantartóban. Közben még vé-

letlenül sem néztem volna rá. Most már mindenhol kentem magamra a tusfürdőt. Dávid nem bírta tovább, és hótt be-
rogyva nézett.

– Ha nincs dolgod, mehetsz! – ismételtam könnyedén.

De nem volt könnyű. Úgy éreztem magam, mint egy cirkuszi majom, akit csökkentett helyárák mellett bámulnak az erre full érdemtelenek. És az az igazság, hogy fogalmam sincs, mit bámulnak pontosan. Van az én testemben valami rejtély. A férfitestekben nincs semmi buga, abban a férfi van, de a női testben misztikum lakozik és nem a nő. Ez zihér, és a gondolatot nem fickóktól loptam, hanem ott, a Dávid tekintetéből olvastam ki. Ez a hapsi nem engem nézett, hanem a részeimet és annak részleteit. Meg a testemet nézte egészben. Aztán az arcomat is fürkészte, hogy vajon mit gondolok közben.

Marhára szar volt, hogy olyan dolgoktól alél el, amik nem is rajtam múlnak. Ez marhára szar, és ilyen bizonyítási vágyat ébreszt az emberben, hogy majd ő. Hogy majd ő mit, azt nem tudom, de ez állandó kérdésem a mai napig, ha feltámad bennem a *majd én* érzés. És a Dávid közben végre elbukott, elbukott a testemen. Az agyammal simán birokra kelt a kis rohadék, de a testem győzött fölötte. Még mindig meg-
rökönyödve bámult és alázta magát. Ha ki bír menni, megszűnik a fölényem, de oszloppá meredve állt. Aztán nem bírta tovább és közelebb jött. Látszott rajta, hogy mint egy hiéna, le akarja teperni a könnyű zsákmányt. Szinte csúszott a padlón a testem felé. Nem felém, a testem felé, asszem, ez komoly különbség. Totál begerjedt, és már nem volt semmi korlát, amibe megkapaszkodhatott volna, vagy ami visszate-
relheti eddigi gerincességébe a velőt. Én meg csak engedtem magamra a vizet, és mint egy sztriptíz táncosnő, aki abból él, hogy a palik zsebéből kitáncolja a férfiasságukat, baromi szánalmat éreztem iránta. Meg fölényt és megvetést. Mikor már nagyon közel kúszott, vizet engedtem a számba a zuhanyból és leköttem.

– Ugye, nem ide jössz?

Dávid ázottan és zavarodottan állt. Még egyszer megpróbált közelebb sasszézni, de újra leköptem. Már nem bírtam mit kitalálni, hogy még jobban tiporjak rajta. De nem akartam elengedni a pillanatot. Mert jó pasi volt, és jó pasikat állati nehéz igazán nagyon megalázni, nekem legalábbis ez volt az első sikerem. És akkor eszembe jutott még valami. A filmekből jött, amit az HBO-n adnak éjszaka. Elkezdtem magam simogatni, de lassan, és közben a Dávid teljesen rökönyödött szemébe néztem. Hótt összement a gyerek. Aztán magamhoz nyúltam. Úgy, ahogy a filmekben azok a nők. Az első halk sikoltás után Dávid a zuhanyzó sarkába rogyott. Lealázóan néztem, hogy látod, ez kell neked, és nesze. Igazán ki akartam magam elégíteni, de nem ment. Egyszerűen zavart, hogy ott van. Szóval megjátszottam magam. És már komolyan arra vártam, hogy mikor megy ki. Mi az, amikor már neki is sok ebből. De nem tudott csinálni semmit, és semmi sem volt sok, pedig lassan már nem jött több ötlet. Azért vagy kétszer az ajtóra nézett, aztán hagyta. Egy idő után meguntam a műsort. Elzártam a csapot, magamra tekertem a törülközőmet, felszedtem a ruháimat, és otthagytam a gyereket a zuhanyzó sarkában.

Mikor kimentem, Dávid felemelte a fejét a földről, de nem mondott semmit. Nekem tök érdekes érzés volt. Mintha másodszor is elvesztettem volna a szüzességemet. Nem, inkább az ártatlanságomat vesztettem el, asszem, ez talán jobb kifejezés, és majdnem ugyanazt jelenti.

43.

Másnap valami gáz volt velem. Határozottan éreztem, hogy belül valami szétmállott. A gyomromtól indult, és az egész hasam mintha plazma lenne. Igyekeztem ugrálni, hogy szilárduljon már meg, de nem akart.

Este mentem a vidámpark felé, hogy felvegyem onnan is a zsét, ami járt. Ez nagyon járt, mert én életemben ennyit nem üvöltöttem meg lökdöstem embereket, mint ott. Barbival megdumáltuk, hogy addig összepakolja a cuccokat

a hostelben, meg minden. Menet közben néha megleptem néhány gyalogost, mikor hirtelen ugrottam egyet. Valami nem olyan volt, mint tegnap, vagyis hát születésemtől tegnapig. Ez a valami rafkós változás bennem, és elkezdtem félni, hogy esetleg a felnőttiséggel van kapcsolatban.

Én a legkevésbé sem kívánok felnőtt lenni. Van olyanból elég, és alapvetően egyáltalán nem szimpatikusak. Felnőtt, asszem, az, aki már a lehetőségei közül választott és már nem választhat újat. Vagy az, aki egyszerűen elsodródott a francba, és már csak arra fog tovább, mert nincs járat másfelé. Nekem ez a felnőtt nem korkérdés, de az is belejátszik. Én egyáltalán nem akartam választani semmit, én mindent akarok, és így is maradok még egy ideig. Hopp, újra ugrottam, hátha megköt végre. Aztán hirtelen fékeztem, mert meg akartam nézni magam az egyik hotel sötétített üvegablakában. Félttem, hogy látszik rajtam a Dávid meg a zuhanyzó, de csak a Gergő látszott, még régebbről. A szemeim mélyebbek lettek, és valahogy nem annyira tiszták. Szerencsére nem prostis a tekintetem, vagy félvilági, hanem csak olyan, akit már nem lehet meglepni néhány odavetett obszcén megjegyzéssel.

A barna üveg visszaverte a lámpák fényeit, amiktől úgy néztem ki, mint a veszély hercegnője. Határozottan nem rossz.

És akkor derengeni kezdett, hogy én tegnap választottam először életemben. A Dávid szerelme helyett a Dávidot mint edzőpartnert, vagy hogyan nevezzem. Ez ciki!

Esküszöm, még soha nem alkalmaztam egyetlen fiút sem épülesem munkálataira, de most igen. Dávid nem volt más az én életemben, mint bekevert malter tapasztalataim megszilárdítására. És most tessék, éppen kötési idő van, érzem is belül. Nekem valamit meg kellett tanulnom a Barbitól, és a Dávid éppen kapóra jött szegény. Na mindegy, ezt bebukta. De azért nem voltam magamra büszke, és nem akartam többet találkozni a Dáviddal. Nem miatta, miattam.

Meg egy kicsit attól is féltem, hogy túlságosan hamar választottam. Mert asszem, hogy az igazán jó nő azért egy kicsit prostis, és ezt meg kell tanulni. Nekem most volt időm, meg lehetőség a leckékre. Szerintem elég jól vizsgáztam. De életem hátralévő részében már inkább kurtizános leszek, mint nem, és ezzel még simán lehetett volna várni.

A vidámparkban az ausztrál bossz gond nélkül fizetett, pedig paráztam egy kicsit. Ha az ember külföldön dolgozik feketén, akkor benne van, hogy nem fizetik ki. Erről aztán keringenek mindenféle legendák: a szétvágott arcú krupielány, meg a soha haza nem térő fiú, meg az apa, akinek a csalódj a otthon éhen halt. Ezek a történetek amúgy feltehetően egyáltalán nem igazak, de elég jól lehet rajtuk izgulni, mikor mesélik, és aztán parázik az ember fizetésnapon. Persze előfordulhat, hogy nem fizetnek ki, de ez otthon is simán előfordulhat, nem kell ilyen messzire utazni. Mikor jöttem vissza a vidámparkból, tele volt a zsebem zsetonnal. Mert sokat kerestünk, főleg, hogy szinte állandóan dolgoztunk, és a Barbi meg eltartott mindkettőnket a borraivalókból.

És akkor azon kezdtem el gondolkozni, hogy mi lenne, ha az egész pénzzel lelépnék. A Barbi soha nem találna meg, még azt sem tudja, hogy pontosan hol lakom. Persze ezt egyáltalán nem tudtam volna megcsinálni. De nem is azon gondolkoztam, hogy mi lenne, ha lelépnék, hanem hogy miért nem lépek le. És asszem, azért, mert az emberben van ilyen tartás, ha van, és az fontos, ha fontos. Nekem fontos. Mert én akármit is ígértem meg, és annak tétje volt, akkor azt igyekeztem úgy. Néha nem sikerült teljesen, de az már más ügy.

És akkor, ahogy ott mentem, eszembe jutott a Gergő meg az ígéretem. Mert erre nem emlékeztem, mikor letettem a telefont tegnap. A Sagrada Família, ez egy ilyen nagy, templomszerű bazilika Spanyolországban, és nekem ott kell lennem. Egyébként tök szép, és még nincs kész, de mire meghalok, addigra se. Úristen, hányadika van? Nekem július tizenötödikén reggel tízkor ott kell lennem! Megbeszéltük,

éppen azután, hogy elvesztettem a lakásában a szüzességem. Ez már volt majdnem egy éve. Nem tudtam, hogy most mit kellene csinálni. Mert Aurél meg Rómában, a szüleim meg bármikor Siófokon.

Kezdett elegendő lenni abból, hogy mindenhol van valaki. Gergőnek mellesleg semmi keresnivalója nincs Barcelonában, éppen úgy, mint nekem, de ez olyan romantikus volt akkor és velem, és ígérni kellett valami nagyot, és akkor ezt beszéltük meg, és most szívok. Ja, és már nem is járunk, de ez meg éppenséggel nem számít, mert ez ígéret, és nem járás kérdése. Barbi meg Aurélnak szeretné ölelgetni, hát ez kráter, eleven lábával, ami kecsesen csapdossa a lábam.

44.

A hostel előtt a Barbi állt, a tulaj meg hozta utána a bőröndünket, amit nemrég vettünk, és ledobta mellé.

– I don't wanna see your face here anymore, you bitch!
– Ezt üvöltötte pont, mikor odaértem. Ami köbő annyit tesz, hogy nagyon haragszik. Aztán visszahúzott a hostelbe.

Barbi ijedten nézett, és lehetett tudni, hogy nem nagyon világos neki, miért éppen őt vették elő.

– Mi van? – kérdeztem.

– Nem tudom, a fiúk nem örültek, hogy... – elnyelte a mondat végét.

– Nálad vannak az útlevelek?

– Igen. A zsé?

– Az nálam.

Barbi a fekete-sárga ruhájában volt, a fekete-sárga fejkendőjével és a kis táskával, amiben az útlevelek voltak, meg a totál lemerült mobiljaink. Már vettünk egy tolható-húzható gurulós táskát kettőnknek, és néhány új ruhát, mert azért az elmúlt hónapot mégsem tölthettük egy cucuban.

– Gyerünk! Hátha megy még busz – parancsolta.

– Köszönjük el a szállodában! – mondtam, mert nem akartam búcsú nélkül lelépni a munkatársaktól. Ugyan este volt, és lehetett tudni, hogy nem lesz bent mindenki, akit szeretnék, de az ilyen búcsúzásokra eléggé rá vagyok indulva. Nagy pillanat, mert talán soha az életben nem látod azokat a csókákat, akikkel együtt izzadtál, és ez romantikus életérzés.

Gyorsan mentünk, valahogy égett a hátunk mögött minden.

– Na, hogy lettünk kirúgva? – Ez egy eléggé érdekes kérdés volt, mert végül is csak a Barbit rúgták ki. De valahogy, ha vele történik valami, az megbeszélés nélkül velem is.

– Véletlen, és nem én voltam.

Ez a válasz nem volt számomra kielégítő. Gondoltam, újra vesszük a kérdést.

– Az oké, hogy nem te, de mi nem?

Barbi igyekezett még gyorsabban menni, hátha el tud szaladni a kérdés elől. Aztán csak válaszolt valamit.

– Hát, verseny volt.

– Barbi! – A szokásos, hülyének tetteti magát. De én nem vagyok fiú, és egyáltalán nem csípem, ha babapofival és ártatlan szemekkel hazudnak. Ez engem inkább idegesít, mint felajz.

– Mindenki akart tőlem búcsúcsókot – kezdett bele, a hangja olyan volt, mintha gyónna –, de én azt mondtam, hogy csak egy van. Fussanak körbe a hostelben. Aki először ér fel a szobám elé, azé az utolsó csókom.

– Izgi! – Ez hülye, gondoltam magamban, de közben tetszett. Szerintem én is játszottam volna ilyet, ha lett volna kivel.

– És akkor futni kezdtek. A dán gyerek, tudod, az a vörös, lehagyott mindenkit, de nem eléggé. És hogy ne tudják utolérni, az emeleti lépcsőfordulóban kiöntött valami whiskyt, és beledobott egy gyufát.

– Aha.

– Szóval nem én voltam.

– Hanem a dán. Fújj, te csókolóztál a dánnal?

– Nem, mert nem tetszett. Tiszta vörös az egész gyerek. Nem azt akartam, hogy ő győzzön.

– Helyes – mondtam. Persze lehetett volna erkölcsileg kifogásolni az ügyet, de a dán az tényleg oltári ronda volt. Meg akkor, a dávidos mutatvány után, asszem, egyáltalán nem gondoltam magamról, hogy én erkölcsileg kifogásolhatok valaha még bármit.

A szálloda elé értünk. Ott meg egy csomó ember állt körül valakit, aki már egy ilyen fekete nájlonnal le volt takarva. Mentők, rendőrök és a tévések kamerával. Villogtak a kék lámpák a kocsik tetején. Elég húzósnak hatott a helyzet.

– Kiugrott az ablakon – ennyit bírtam kivenni a körülállók beszélgetéséből. Pont a főbejárat elé zuhant. Úgy látszott, a mai este ilyenre sikeredik. Asszem, van ilyen éjszakája mindenkinek. Én ugyan jobban értékeltem volna, ha egyenletesen oszlik el az akció, hogy fel bírjuk dolgozni.

– Azért lehetett volna udvariasabb is, és ugorhatott volna kevésbé forgalmas helyre – jegyeztem meg. – Most nem fognak beengedni.

– Hülye vagy, valószínűleg csak erre volt ablak a szobáján.

– Akkor bérelhetett volna másik szobát. Szerintem az öngyilkosság nem olyan mutatvány, amit a főbejárat előtt kell, hangsúlyozottan.

Tényleg fel voltam háborodva, mert tökre számítottam már a romantikus életérzésre. És most ez az öntörvényű halott elrontja itt nekem az egészet. Mert az tuti, hogy a mi búcsúzásunk nem bírja überelni a fekete zacsiba csavart hullát. Nekem sokkalta szimpatikusabb a magányos, félreeső öngyilkos.

Persze ha egyszer valaki értem vállalná a halált is, azt szeretném, ha az egész világ megtudná, és talán rögtön hozzá is mennék feleségül. De lehet, hogy nem. Mindenesetre egy csomó helyen ez tökjő ok a házasságra. Felnéztem, hogy megállapítsam, hányadikról ugrott ki, de nem lehetett eldönteni. Egy rakás ablak nyitva volt. Valószínűleg a hatodikról, mert az ötödiken meg a hetediken emberek néztek nagy érdeklődéssel kifelé, pánik nélkül, szóval nem családtagok, annál lejjebb meg már nem érdemes próbálkozni. Siettünk tovább, nem búcsúztunk el senkitől, nem is engedtek volna be a szállodába.

Egyre gyorsabban mentünk. Nem mintha lett volna igazi okunk, de valahogy nem bírtunk már itt maradni. Minden beomlott. Tényleg. Hátunkat és előttünk az utat egyenletes ütemben kékre és pirosra festette a mentők és a rendőrautók szirénája. Mindenhol izzadt, kiabáló muksók. Full káosz, komolyan, így nem lehet normális és egészséges búcsút venni egy helytől. Mi meg nem tehattünk semmiről, és minden idegen volt, ami a hátunk mögött zajlott.

Asszem, az embernek van egy igazi élete, ami előtte zajlik és látja a szemével, meg egy olyan, ami a háta mögött zajlik, és csak hallomásból ismer részleteket, de az is az élete. Ez rám nem annyira vonatkozik. Inkább a Barbi háta mögött zajlott állandóan mindenféle élet. Főleg persze szerelmi, csak ehhez neki meglehetősen kevés köze volt. Ezért is irigyeltem. Az én hátam mögött alig történt valami, de a Barbi hátát szinte perzselte.

45.

Az éjféli busszal leléptünk Eilatról. Barbi mondta, hogy nézzük meg még Jeruzsálemet is, ha már itt vagyunk, mert ciki, hogy idáig eljöttünk, és még csak nem is láttuk a Szent Várost. Szemében csillogott a kísérletező kedv, amúgy meg egy szent várost tényleg nem árt megnézni, hogy legalább tudjuk, mitől hosszabb a szavatossága az átlagosnál.

– Figyuzz, van ott egy fal, a héber nagy fal, vagy mi-csoda. Ha van valami kívánságod, akkor felírod egy papírra, és a fal rései közé teszed. Ez szent fal, Isten biztos elolvassa, állítólag valóra is válik.

– Szóval ez ilyen postaláda?

– Igen, állítólag.

Innentől kezdve nem is volt vita, hogy elmegyünk, mert nekem legalább húsz sürgős és tizenkettő mellékes kívánságom volt, amibe nem is számoltam bele két új deszkásgatyát és egy világoskék topot. Gondoltam, azt majd inkább megveszem én, minek túlterhelni az öreget. A busz nyomult a Holt-tenger mellett, legalábbis a térkép szerint, mert a sötétben nem lehetett látni semmit. Hallgattunk, sok mindenről volt a Barbival hallgatnivalónk. Dumálhattunk volna, de annyi mindent kellett átgondolni, annyi szarságot vittünk magunkkal Eilatról. Meg lehetett tudni, hogy ez még egyáltalán nem a vége. Érdekes, ezt az ember tudja, hiába tűnik úgy, hogy lezárult valami. A Dávidot például hurcoltam magamban, mint egy hülye. És főleg nagyon kíváncsi voltam rá, hogy ő hurcol-e egyáltalán bármit belőlem. Meg valahogy gyanús kezdett nekem lenni, hogy ilyenektől lesz az ember egyre öregebb, mert azt éreztem, hogy innen nemcsak elviszek, hanem valami izét cserébe itt hagyok. És hogy az életem a továbbiakban már nemcsak egész fejezetekre, hanem keserűen átnyúló meg belógó nyálas epizódokra is oszlik majd.

– Szóval nem azért, de most mi van a Dáviddal? – kérdezte a Barbi hirtelen. Látszott, hogy éppen itt tart, és igyekszik helyre tenni, de még mindig nincs teljesen túl ezen az ügyön.

– Mi lenne?

– Nem tudom, azért kérdezem:

Ez ilyen bemelegítő volt. Általában pontosan tudtuk, hogy miről van szó, de nehéz elsőre válaszolni.

– Hát, ott marad – mondtam.

– Teljesen?

– Eléggé.

– Szerelmes volt beléd, ugye tudod?

Barbi már nem arra utalt, hogy miért bukott be Dávidnál, legalábbis nem csak. Szóval, az öinigazoláson vagy min túl köszönet volt ez, az Aurél meg Róma miatt. Én meg állatira gázban voltam. Valahogyan be kellene adni neki a Gergőt meg Spanyolországot, de full lázban égett, hogy pár napon belül találkozik Auréllal és én egyáltalán nem akartam lehűteni. Aztán végül belekezdtem, mert nem nagyon láttam más megoldást.

– Figyelj, izé van, gáz. Mert nekem öt nap múlva Barcelonában kellene álldogálnom a Sagrada Família előtt.

Barbi nagyon figyelmesen hallgatott, amíg lenyomtam neki az egész tényállást a Gergővel.

– Akkor Spanyolországba megyünk – jelentette ki –, csak legyen repjegy. Ez már egyáltalán nem biznisz volt közöttünk, hanem nem tudom, mi. Ilyen szó nincs, ami közöttünk volt.

46.

A következő pár napban nem történt semmi izgi. Elmentünk Jeruzsálembe, de ott nem volt semmilyen pasi vagy hasonló. Az arabokra a Barbi se bukik, meg én se. De azért az óváros olyan, mint egy mese, és eléggé dögös meg áhítatos, csak pasi nélkül kevés dolog lehet igazán dögös vagy áhítatos.

A legfontosabb a fal volt, amibe bele kell nyomni a kívánságokat, így a résekbe kell beletömni. A Barbi kívánságát is én tömtem bele, mert a Barbinak hasmenése volt végig, és más kötötte le a figyelmét.

Mikor már a fal előtt voltunk, és az lett volna a feladat, hogy leírjam a sok kívánságomat, hirtelen egy sem jutott eszembe. Meg a Barbi is zavart, mert ő percenként budi után

kutatott. Igazából fontos kívánságom csak egy volt, hogy legyen valami pasim, záros határidőn belül, az összes többi eléggé jelentéktelen picsáskodásnak tűnt ott. Ha az ember Istennel levelezik, akkor olyat mégsem kíván, hogy haljon meg a matektanárnője, vagy bukjanak rám is annyira a fickók, mint a Barbira. Az érettségi meg még messze volt, és gondoltam, azt megoldom egyedül is. Szóval az ember ilyenkor hirtelen érzi, hogy mennyire kisszerű is, meg igazából boldog. Mert, mondjuk, egy halálos beteg vagy valami, tök egyértelmű, hogy mit kíván, én meg fél órát rágtam a tollat, mire végül nem írtam föl semmit, mert igazából, a pasin kívül minden megvolt, amit ilyen fontos személytől, mint az Isten, mertem volna kérni. Mondjuk, régebben a Téliapóval bátrabban leveleztem.

Aztán rohangásztunk a repjegyek után. Ez beletelt három napba, de sikerült szerezni Barcelonába, és elég olcsón.

47.

– Mi van, ha nem jön el? – kérdezte a Barbi.

A Sagrada Família mellett van egy Café del sur vagy ilyesmi nevű kávézó, ott ültünk. Július 15-én reggel, negyedórával tíz előtt.

– Nem tudom – feleltem. Érdekes, hogy eddig ezt nem kérdezte. Öt napja változtattuk meg az útitervet. Biztos eszébe jutott ezalatt. Nekem is eszembe jutott, csak nem érdekelt. Nem az érdekelt, hogy Gergő eljön-e, hanem hogy én itt legyek. Ennél én nem bírok többet hozzáadni az üggyhöz.

– Mikor fixáltátok ezt?

– Októberben.

– Talán elfelejtette.

Ez a megjegyzés belém nyilallt mélyen. Mert tényleg lehetséges, és ha ez lehetséges, akkor semmi sem kizárt. Egyszerre veszítettük el a szüzességünket, úgy, hogy egymáson feküdtünk, és akkor még nagyon hittünk valami közösben.

Asszem, ezt tagadná meg, ha nem jönne el. Ez ugyan csak ilyen gesztus, mert már nem járunk egyáltalán. És az is lehet, hogy van valami ribanc barátnője, és miatta nem jön el, de ez tartozás is mindkettőnknek, amit le kell róni, vagy hogy mondjam. Totál nem számít a barátnő, meg az egész, mert vannak helyzetek, amikben nincs kifogás meg magyarázat. Csak helyzet van, és ahogy cselekszel benne, az vagy te, és baromira mindegy, mit mondasz. Nekem a Gergő, mindentől függetlenül, nagyon fontos, és létkérdés, hogy fontos legyen neki.

– Menjél, megvárlak itt – mondta a Barbi –, egy perc múlva tíz.

Áttepertem a kávézóból a bazilika elé. Csak az volt a parám, hogy ennek a hülye épületnek négy bejárata is van, és azt nem beszéltük meg, hogy melyik előtt találkozunk. Ja, ezért kellett itt találkozni, mert tavaly nyáron június 15-én itt jöttünk össze, és itt is csókolóztunk először, rögtön azután, hogy összejöttünk, csak éppen bent. Néhányszor körbejártam az egészet. Végül úgy döntöttem, a főbejárat elé megyek, ahol a jegyeket árulják a turistáknak. Hát turistából volt ott egy csomó.

Arra gondoltam, hogy mekkora biznisz építeni egy ilyen óber gigász Halászbástyát, mindenki idejön és csengeti a beugróért a lét, amiből aztán tovább lehet építeni. Amikor meg tovább építik, megint eljönnek az emberek, perkálják a zsetont, hogy megnézzék, mennyit fejlődött. És éppen az a legnagyobb biznisz, ha soha nem fejezik be.

Már öt perccel elmúlt tíz, és Gergő kicsit sem közeledett. Legalábbis sehol nem lehetett látni. Irtóra féltem, komolyan. Attól féltem, hogy ez tényleg nem jön el. És egyáltalán nem magamat féltettem, hanem őt. Mert nekem nagyon fontos volt, hogy mit gondolok róla, és igazából csak jókat gondoltam róla, és nem akartam, hogy megváltozzon a véleményem.

Egyáltalán, azt sem tudom, miért szakítottunk. Ha jól emlékszem, csak úgy, mert már nem volt, amit ne próbáltunk volna ki együtt, csak a szakítás maradt ki ebből.

Kiabálással meg elrohangeléssel meg utcán nagyjelenettel kombinált ügyet csináltunk belőle. És szerintem egyikünk sem gondolta komolyan, de szakítottunk, és utána így maradt. Az átlagember ezt nem érti. Mondjuk, én sem értem, nekem is a Gergő magyarázta el. Már nem nagyon emlékszem, mit magyarázott, csak arra, hogy volt neki akkor valami harmadosztályú barátnője, akinek én mindenáron ki akartam tépni a szívét. Aztán eléggé elmúlt az egész, de nem teljesen. És be kell vallanom, hogy reménykedtem valamin. A Sagrada Familia előtt is reménykedtem még, de nem abban, hogy újra összejövünk, vagy valami, hanem, hogy még majd lesznek valami események. Nem tudom, milyen események, de az nem is fontos, csak a Gergő a fontos, meg az események, lehetőleg együtt. Egyre türelmetlenebbül álltam a kapu előtt, és egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy nem jön el. Tettem néhány nagyobb kört, hátha csak nem vettem észre, de nem volt sehol.

Lassan egy órája vártam. Nem tudom, mikor kell lemondani egy ígéretről. Mert az még otthon is megeshet, hogy valaki egy órát késik, és nincs abban semmi gáz. Ha meg, mondjuk, tíz percet, akkor azt észre sem veszi senki. Itt meg nem bírtam kiszámolni, hogy egy óra késés egy októberben megbeszélt találkozóról és Budapestről, együtt mennyi késésnek tudható be, ha egy átlagos Moszkva téri találkozóról való késést veszek alapul. Így azt sem tudtam, mennyire lehetek megsértődve. Ez eléggé idegesített, mert szerettem volna már valamilyen álláspontot felvenni az ügyben.

Meg a Barbi is várt, de szerintem neki tökmindegy volt, valószínűleg elaludt a kávézóban. Másfél órája érkezett meg a gépünk. Görcsöltem az ügyön, ezért a reptérről egyenesen ide hozattam magunkat taxival. Azóta kókadoztunk két bögre tejeskávé fölött. Zilált ügy ez, nem is kerestem benne semmi ésszerűt.

Nem bírtam tovább vámi. Visszamentem a kávézóba. A Barbi nem aludt, hanem szerzett valahonnan egy Barcelona-útikönyvet, és azt vizsgálgatta. Közben cigizett. Mikor beléptem, nagyon megijedt, de tényleg.

– Nem jött el, mi? Basszus! – mondta. Egyáltalán nem játszott meg magát.

– Most mi legyen? Várjak még?

– Persze, húzzál vissza, két napot legalább várunk.

– Két napot? Mit csinálok én két napig a lángoló betonon?

– Figyelj, ennyi belefér, lehet, hogy éppen jön, de nem elég gyorsan.

Ebben igaza volt. Mert tényleg értette, hogy mi folyik itt, asszem, akkor ott talán jobban, mint én. Mindenesetre egyedül hagytam megint, és visszahúztam a főbejárat elé. Amikor átmentem az úton, láttam egy Gergő-szerű alakot álldogálni az épület sarkánál. Marha boldogan rohanni kezdtem felé, közben valamit üvöltöttem is.

Aztán lassítottam, és úgy tettem, mint aki tulajdonképpen csak a szokásos reggeli sprintek egyikét bonyolítja. Nem a Gergő volt. Meg közlőről már nem is Gergő-szerű. Eléggé égtem, ezért gyorsan megint sprintbe vágtam magam, hogy elrohanhassak a bámuló turisták szeme elől. Tökre díjaztam volna, ha a turisták a bazilikát bámulnák céltudatosan, azért vannak itt. Nem kell az én szokásos reggeli bemelegítésemben belebámulni.

Szóval elfutottam a sarokig, aztán tébláboltam, hogy ne kelljen rögtön visszamennem. Vettem egy kólát, mert közben negyven fok meleg lett. Gondoltam, megkerülöm a bazilikát. Gergő a harmadik bejáratánál aludt. A hátizsákját használta párnának. Eléggé egyértelműen ő volt, a hátizsákot még együtt vettük tavaly. Nem nagyon akartam elhinni, hogy ez ilyen, mert én valami összeborulás, messziről szaladás, átölelős, heves csókos találkozást képzeltem, ez a hülye meg hótt nyugodtan és eléggé mocskosan durmózott az épület oldalá-

nál az árnyékban. Ráadásul ezt a kaput nem is lehetett használni, mert le volt zárva.

– Gergő, Gergő! – ébresztgetni kezdtem.

– Szia! – mondta, mikor kinyitotta a szemét. – Kérek kólát!

Adtam neki, ivott, aztán felült és mosolygott.

– Bocs, hogy bealudtam, de egész éjjel stoppoltam. – Puszit adott a számra.

Frankón olyan volt a helyzet, mintha nem is Spanyolországban lennénk, hanem, mondjuk, nálunk, egy szokásos vasárnap délután, amikor mindkettőnknek tanulnia kéne, de én tévét nézek, ő meg alszik. Tök olyan.

– Reggelizünk? – kérdezte.

– Van hol aludnod?

– Előbb kajáljunk, a többi jön magától.

Felkelt a lépcsőről, hátára vette a zsákot. Otthonosan bűdös volt az egész Gergő. Ilyen zaklatottutazás-szag áradt belőle. Átmentünk a kávézóba, ahol a Barbi várt.

48.

Kaja után egy elég jó szállodában hárman vettünk ki egy szobát, mert gondoltuk, ha már itt vagyunk, maradunk, de csak két napig, és így nem sajnáltuk annyira a kest. Ezalatt simán körbeteperünk a város nevezetességein, és akkor le is tudtuk az egész Barcelonát. Tavaly a sulival már megnéztük egyszer, de szerintem abból mindenki csak arra emlékezett, hogy Tudor, az osztályfőnökünk, melleleg törít tanít és nő és van férje, totál lázba jött a spanyol hapsiktól, és este eljött velünk diszkóba, és ő rúgott be először. Aztán állítólag többen látták, hogy a parkolóban egy állati macsó spanyol pumpálja hátulról, ő meg magyarul üvölti, hogy hajrá musztángom, vágassunk együtt.

Most ez vagy igaz, vagy nem, de a lényeg, hogy nekem ez Spanyolország, meg a Sagrada Família a Gergő miatt. És érdekes, hogy egy csomó mindent megnéztünk, de én csak a parkolóra emlékszem, ahol a tanárnő megülte a vad musztángot, pedig azt nem is láttam. Speciel engem sokkal jobban izgat a velencei vagy a riói karnevál, szóval azok a helyek, ahol történik is valami, és nem kell ilyen évszázados templomokban huszadszor is áhítattal megnézni a Krisztust, amint a hátán azzal a bazi nehéz kereszttel megy hegyre föl, hegyről le. Nincs nekem bajom vele, csak már ismerem a sztorit, és lássuk be, még a legjobb filmet sem nézi meg annyiszor az ember, mint a Krisztust. És én már tényleg tudom, meg érzem, hogy a kereszt, amit a hátán cipel, nemcsak az övé, hanem az enyém is. Mellesleg a spanyolok állati vallások, és a szobánk falán is volt egy szűzmáriás kép meg egy kereszt, de csak kicsi. Amint berendezkedtünk, rögtön belöktük a Gergőt a zuhany alá, és kinyitottuk az ablakokat.

– Amíg jártunk, nem volt ilyen bűdös – mondtam a Barbinak.

– Három napja utazik, persze hogy bűdös – Barbi nagyon megértő volt, gyanúsán megértő –, azért nyomult át Európán, hogy veled találkozzon, nem értékeled eléggé.

– Nem hiányzik Aurél?

– De. – Cigaretta-t vett elő, és keresni kezdte az öngyújtóját. – Most ezt miért kérdezed?

– Mi a tényállás a Gergővel?

– Hülye vagy? – Nem nézett rám, az ótvaros öngyújtóját kereste.

– Ha lefekszel a pasid legjobb barátjával, akkor felteszem, a barátnőd palija sem tabu.

Barbi hirtelen felkapta a fejét. Az arcomba bámult, közben nagyon lassan gyűlni kezdtek a szemében a könnyek, azután megtelt, túlcordult az egész, de nem adott ki hangot, még csak el sem torzult az arca. Olyan volt, mint egy síró szobor. Ijesztő volt, én meg megijedtem.

– Most rosszat mondtam?

– Igen. – Nagyon sírt, úgy látszott, hogy ezt a mellékúrát eléggé megbánta. Csak az a baja mellékúrással, hogy az emberek általában utólag megbánják, valójában, vagy igazából, az tökmindegy, de azt egyáltalán nem, hogy a mellékúrát nem megbánni kell, hanem valami mást kell vele csinálni. Nem tudom, mit, meg a legőszintébb megbánás, ha az ember el sem követi, de gondolom, ez eléggé nehéz, és nem vagyok szakértő, mert én még sosem kúrtam mellé, de nem is tervezem. Ha mégis úgy alakulna, akkor kizárólag azért, hogy megtudjam, mit is kell csinálni, ha már megtörtént.

– Szarka, te most már örökké azt gondolod rólam?

– Mikor sírsz, elgyengülök, és mondhatom, hogy nem, de lényegében igen.

– Kösz. – Tovább folytak a könnyei, így lefelé az arcán, és nagyon sajnáltam.

Igazából nem akartam azt gondolni róla, hogy mindenki lefekszik, de eddig mindenki lefeküdt, aki egy kicsit is bejött neki. Ebből fakadóan egyáltalán nem bírtam mást gondolni.

– Nyugi, nem fekszem le a pasiddal, még akkor sem, ha már nem is a pasid.

Nem nyugtatott meg, de addigra már nagyon megszerettem, és elhittem neki, mert el akartam hinni.

Gergő időközben megjelent a szobában, csak egy törülköző volt a derekára csavarva, és kutatni kezdett a hátizsákjában valami tiszta cucc után. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a divatos mai pumpabunkók, hanem ilyen szálkás izmai voltak, igazi izmok, amiken látszott, hogy használja is őket a tulaj, nem csak úgy domborodnak öncélúan. Ez azért volt, mert versenyszerűen evezett, és elég jó eredményeket ért el. Barbi hiába könnyezett, azért rögtön levette, hogy a Gergőnek átlagon felül jó teste van. Szerettem volna én is in-

kább ezt a testet figyelni, de a Barbit kellett szemmel tartanom, hogy tudjam, mire számítsak.

– Biztos? – kérdeztem nyomatékka, mert figyelmeztetni akartam az ígéretére.

– Nyugi má! – mondta Barbi sértődötten.

– Mi van? – Gergő nem figyelt rá, nagyon lefoglalta a keresés.

Látzólag egyáltalán nem vett rólunk tudomást. Egyébként, amit a legjobban imádtam benne, hogy olyan totál természetesen bírt viselkedni, és az ember soha nem érezte feszélyezettnek magát mellette, és minden hülyeségről az volt a véleménye, hogy elfogadható, és el is fogadta. Szóval egy perc alatt mindenki megszerette, mert nem kellett neki megfelelni, hanem neki minden megfelelt.

– Barbi miért sír? – kérdezte tőlem, de nem is nézett föl. Ezen eléggé meglepődtünk, mert azt hittük, nem vette észre.

– Nem sírok.

– Értem. Nem nagyon gyűrött? – Hosszú kutatómunkája eredményeként a hátizsákjából előrántott egy, mondjuk, kék pólót, és felénk tartotta.

Először belőlem tört ki a röhögés, aztán a Barbiból is. A cucc hótt ráncokban hullott alá, mint egy bánatos, utolsó útjára készülő felmosóröngy. És olyan büszkén tartotta a nyakához, mintha valami top exkluzív öltöny lenne.

– Hát volna rajta mit vasalni – mondta a Barbi.

– Nem baj, jó lesz – és felvette.

Ez eléggé gergős mutatvány. Egyáltalán, ő mindenkinek a véleményére kíváncsi volt, csak éppen szart rá. Aztán mi is összekaptuk magunkat, és elindultunk még egyszer megnézni Barcelonát.

A városnézéssel az a baj, hogy a felnőttek meg a sulis már régen mellényúlt, mikor állandóan erőltette. A színház is hótt krepa, meg a könyvek is. Szóval, ha nekem, mondjuk, azt mondják, múzeum, baromira nem jut eszembe semmi más, csak hogy ellógjuk a tanítást. Barcelonában is egy ideig sétálgattunk a turistáknak kötelezően kijelölt úton, de egyáltalán nem volt felemelő, sokkal inkább szolgai volt, ahogy igyekeztünk remekbe szabott konformista felnőtteknek látszani, és nyomultunk a Gaudí-ház egyébként tuti csempézett izéi között.

Egyáltalán nem érdekelt amúgy minket, mert engem az érdekelt, hogy a Gergő szerelmes-e még belém, meg hogy a Barbi mit akar, meg hogy én mit akarok. Közben persze mindegy volt, hogy csempe vagy szobor. A legkevésbé sem vagyok ilyen intellektuel vagy mi, aki azért nézegeti Gaudí csempéit, mert ez valami metafizikai élményt jelent, mert egyáltalán nem jelent. Ha én csempét nézegetek, akkor azt majd a fürdőszobába szeretném felnyomni. Meg nekem az intellektuel mindig is gyanús műfaj volt. Határozottan az az érzésem, hogy lányok között az lesz intellektuel, aki a szépségével nem bír eléggé kitűnni. Komolyan, a giminkben a legrendább csajok a legintellektuelebbek, de ettől még alig kúrja őket valaki. Aki pedig ronda és nem is intellektuel, az végleg bebukta. Én hosszas tipródás után azért nem lettem se alternatív, se intellektuel, mert az utolsó pillanatban összejöttem a Gergővel; és megmaradhattam deszkás csajszinak. De ha, mondjuk, a Gergő sem bukik rám, akkor tuti váltok, mert – ahogy ezt valami nagyarc mondta – a stílus maga az ember, és hogyha nem bukna a stílusodra, akkor váltani kell, amittől nyilván új ember is lesz belőled, akire már hátha bukna.

Addig nézegettük a csempéket, amíg totál összemosódott előttünk az egész, meg meleg is volt, és bár a Gaudí-csempe bármilyen graffitivel felveszi a versenyt, sőt az igénytelenebbeket le is mossa, mint a vihar, már egyáltalán nem éreztünk semmilyen vágyat, hogy továbbmenjünk a

Miró-múzeumba. Ez amúgy egy híres muksó volt, de már nem emlékszem, miben. Gondolom, lakberendező lehetett, mert még otthon a Várban meg a Mammutban is van neki üzlete.

Beültünk kávézni. Fáradtak voltunk, és az a tapasztalatom, hogy amikor az ember fáradt, kevésbé képes uralkodni az indulatain. Egy ilyen teraszon ültünk, és csak mi. Olyan volt az egész, mint egy színpad, amin kezdődik valami előadásszerű, legalábbis én úgy éreztem. Most a felvezetést nem vázoló pontosan, mert a legtöbb ilyen két lány-egy fiú, egy fiú-két lány beszélgetés eleve szörnyű, mint a dögvész, és lehet tudni, hogy aki nem menekül, elkapja, csak az a kérdés, kit teper le végleg, és ki az, aki túléli. Hát, ilyen is volt a hangulat ott a teraszon.

Pedig, mondjuk, szövegszerűen arról beszélgettünk, hogy jó hely ez a Barcelona, csak éppen baromi meleg van, meg túl sok a templom, és a halott művészek árnyéka kissé fészélyez minket. Közben mindenki gondolt valamire, és nem bírta igazán titkolni. Én legalábbis arra gondoltam, hogy ha a Barbi még egyszer hozzáér a Gergőhöz teljesen véletlenül, akkor lelépek az összes pénzzel, ő meg megrohad itt, vagy feleségül megy egy spanyolhoz, és háztartásbeli lesz élete végéig. Barbi mellel rendszeresen hozzáért a Gergőhöz, a nap folyamán huszonnégyszer. Állatira számoltam.

Mondjuk, érdekes módon, amíg bűdös volt, csak én értem hozzá, de mindegy. Ebből messzemenőleg arra következtettem, hogy nagyon bejön neki a Gergő, mert a Barbinak ez a hehe, hozzáérek, *hehe, megint hozzáérek, hehehe, piszkálgatom a nyakán az anyajegyet, hehe és megint hehehe* egyáltalán nem stílusa. És a Gergővel éppen az a baj, hogy nem lehet vele nem ezt csinálni. Hiába találkozol vele először, tök az az érzésed, hogy egy pólyában ringatott, benneteket a nagymutter. Ettől elfog egy ilyen biztonságérzés, és közel akarod tudni magadhoz. A legnagyobb biztonság nyilván az, ha totál benned van, annál közelebb nem lehet.

Tudtam, mit érez a Barbi, én is ezt éreztem a Gergővel, amikor összeismerkedtünk, meg ott a teraszon is, de full őszintén, nem szívesen vallom be.

A Gergő meg nagy szarban volt, mert azért rendes akart lenni, és igyekezett felém ilyen kedves gesztusokat mímelni, de valójában rá volt izgulva a Barbira eléggé. Ezt már az első pillanattól kezdve láttam, amikor találkoztak, és néha egyedül is akartam hagyni őket, hogy csináljanak magukban, amit akarnak, ha kialakul valami, akkor még simán hisztizhettek, meg üvöltözhetnek. De ha elmentem, rögtön ott-hagyta a Barbit, és utánam jött. A Gergő meg nem hülye, és pontosan látta, hogy a Barbi pumpálható közelségbe kúszott hozzá, de ezzel a közelséggel engem elveszít.

És lassan nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a Gergő mindkettőnkkel le akar feküdni, lehetőleg egyszerre. Most azért ezt nemcsak úgy kirafkóztam, hanem még régről voltak bizonyos háttér-információim magától Gergőtől, hogy mi lenne, ha hármasan. Én ezzel baromira nem értettem egyet, mert amúgy esetleg talán támogatom az ügyet, ha más nagyon helyes hapsijáról van szó, és felkérnek, hogy szálljak be, de a Gergőn egyáltalán nem osztozom és kész. Szóval ez volt a mögöttes szitu, miközben nagy ívű mondatokat eresztettünk meg az időjárásról. A konfliktus akkor vált nyilvánvalóvá, amikor a Barbi bedobta a *hengerelj le, de nem adom magam könnyen* nézését. Akkor nem bírtam tovább.

– Most ez mi volt? – sziszegtem felé, mert nem akartam, hogy a Gergő meghallja, ami már ott nagy hülyeségnek tűnt, mert pont olyan messze ült, mint a Barbi. Pedig egyáltalán nem volt hülyeség, mert a Gergő nem érthette, hogy mi ez a nézés, meg azt sem, hogy ki kinek mivel tartozik annál a retkes asztalnál.

– Mi mi volt? – kérdezte Barbi könnyedén.

– Hogy néztél? – Hülyén hangzik. Szóval eléggé lehetetlen, hogy az ember az időjárásról fecseg a spanjaival, aztán hirtelen felpattan, és ezt üvölti. Még a maffia is nagyvonalúbb, mint én akkor.

– Hogy néztem? – Barbi simán kontrázott, és én éreztem a gyomromban, hogy Isten meghalt, és az igazságot mellé temették. Mert ebből már nem lehetett kiszállni tisztán. Állatira nem. És ettől olyan volt a gyomrom, mintha satuba fogták volna. Mert ott akkor arra gondoltam, hogy egy barát nem hozhatja ilyen helyzetbe a barátját, még ha a barátja hülye meg féltékeny, akkor sem. Mert ez lényeg. Nagy lényeg, és nem tudtam, hogy most veszíték-e igazából vagy a Barbi veszít, vagy mi van.

– Éppenséggel úgy néztél, mint aki meg akarja kúratni magát a Gergővel... éppenséggel pont úgy... Bazmeg!

A bazmeget csak azért tettem hozzá, mert egyébként nem hangzott elég felnőttesen.

– Mi van? – Barbi ezt már túljátszotta. Ciki volt neki is. Ha valaki valakit szar helyzetbe hoz, akkor legalább ne akarjon lefeküdni a valaki barátjával.

– Azt ígérted, hogy nem, pedig de, és azt mondtad nekem, hogy tabu!

– Azt te mondtad!

– Mi a tabu? – Ez Gergő volt. Mellesleg annyira döbben ten ült a székében, hogy nem is volt értelme foglalkozni vele.

– És mit sírsz, ha nimfomán vagy, az nem ciki, csak betegség! Kezeltesd magad, lehetőleg több orvossal egyszerre! Ha mind férfi, enyhülnek a tünetek! – Itt már tényleg elborult az agyam, és fogalmam sem volt róla, hogy mit dumálok, csak ömlött belőlem. – Ez az én volt pasim, te meg az én volt barátnőm vagy, és most menjete kúrni!

Szerencsére nálam volt a szobakulcs, amit egy teátrális mozdulattal az asztalra csaptam, és lerohantam a teraszról.

Azért visszanéztem, hogy hatott-e a művelet. Hatott.

50.

Legalább két órát vadul köröztem a belvárosban. Onnan gondolom, hogy ott, mert állandóan beleütköztem az ott burjánzó emberekbe, és tisztán emlékszem még elmosódott képekre is, és közben voltak színes tereptárgyak, amiket lázasan kerülgettem.

Mikor végre lenyugodtam, eszembe jutott, hogy most azonnal a szállodába kell menni, mert ezeknek van kulcsuk, és esetleg már le is feküdtek egymással.

Erre megint minden beborult belül, és vagy húsz percig egyáltalán nem volt esélyem megtalálni az ismerős utcákat, mert nem is kerestem.

Végül beleugrottam egy szökőkútba. Amúgy nem szokásom szökőkutakba ugrálni, de ez most jól jött. Volt vagy negyven fok, és addig hűtöztem, amíg a víz végre valahogy lenyugtatózott. Közben az összes hülye turista engem bámult a szemével, de szartam rájuk. Nem igaz, hogy a turistáknak minden izgalmasabb, mint a helyi művészet, meg a történelmi izék. A végén a turisták annyira felidegesítettek, hogy elterelték a figyelmemet a barátilag vérfertőzött szívszerelemről. Egyáltalán, mi az, hogy turista? Olyan ember, aki fényképkötegekre váltja a nyarat meg a pénzét. Közben a gyereke arcából kilóg egy fagyitölcsér, addig se sír, és főleg le lehet fényképezni. És aztán az ősszel rendszeresen megrendezésre kerülő „hol voltatok nyaralni?” versenyben különböző helyezésekre pályázik.

Ültem a vízben, mert ki kellett találnom, hogy mi is történik velem. Valamit kerestem, amiben legalább biztos lehetek. Tökmindegy, mit. És biztos voltam abban, hogy a Gergő szeret, nem tudom, hogy, de szeret, és a Barbi is. És abban is biztos voltam, hogy ezek egymást is. És megalázó volt, hogy egymást is, mindenkinek megalázó, de főleg nekem meg nekik. Kell, hogy szoruljon az emberbe annyi tartás, hogy ez rázza a gyomrát, meg ne tudja, hol van. És bosszút is kell állni, de az ember a barátain, ugyan már, ne álljon bosszút, még

akkor se, ha muszáj. Ezenkívül az ember barátai ne hozzák az embert olyan helyzetbe, hogy muszáj legyen bosszút állni.

Na, hát ennyi volt biztos, illetve még ez sem, mert ha valaki igaz barát, akkor én most nem ülök a szökőkútban, és nem fényképeznek boldogan a turisták. Az egyetlen megoldás az egészre egy pasi, aki engem akar, nem a Barbit. Olyan fickó kellett volna, akinek az oldalán győztesen távozhatok ebből a szar szituból. Kinéztem a partra, hátha akad egy, aki bukik rám, de csak ilyen pocakos pacákok voltak, és egy csomónak nem is látszott az arca a fényképezőgéptől.

A Dávid! Igen, ha Dávidot hozom magammal, akkor abba nagy valószínűséggel a Gergő nem szeret bele. Ott csesztem el. Hú, de elcsesztem! Csakhogy ez matek, ilyen szerelmi matek, és ez nem tartozik össze, mert a szerelmet szeretem, a matekot meg nem. Lehet, hogy reálisoknál más-képp van, de lehet, hogy még náluk se.

Szóval hagyni kellett az egészet a francba. És amikor erre rájöttem, akkor kimásztam a vízből. Olyan rosszul voltam, mint állat, és egyáltalán nem csíptem, hogy nekem most vissza kell mennem a szállodába. Pedig nem nagyon volt más választás, illetve lehetett volna, de azokat nem mertem választani.

Aztán órákig ültem a szállodai szobánk előtt, és szárítottam a pénzünket. Így utólag lehettem volna annyira okos, hogy a recepcióról elkérem a pótkulcsot, de nem igazán jutott eszembe. Azon gondolkoztam, hogy ezek most bent vannak, amíg én kint szárítgatok, vagy hol vannak, és főleg mit csinálnak. Mondjuk, kefélni bárhol lehet, és erre sokáig is lehet gondolni. Végül az ajtónak dőlve elaludtam, a pénzek meg ki voltak teregetve a folyosón.

51.

– Szia! – Ez Barbi volt. – Berúgtál, vagy mi van?

– Hol a Gergő?

– Mindjárt jön, vesz valami kaját. Nem kelsz föl? – Barbi elkezdte összeszedegetni a pénzt a földről. Olyan helyzet volt, amiben kellett volna beszélni, de nem tudtunk. Barbi szedegette a zsetont, és egy-egy pillanatra rám nézett.

– Rosszul vagy? – kérdezte, mikor már mindet összeszedte, és nem volt mit csinálnia, és én még mindig csak feküdtem az ajtónak dőlve.

– Nem.

– Akkor nem állsz föl?

– Hol a Gergő? – Nem a Gergőhöz ragaszkodtam, hanem mindkettőjükhöz együtt.

– Mindjárt jön. – Tudtam, hogy buga. Illetve úgy mondta, hogy tudjam.

Baromira éreztem, hogy itt valamilyen nagyjelenet készül. Még nem tudtam mi, csak erőltettük az érzelmeinket, és ettől volt ilyen fíling, meg a túljátszás miatt.

Történt valami jelentéktelen, de igazából visszavonhatatlan, és szerettük volna visszavonni.

– Mit csináltak eddig a Gergővel? – Nem sok őszinteség szorult a dologba, de ez tényleg érdekelt és nyomasztott, meg ilyenek.

– Dumáltunk.

– Miről?

– Gyere, menjünk be!

Barbi kinyitotta a szoba ajtaját. Lassan nyitotta, és elég hülye helyzetbe hozott, mert így elkezdtem hanyatt dőlni, és aztán elfeküdtem a küszöbön. Tényleg olyan lehettem, mint egy idült alkoholista az utolsó fázisban.

– Most megmondod, hol van, vagy nem?

– Mondom, hogy csak.. .

– A kamu nem érdekel! – Totál szánalmasak voltunk, de élveztük. Az egész ilyen csinált volt. Főleg a Barbi csinálta, én meg belementem.

– Jó, a pályaudvaron van! – kiabálta a Barbi. Éreztem, hogy ez most tisztára egy filmes nagyjelenet eleje, mert ebből a helyzetből csak úgy tudunk kimászni, ha túljátsszuk.

– Tudtam! – Felugrottam. – Miért hagytad, hogy odamenjen?

– Miattad.

– Kösz, de nem kértem! Gyerünk!

Rohanni kezdtem lefelé a lépcsőn, a Barbi utánam.

– Mikor indul a vonat?

– Nem tudom, lehet, hogy már elment, nem mentem ki vele a pályaudvarig.

Tiszta erőből tepertünk. Az utcán eleinte nem találtunk taxit, és a filmes nagyjelenetnek ez egy kicsit megártott. Valahogy kizökkentünk, és szánalmasak voltunk egymás előtt, ahogy ugrálunk a kocsik között, állatira átérezve érzelmeink fontosságán túl, hogy mennyire baromira kapaszkodunk a felületességbe. És hogy ebből a gergős utolérésből sztorit akarunk csinálni, de ha nem jön taxi, akkor egymásra maradunk, és meg kell beszélnünk azt, ami elől éppen taxit akarunk fogni. Nem maradhatunk ketten, szemtől szembe, mert a Barbi nekem akkor csak egy cafadék ribanc volt, aki el akarta csaklizni a pasimat, én meg neki, gondolom, egy ilyen megromlott frissfeleség-máz, túlcsgorgó, szétfolyó erkölcsből öntve. Meg az egész már nem volt guszta, hanem ellenkezőleg, és ami nem guszta, de belőlünk fakad, az emberi gyarlóság, arról pedig senki sem beszélget szívesen. Inkább nagy tettekkel igyekszik ellensúlyozni, ha lehet. Hát valami ilyesmi, de ezt még csak éreztem.

Végül jött azért egy taxi, és beszálltunk. Barbit ültettem az első ülésre, hogy engem ne lásson. Nagyon furcsa volt a helyzet, komolyan. Annyira kamunak éreztem, hogy én itt

rohangászom egy fickó után, aki már nem az enyém, csak úgy. Barbi az első ülésen, mega izgatottan rángatta a fejét, mintha tényleg lenne valami tétje az ügynek, és ő lenne a megoldás. Időnként az autóba szerelt órára pillantott, de utána rögtön az útra szegezte a tekintetét. Pedig fogalma sem lehetett, hogy mikor indul Gergő vonata, és egyáltalán nem tudtuk, hol van a pályaudvar.

Szóval abból gondolom, hogy tényleg szerettem a Gergőt, mert a megvetés, amit ez iránt a játék iránt éreztem, full lekötött, és egyáltalán, de abszolút nem tudtam beleélni magam. Hányingerem volt, és haza akartam menni, és gyűlöltem a Gyula bácsit, amiért meghalt. Mert ha még él egy kicsit, akkor én most Siófokon vágom a pofákat a szüleimnek, és az ország népessége is nő legalább egy-két újabb apátlan gyermekkel.

Megérkeztünk a pályaudvar elé, és hiába könyörögtünk a taxisnak, hogy hajtson be legalább az első peronig, nem volt hajlandó. De lehet, hogy meg sem értette. Angolul se tudom, mi a peron, spanyolul meg főleg nem. Barbi szerint platform, de a taxis erre nem mozdult.

Amikor pedig a pályaudvar felé mutogattunk tiszta erőből, a taxiórára kezdett mutogatni. Így elrontotta a pályaudvari taxis nagybelépőt, és helyette loholhattunk.

Barbi arcán látszott, ha a Gergő nincs itt, megöli. Ez a futam nem lehet kudarc.

– Látod? – kérdezte Barbi futás közben. Így a vágányok mellett futottunk.

– Nem én – mondtam, mellesleg alig bírtam tartani az iramot.

Barbi megállt. Forgatta a fejét, visszatartotta a lihegést. Jól nézett ki, de azért nagyon túlpörgött.

– Talán a jegypénztárnál! Gyerünk! – és már téptünk is tovább.

Elég sokáig szaladgáltunk föl-alá, mert valahogy eltévedtünk, és nem sikerült megtalálni a pénztárat.

– Lassítsunk egy kicsit – könyörögtem. Ömlött rólunk az izzadság, és a melegben nem kaptunk elég levegőt.

– Most nem lehet, tarts ki!

Arra gondoltam, hogy minek, mert igazából kicsi volt az esély arra, hogy öt percen itt bármi múljon, de kitartottam baromi komolyan. Asszem, csak a Barbi miatt.

Már majdnem elájultam a fáradtságtól, mire megtaláltuk a jegypénztárat. Csak azt láttam, hogy a Barbi berohan a tömegbe, és felrángatja a Gergőt valami padról. Nagyon látványos volt, és szerintem a többi ember, aki ott volt a pályaudvaron, mind a mai napig azt hiszi, hogy valami nagyon-nagyon jelentős esemény vagy találkozás vagy ilyesmi szemtanúja lehetett. Mert a Barbi csapzott volt, a Gergő meg eléggé fásult, én a háttérben szintén csapzottan aggódtam. És tényleg volt az egészben valami jelentőségteljes, csak éppen nem jelentett semmit.

– Mi van? – kérdezte a Gergő.

– Nem utazol sehová! – mondta feszülten a Barbi.

Én csak ott álltam, és arra gondoltam, hogy ennek itt vége kellene hogy legyen. Szóval, ha stílszerű akarnék lenni, azt mondanám: vágás. De a Gergő nem tudhatta, hogy most mindenekelőtt a legfontosabb, hogy ő is stílszerű legyen.

– Jól van, nyugi – mondta totál közömbösen, és elindultunk kifelé a pályaudvarról. Barbin látszott, hogy nem elégedett, és ha az életünk helyett ő lenne most a rendező, akkor újravennénk a jelenetet.

52.

Elég sokáig csak így mentünk, és nem mondtunk semmit. Valószínűleg mindenki azon gondolkozott, hogy mit gondol a másik, meg hogy mekkora következtetéseket kell

levonni az ügyből. Nem volt feszült az egész, inkább csak hallgatag, vagy milyen. Hirtelen a Gergő rohanni kezdett.

– Szarka, emlékszel? – kérdezte futás közben, aztán fordult egyet, fékezett, és megtámaszkodott egy autón, a lábát felrakta a motorháztetőre. Kéjes pofát vágott mindehhez.

– Gyerünk, spanyol telivér, vágassunk együtt! Emlékszel? Gyerünk tovább a pusztákon!

– Ez meg mit csinál? – fordult hozzám a Barbi, de nem bírtam válaszolni, mert röhögni kezdtem. Ott voltunk abban a parkolóban, csak éppen nappal volt, megismertem a diszkót, meg mindent.

– Nem telivér, musztáng! – A Gergő mögé álltam, mintha én lennék a spanyol macsó-gebe.

– Telivér!

– Mikor volt a Tudor-família legnagyobb dugása, és hol?

– Tavaly, és ebben a parkolóban.

– Helyes a válasz, vágthatunk tovább! Gyerünk, musztángom!

– Telivér! Ki látta, én vagy te?

Itt leálltunk, és nagyon röhögni kezdtünk. Egyikünk sem látta, mert éppen egymással csókolóztunk a diszkóban.

– Ez mi volt? Ki a telivér? Most ezt nem értem – türelmetlenkedett a Barbi. Nem bírta, hogy egy percre totál megfeledkeztünk róla. Én bírtam.

Aztán a Gergő magyarázni kezdte neki a történetről lovaskalandját, de szerintem nem mondta pontosan, mert egyáltalán nem úgy történt, hogy a macsó-gebe rángatta ki a parkolóba, hanem éppen fordítva: a Tudor rángatta ki. Egyébként meg tökmindegy, a lényeg, hogy a sztori feloldotta a hangulatot.

– Elég durva – mondta a Barbi, mikor végre megértette, és áhítattal körbejártuk a parkolót, adózva az itt történt összes eddigi nagy dugás meg hasonlók emlékének.

Aztán annyira feldobódtunk, hogy be kellett ülni valami olcsó helyre, ahol igazán megbeszélhetjük, mi is történt. Hirtelen mindenkiben komoly közlési vágy támadt a különböző iskolai meg szertári szexszel kapcsolatban. A helyen sangriát ittunk. Ez ilyen ősi spanyol bor, csak éppen alkohol alig van benne, és gyümölcsökkel pakolják tele. Legalábbis eleinte az ember nem érzi, hogy van benne bor. És nagyon sokat röhögtünk, meg ittunk egészen késő estig, és amikor már mindenki hányt (sorban: én, Barbi, Gergő), elhatároztuk, hogy végül is megpróbáljuk megtalálni a szállodát. Egymást átkarolva támolyogtunk Barcelona bizonytalannak tűnő utcáin, minden saroknál más választhatta, hogy merre menjünk. Mire valahol a külvárosban végre beszálltunk egy taxiba, már mindenki mindenkit szeretett, és meg nem bántotta volna, ha állhatatosságáért cserébe kifejezetten gonosz kanibálok az életét követelik, még akkor sem.

53.

A taxiban a Barbi hányt, a szálloda halljában én, a lépcsőn fölfelé a Gergő.

– Pedig már azt hittem, nincs bennem semmi, amivel nyomot hagyhatnék e világon! – szavalta a Gergő, és visszafordult, mint egy bukott forradalmár, hogy bocsánatot kérjen a recepcióstól. Állati édes volt közben.

Mondjuk, nem tudtam folyamatosan nézni, mert nagyon lekötött, hogy kapaszkodjak is, és ez egyszerre nem ment.

– Gergő, hagyd, megérdemlik! Ők irtották ki az inka kultúrát! – kiabált Barbi, akit eddig nem nagyon láttam berúgva, de részegen mindig valamilyen kisebbség érdekeit védte vérfagyasztó heveséssel. Én nem mondtam semmit, mert nem bírtam eldönteni, kinek van jobban igaza.

– Lehet, hogy ők, édes kislány, de nem ő! Ez a recepció már akkor is itt recepciózott, és nem bántott egy indiánt se! – Aztán a Gergő szerencsére a lépcső tetejéről felesett az emeletre, és nem gurult vissza. Így elmaradt a bocsánatkérés, helyette bevonszoltuk a szobába.

Úgy tűnt, hogy a végére már kezdünk kijózanodni, amit onnan lehetett látni, hogy valamilyen szünet lett rajtunk úrrá, amikor ki kellett volna találni, hogy hogyan is alszunk. Mert volt egy franciaágy meg egy szimpla. És mindenki mindenkit méregetett, hogy kivel aludna legszívesebben, meg hogy ehhez képest mit vállalhat be. Végül szoftosra vettük a figurát, és a Gergő kapta a szimpla ágyat, én meg a Barbival a duplát. Arra nem nagyon emlékszem, hogy kerülünk bele az ágyba, de amikor már feküdtem, brutál szorongásba kezdtem, ugyanis valahogy a Barbi került ki az ágy szélére. Nem tudtam, hogy ezt most kirafkózta, és így került oda, vagy csak úgy odakerült, vagy mit akar, és nem mertem elaludni. Mert ebből a csajból simán kinézem, hogy amíg én édesen alszom, átlopózik a Gergőhöz. Ez simán! Részegen meg főleg simán. Valami tervet kellett kieszelni, hogy egyáltalán megtudjam, mi a tényállás.

– Barbi, alszol?

– Aha – mondta elnyújtva.

Na, ettől nem lettem okosabb, mert lehet, hogy tényleg, meg az is, hogy egyáltalán nem, tényleg csak mondja, és aztán lecsap, mikor én már alszom. Rövidebb tipródás után a lábamat átpakoltam a combjára, így biztos lereagálom, ha elkezd lopózni. Ez egy ideig elegendő biztonsági intézkedésnek tűnt, de aztán beparáztam, hogy ha elalszom, akkor esetleg elfordulok, és borul az egész szisztéma. Szóval nem volt más választásom, ki kellett kötnöm a lábát a lábamhoz, mert akkor szabadabban tudok mozogni, még ha alszom is. Valami sál kellett volna, de nem volt kéznél, úgyhogy megpróbáltam a lepedőmet kis fecnikre tépni. Mikor ez nem ment, a falvédőhöz nyúltam. Megrogyott falvédő volt, és könnyen

szétrepedt, csak durván recsegett közben. Aztán sikerült is hosszabb darabokra szaggatnom az egészet.

– Mi van? – kérdezte a Barbi, mikor szakítás közben igyekezetemben, nagy recsegéssel, véletlenül a hátára zuhantam.

– Semmi, csak valami recseg – suttogtam fogaim között tartva egy falvédőcafatot. Olyan hangon igyekeztem suttogni, mintha a falvédőrecsegés a szállodák éjszakai életének természetes kelléke lenne. Bejött, mert visszaaludt. Végül legalább hat méter falvédőzsinórral ültem az ágyon a mit sem sejtő Barbi mellett. Gondosan megcsomóztam az egyik bokáján, a zsinór másik végét meg a sajátomhoz kötöttem. Aztán arra gondoltam, hogy ha ennyi kötél összegyűlt, kötök egy hurkot a kezére is. Az igazán nem árthat. De nem találtam meg egyik kezét sem a sötétben, végül hosszas matatás után a nyakára hurkoltam valami csomót. A kötél másik végét már nem emlékszem, hova kötöttem, mert annyira fárasztó volt az egész, és már akartam aludni. Csak a biztonságérzetem nagyon hiányolta a tökéletes alarmrendszer kiépítését, ami nem sikerült, mert valahol a munka végső fázisában benyelt az álom.

Reggel valami hörgés ébresztett. Nagyon fájt a fejem, és nem is hittem el, hogy jól látom a mellettem lévő, kipányvázott Barbit. Egy csomó szétszaggatott falvédődarabka között vergődött, tökre lila volt a feje, és még határozottan fuldoklott is. Egy megfékezett amazon benyomását keltette így elsőre, meg totál álomszerű volt az egész, és legalább egy percben telt, amíg rájöttem, hogy mi is történt vele. Szóval éjszaka szétszakította a falvédőt, aztán most bele akar fulladni. Gyorsan segitettem neki, mert tényleg komolynak tűnt a dolog, aztán annyira rosszul lettem, hogy megint elaludtam.

54.

– Komolyan? Most tényleg ezért? – kérdezte Barbi iszonyú idegesen. A nyakában még mindig lógott egy falvédődarabka, amikor délután valahogy sikerült összeülnünk meg-

beszélni, hogyan került az oda. Már korábban is kiváltott némi érdeklődést a dolog, de akkor még annyira szarul voltunk, hogy nem lehetett komoly tárgyalásokba bocsátkozni. Gergő hamarabb felkelt, és mikor se a Barbiba, se belém nem bírt életet verni, elment valahova várost nézni. Szóval ketten maradtunk, és csak elég sokára ugrott be, hogy mit melóztam össze előző éjjel.

– Totál részeg voltam, tényleg, értsd meg

– És akkor már ki kell engem kötni a falvédővel?

– Végül is nem szükségszerű, de annak tűnt.

– Ennyire bízol bennem?

– Hát, ezek szerint ennyire – mondtam halkan. – Nem voltam magamnál, most mit akarsz még?

– Semmit, csak szar. Szar érzés.

Full igaza volt. És ultrakellemetlenül éreztem magam. Mert szerintem nem az volt a gáz, hogy kikötöttem, hanem hogy nem szóltam neki előre, hogy ki fogom kötni, mert nem bízom benne. Ha szólok előre, akkor minden oké, és valószínűleg, akkor még csak meg sem kell kötni.

– De Barbi, erről nem lehet beszélni.

– Miért nem lehet?

– Mert igazából, szóval tök komolyan, nem kérdezhetem meg, hogy most akkor lefeküdnél-e a Gergővel, vagy sem. Mert erre te a mi viszonyunkban, vagy miben, nem válaszolhatod, hogy igen. Szóval nem is fogod válaszolni, de attól még simán igen. Tehát nem érdemes komolyan megkérdezni. Érted?

– De azért én mondtam neked, hogy nem kell. Mondtam?

– Igen. És igaz? Tényleg nem kell? Tessék, most komolyan. Bejön vagy nem?

Itt a Barbi nagyon zavarba jött. Elég sokáig hallgatott, meg rángatta a fejét, és nem létező legyeket fürkészt a plafonon.

– Jó, bejön – mondta gyorsan.

– És ezt miért nem mondtad meg tegnap, mikor kérdeztem?

Itt nulláztam a Barbit. Meg egyáltalán, szóval minden nullázódott itt. Még a jövő is bebukott, mert nem lehetett tudni, hogy most hogyan lesz tovább. Nagyon hosszú csend következett. Barbi rá is gyújtott, én meg birizgáltam a nyakán a falvédőt. Aztán egy idő után, mikor már nagyon összeszedte a gondolatait, akkor belevágott.

– Figyu, a Gergő tényleg egy jó pasi, és bejön. Egyszerűen csak bejön, de nem kéfélnék vele, miattad nem, mert szerelmes vagy belé.

– Csak voltam.

– Az ugyanaz.

– Nem.

– De. Én meg nem vagyok belé szerelmes, szerintem.

– Barbi itt egy kicsit elbizonytalanodott.

És akkor valami nagyon nagy szomorúság fogott el, mert itt már nem rólunk volt szó. És ahogy megfigyeltem eddig, ami az életben van, az a legmélyén mind szomorú, az összes, és tényleg. Mert totál szomorú volt, hogy a Barbit én jobban szerettem talán, mint a Gergőt, mert a Gergő már nem volt a pasim. Már egyáltalán nem volt. Ezt lehetett látni. Ha le is feküdnék vele, akkor csak lefeküdnénk, mert jártunk, és ismerem a mozdulatait, meg minden. De már nem lenne az igazi. És akkor az volt az érzésem, hogy ez a szerelem nem elmúlt, hanem sohasem volt. Átöleltem a Barbit. Az arcomat hozzáérintettem a vállához.

– Asszem, a Gergő sohasem lesz a férjem, szóval nyugodtan lefeküdhetsz vele. – Sírni kezdtem, nem tudom, mitől. – És tudom, hogy örülne neki.

– Ugye? – Már a Barbi is sírt, mert ő rögtön sírni kezdett, ha én is.

Nagyon meg voltunk hatódva. Komolyan. Mert most ezt elég jól megbeszéltük a lehetőségekhez képest, ezenkívül pedig én baromira nem akartam, hogy a Barbi lefeküdjön a Gergővel, de ez már nagyon bonyolult, és én sem értem. Csak nem nagyon mertem elengedni a Barbit, mert akkor esetleg vége szakadna ennek a jó kis mélabús izének, és szembe kellene nézni azzal a ténnyel, hogy a Barbit a Gergő kúrja. Erre meg nem igazán voltam kíváncsi. De jó volt ott ölelgetni a Barbit, és hagyni, hogy átfájjon minket az élet.

55.

Egy kicsit még nyomultunk az esti Barcelonában három, de már teljesen kibukott a végére, hogy senkit sem érdekelt a turistaááhítat meg az építkezés, hiába régi. Még előtte az egész délutánt egymás ölelgetésével töltöttük a Barbival, aztán meg eszünkbe jutott, hogy kellene venni vonatjegyet, mert másnap utazunk Rómába.

Addigra a Gergő is megérkezett, féltékenykedtünk rá egy sort, mert azt hittük, hogy eddig nézte a várost, és aggasztó volt, hogy esetleg műveltségben jelentősen elhúz mellettünk. Aztán kiderült, hogy él neki itt valami rokona, őt látogatta meg, de nem nagyon élvezte, mivel a rokon csak spanyolul beszélt. Ettől elég jól megnyugodtunk, mert a Gergő német faktos a suliban, és semmit sem segít elő neki, ha spanyolul beszélgetnek hozzá.

Elmentünk vonatjegyet venni, meg megnézni, hogy mikor indul a vonat Rómába. Szóval már mindent letudtunk, amit kellett. Barbi el akart menni még abba a diszkóba, ahol tavaly az osztállyal voltunk, de én tiltakoztam. Félttem, hogy rám tör valami nosztalgikus életfíling, és a Gergő karjába vetem magam, csak úgy, mert ezeket a pillanatokat csípem, és ilyenkor igen szeretek pasik karjában landolni. Gergő közböbsnek mutatkozott dizsiügyben, és végül nem mentünk.

Szóval csak így voltunk az utcán, és a Barbival elkezdünk angolul beszélni. Valószínűleg azért, mert a Gergő nem beszél angolul szinte semmit, és tökre élveztük, hogy nem érti. A fiúknál is van ilyen vetítő este, amikor megmutatják a kislánynak, hogy mekkora ászok is ők. És bár a kislány baromira nem élvezi, de a fiúk nagyon, és azt hiszik, hogy ettől a kislány elolvad, de a kislány nem olvad el, hanem kiközösítettnek érzi magát, és éppen ellenkezőleg, inkább jól megfagy. Persze van olyan, hogy túri, mert tetszik neki az egyik hapsi vagy mind a kettő, de csípni nem csípi, főleg, ha ez a kislány én vagyok, akkor utálja a legjobban. De fordítva tökjó. És a Barbival megjátszottuk, hogy ő a gazdag amerikai, én meg skót, és én rá akarom tukmálni az expasimat az amerikaiira, mert már eléggé lestrapált darab. És ott alkudoztunk a Gergő feje fölött, de ő meg nem értette, csak tudta, hogy róla beszélünk, és ez nagy szemétség volt. Teljesen begerjedtünk tőle. Szegény meg szenvedett. Azért annál okosabb volt, hogy elkezdjen németül beszélni, mert ugyan azt mi nem értettük volna, de mi ketten voltunk, ő meg egyedül.

– Give me a kiss! – kiáltotta hirtelen a Barbi. – I would rather choose you, not your creped ex-boyfriend – aztán csókolózni kezdtünk, annak eksztázisában, hogy milyen jól megtanultunk angolul, mert amikor elkezdődött ez az egész nyár, akkor még komoly gondok voltak. Mellesleg most is vannak, de már nem olyanok.

Csóri Gergő ettől teljesen megzavarodott, mert ki volt zárva minden ügyből. Igyekezett lemaradni tőlünk, de ez sem segített, mert időnként megfordultunk, és hevesen mutogattunk meg ilyenek. Nagyon röhögünk, és nagyon fölényben éreztük magunkat.

– Ez eddig oké volt, de most már hagyjátok abba – mondta, amikor megérkeztünk a szálloda bejáratához.

– And if we don't? – kérdezte a Barbi, és lelkesen ölelgetett engem.

– Mit mond?

– És ha nem? – fordítottam erős akcentussal, mert én olyan skót lettem hirtelen, aki azért egy kicsit már beszéli a magyart.

– Akkor nem megyek be veletek.

– Poor Hungarian boy! – mondta a Barbi olyan pofával, mint egy echte amerikai filmsztár. – Where are you gonna spend the whole night?

– Mi?

– Hogy? És akkor hol fogsz aludni? Ezt kérdezi a hollywoodi barátnőm.

– Sehol – már nagyon be volt durranva szegény Gergő feje.

– Oké, abbahagyom – mondta Barbi, mert megszánta.

– Szarka, te is? – kérdezte fenyegetően a Gergő.

– Igen.

Azért a portán még angolul kértük el a kulcsot, ami nem volt túl jó ötlet, mert a portás nem beszélt angolul, és végül a Gergőnek kellett mondania németül a számot.

Spanyolországban mellesleg csak a spanyolt beszélik, s csoda volt, hogy egyáltalán ez véletlenül értett más nyelven. Eddig is mindig le kellett írni egy papírra, ha valamit akartunk, és csak számokkal lehetett beszélni. Szóval beégtünk, de nem mutattuk.

– Csókolózni szabad? – kérdezte a Barbi, mikor felmentünk a szobába.

– Tőlem. – Gergő kiábrándult volt, mint egy megerőszkolt apáca.

A Barbi pedig nekem esett, és full erőből csókolni kezdett. De ez már nem olyan barátnői csók volt, meg nem is ilyen hapsibehergelős kirakatcsók, hanem igazi. Tökre éreztem, hogy a Barbi ezt nem is nekem szánja.

– Ne! – Szar volt, és eltoltam magamtól.

Ezzel majdnem véget vetettünk a Gergő hergelésének, és elkezdtünk átöltözni. Aztán még vetkőzés közben rendeztünk egy gyors, szigorúan cenzúrázott lesbisót. Csak úgy. Es akkor, amíg a Gergő fogat mosott, mert megígértem, elfoglaltam a Gergő ágát. Igazán csak azért, mert megígértem. Úgy tettem, mintha rögtön elaludtam volna. Hallottam, mikor a Gergő kérdezte, hogy mi legyen most vele, hol aludjon, a Barbi meg nem válaszolt. Aztán kattant a lámpa kapcsolója, és a sötétben rögtön kinyitottam a szemem.

56.

Először hangokat lehetett hallani, ahogy helyezkednek a sötétben. Csapkodták a párnát, rángatták a takarót, forgolódtak, meg minden.

– Hogy az a búbánatos... – kezdett bele Gergő egy hosszú káromkodásba.

– Mi van? – suttogott a Barbi.

– Ráfeküdtem valamire. – Matatás.

– Mi az?

– Valami kurva kutya – suttogta kiabálva a Gergő.

– Az a Borzi, te hülye. A Szarka kutyája. – A Barbi röhögni kezdett.

– Ez új, mikor vele jártam, egy pingvinnel aludt. Mit röhögsz? – Halk puffanás: szegény, édes Borzim a szoba sarkában landolt. Az együttérzéstől hirtelen nyilallni kezdett a gyomrom.

Barbi meg nem bírt válaszolni, helyette fuldokolni kezdett.

– Mi olyan vicces? – Gergő kezdett ideges lenni.

A Barbi még egy ideig kuncogott, aztán csönd lett. Mindenféle feszült motoszkálást lehetett csak hallani.

Próbáltam elképzelni, hogy mi is történik az ágyon. Egy ideig halk, koncentráló jellegű szuszogást hallottam. Ebből

sejtettem, hogy ezek most készülnek valamire. Aztán lassú súrlódások a lepedőn. Ha valaki feltűnésmentesen kúszik, annak van ilyen hangja. Mellesleg elég zajos, és főleg kény-szeredett. Mintha nyikorogna a lepedő, akár a padló, ha las-san és titokban siet valaki rajta. És akkor hirtelen zaj, lepedő, takaró együtt, test csapódása az ágyhoz, ágy rugózása. Ez feltehetően a Gergő lehetett, így álcázza, hogy közeledik. Mintha félálomban fordulna egyet, és ezzel éppen ráfordul a célegyenesre, de közben alibiből alszik. Azt akarja így bead-ni, hogy öntudatlan az egész. Ártatlan és öntudatlan. Közben pedig éppen ellenkezőleg, számító és céltudatos. Hosszabb szünet. Túl sok minden történt rövid idő alatt, és senki sem akart lebukni. Hallgattam és erőlködve tartottam vissza a sí-rást. Újabb zajok, kúszás a lepedőn.

Ez az egész tortúra azért kell, hogy másnap azt lehessen mondani, hogy nem is volt direkt, véletlenül történt. Az em-berek általában szeretik raktuk kívül álló okokra átnyomni saját felelősségüket. En azért nem bőgtem vagy oltottam föl a villanyt, mert már bevállaltam az ügyben egy döntést, és nem akartam visszavonni, átnyomni meg már nem lett volna kire.

Megint szünet, aztán hallottam, ahogy a két test, ko-moly kínlódás után, egymás közvetlen közelébe ért. Becsuk-tam a szemem. Végül is tökmindegy volt, hogy nyitva van-e. Kőbő azért tudtam, mi következik.

De nem az következett, mert elég hosszú szünet követ-kezett helyette. Nekem hosszúnak tűnt legalábbis. És akkor hallottam, hogy a másik ágyon valaki rázkódik. Éppen, mintha a hideg rázná. Nem bírtam eldönteni, mi van. Ez volt az első, ami meglepetésszerűen ért. Nem bírtam eldönteni, hogy ez most melyik része a dolognak. Aztán nyöszörgést hallottam, meg ilyen küszködő valamiket. És akkor a Barbi felsírt. Tökre, mint egy ártatlan újszülött. Sírt, és én vissza akartam tartani mindent, ami bennem volt, de nem lehetett, és együtt sírtunk ott a sötétben. Gergő felkelt, felkapcsolta a

lámpát, megállt a szoba közepén. Egy ideig értetlenkedve forgatta a fejét.

– Mi van, teljesen meghülyültetek?

Egyikőnk sem válaszolt. Pedig nem hülyültünk meg, csak éppen ezt nem lehetett elmagyarázni neki.

– Mi a bajotok?

– Semmi – mondtam elég sokára.

– Akkor miért bőgtök, mint két ápol?

– Semmiért.

– Bazmeg, ha én értem a nőket, most azonnal kasztrálnak! – Totál ki volt bukva.

Pedig szerintem abszolút lehetett érteni, nem volt ebben semmi homályos. És nem igaz, hogy nem lehet érteni a nőket, de az kétségtelen előny, ha nő vagy hozzá.

57.

Másnap dél körül arra lettem figyelmes, hogy egy vonaton ülök. Tudom, hogy felszálltam rá, meg minden, szóval nem esett ki, hanem már nem tudtam figyelni normálisan. Reggel még kajáltunk valamit együtt, aztán a Gergő köszönt és lelépett, mi meg a Barbival összepakoltunk, és felszálltunk a vonatra Róma felé. De már nem volt ebben semmi lelkesedés, csak úgy felszálltunk, mint ahogy reggelenként elkések a suliból. Eleinte vagány, talán azért is kések el, aztán meg már nem bírok felkelni, elalszom, vagy tudom, hogy a tanár nem írja be a hiányzókat, csak az óra végén. Már észre sem veszem, hogy elkések, meg senki.

– Barbi, tudod egyáltalán, hogy hol lakik az Aurél? – kérdeztem, mikor már láttam, hogy a vonat komoly és igazi, és már megint utazunk. Nem álom, csak a valóság hasonlít az álomra, és összekevertem.

– Honnan tudnám?

Éreztem, hogy a fejem előrezuhan. Annyira, de annyira hiányzott, hogy valamikor végre megint tudjam, hogy mit csinálók, vagy legalább valaki a környéken.

– És hogy találjuk meg? – ezt csak úgy kérdeztem, mert tudtam, hogy úgylát meg találjuk, vagy legfeljebb nem.

– Majd valahogy – Barbi hangjában a lehetőségekhez mérten volt valami határozottság, de ő is komolyan leamortizálódott.

– Barbi, nem gondolod, hogy amit csinálunk, az egy hipergiga hülyeség?

– Egyelőre nem futja többre. – Ezt nem biztos, hogy mondta, lehet, hogy már álmodtam.

Olyan érzésem volt, hogy már nem mi utazunk, hanem utaztat minket valaki, az élet vagy a sors, vagy valami hasonló nagy szó, amiről nem is lehet tudni pontosan, hogy mi is, és mi meg nem bírunk kiszállni az egészből. Már a mellettünk elsuhanó táj sem változást jelent, hanem éppen a változatlanságot. És ennek soha nem lesz vége, örökké utazni fogunk, valami hapsi után vagy valami más után, ráadásul megszállottan, és függetlenül a hapsiktól vagy valami más-tól. Egészen addig, amíg be nem látjuk, hogy az utazásért csináljuk. Akkor leállunk. Van is a történelemben ilyen elődünk, és mától én vagyok Kőrösi Csoma Sándorné, aki kutat valamit valahol messze, de csak azért, hogy messze legyen. Akkor a Barbi meg a Kőrösi Csoma Sándor. Itt felébredtem, mert Sándor Barbi rángatott.

– Mi van?

– Hol vannak a jegyek?

Előszedtem a jegyeket a zsebemből. Elég sokáig aludhattam, mert már este volt, és Olaszországba értünk. Gondolom, a Barbi is aludt, olyan volt a feje, mint aki a kalauzra ébredt.

– Szarka, figyelj – mondta, mikor végre ellenőrizték a jegyeket –, gondolkoztam valamin.

– Min?

– Mennyi zsetonunk van?

– Sok, nem tudom, de nem megyünk San Franciscóba, meg Tokióba se. Már ne találj ki több országot, ahol van valami állati jó fickó vagy valami.

– Arra gondoltam, hogy vissza kéne vásárolni a kocsit – úgy mondta, mintha az utolsó szó jogán beszélne.

– Milyen kocsit?

– Hát, azt a BMW-t, tudod, amit eladtam.

– Most? Annyi lé tuti nincs.

– Nem most, hanem amikor hazamegyünk.

– Ha valami olyan helyre érkezünk, kiszámoljuk.

– Menj be a vécébe és számold meg!

– Hadd ne számoljam már a pénzt a budiban, nem vagyok kábszercsempész.

– Akkor add ide, megszámolom én.

– Arról szó se lehet, pénzt neked nem adok, mert még valahogy elpostázod. Komolyan, mire hazamegyünk, a nagymutterod ott lesz az ország tíz leggazdagabb embere között.

Persze a végén odaadtam, mert nagyon be volt gerjedve, és behúzott vele a budiba, hogy összesítse. Értettem az ügyet, nem akart lebukni, ha nem muszáj, és éppen elég jól álltak a dolgok. Ez ilyen, végre megijedt a következményektől, amikor következnek. Mondjuk, én is tök para voltam még pár napja a szüleim balatoni vizitje miatt. A zseton nem érdekelt soha, odaadom az egészet, ha kell. Asszem, a pénz csak alibi vagy micsoda, olyan dolog, amire rákenhetjük a nyomorunkat, meg számolgathatjuk a budiban. Ahogy így elnéztem a Barbit, a zseton nem is életkérdés, hanem az életnek másfajta kérdései vannak. És akkor az ilyen kérdések elől kitérő válasz. Az egyetlen igazi aggály az autó, hogy ott van-e még. Mert ha nincs, akkor hiába a kes.

– Legalább félmilla hiányzik a nagy pénzével együtt – mondta a Barbi, mikor dúltan visszajött a budiból.

– Valami terv?

– Kéne még dolgozni.

– Olaszországban? Mi leszel, tolmács?

– Aurél jól tud olaszul, majd segít.

– Legfeljebb a némák intézetébe benyom minket gondozónak. Mutogatni tudsz?

– Nem tudok, de megtanulok, ha kell.

Ez elég jól hangzott ott a vonaton, mert még messze voltunk a munkától, és ilyenkor hasznos meg vérpezsdítő nagy kaliberű kijelentéseket tenni. Mindenesetre sejthető, hogy Aurél marhára fog örülni nekünk.

58.

Róma tökre olyan, mint nálunk az Aquincum, csak brutál nagy. Eléggé sokáig tepertünk körbe a városon, mire sikerült valahogy megtalálni a pályaudvartól a centert.

Már nagyon idegesítő volt minden, mert húztuk magunk mögött a gurulós bőröndöt, ami néha a romokon úgy zakatolt, mint egy filmbeli gőzmozdony. Így nem lehet beszélgetni, és alig bírtunk normálisan örülni Rómának.

Aztán végre megtaláltuk a belvárost, ahol van egy állati nagy fehér írógép. Ez igazából valami emlékmű, de nem az antik Rómára emlékezik, hanem az egyik nem régi háborúra. Tényleg bazi nagy. Barbi az emlékmű mellől hazatelefonált mindenféle spanjainak, hogy nyomják át az Aurél címét. Amikor sikerült megszerezni, ugrálni kezdett, és lebegtette a feje fölött a papírt, amire a címet írta. En nem voltam annyira átitatva a gyönyörtől. Igazából féltem egy kicsit az arisztokrata csókától, meg attól, hogy mi a bánatot melózzunk majd itt. Ez nem a Közel-Kelet, ahol simán lehet dolgozni, és

az se baj, ha nem beszéled a nyelvet. Ez itt Európa, látszik a több ezer éves romokon is.

Vettünk egy Róma-térképet, hogy meg bírjuk találni az utcát.

– Barbi, ez itt lakik a belvárosban.

– Lehetséges, mondtam, hogy gazdagok. – És már tépett is, rá volt izgulva a találkozásra.

– Na, hogyan legyen? Együtt csöngetünk vagy te egyedül? – kérdeztem, mert néhány rom elhagyása után rögtön meg is érkeztük a ház elé.

– Mi a jobb?

– Itt nincs jobb, ha rögtön akarsz vele smacizni, akkor egyedül csöngetsz, ha megjátszod a fáradt, idetévedt utazót, akkor ketten megyünk.

– Smaci – mondta.

– Szorítok – feleltem.

Erre a Barbi hosszan sétálgatott, míg végre talált egy ablakot, ami tükörnek is jó, és valahogy rendbe rakta a haját.

– Milyen? – kérdezte megregulázott fejjel.

– Király. – Tökmindegy volt, mert az izgalomtól belülről meggyulladt, és ezerszer jobban nézett ki, mint mondjuk, három órája a vonaton.

Kihúzta magát. Vett egy nagy levegőt, elindult a kapu felé. Az első pár lépésnél még nagyon lendületesen vonult, aztán mintha lassult volna. A ház lépcsőjénél megtorpant.

– Inkább... inkább idetévedt utazó – kiabálta, és visszaroht mellém. – Nem lehet, hogy az jobb? Érted, nem akarom, hogy azt higgye, hogy miatta vagyunk itt. Nehogy már örüljön.

– Barbi, zihér, hogy nem miattam vagyunk itt, szóval csak örüljön.

– De ha nem örül? Lehet, hogy van barátnője. Inkább legyünk fáradt utazók.

– Gondold azt, hogy baró kis csaj vagy, és nyomd meg azt a rohadt csengőt.

– Szarka! – krákogta. – Ne mondj már ilyen hülyeségeket, nekem ez fontos. Ez nem csak egy hapsi, aki meg akar dugni, és te döntöd el, hogy megdug vagy nem. Ez tök más.

– Oké, legyünk fáradt utazók. – Én már tényleg fáradt voltam az egésztől. És nem értettem, hogy ha olyan fontos ez a pali, akkor minek ide dizájn. Több mint másfél hónapja küzdünk azért, mert ez az arisztokrata csóka mondott egy pszichésen sokkolót a Barbinak, és most meg nem meri vállalni. Eldobná az egész mutatóványt, hogy ne égjen be esetleg. Pedig totál megalázkodott, meg mindent bevállalt, hogy bizonyítson, csak éppen a gyerek ebből nem látott semmit. És minek kötelező még most is játszani a hercegnőt, amikor mindössze arról van szó, hogy kell valaki végre, ráadásul tényleg. Aurél melleleg nem lehet valami pályaaalkalmatlan hím, ha egyetlen mondatával világ körüli útra küld egy élő Barbie babát.

– Lehet, hogy nincs is itthon – mondtam, miközben csöngettünk, mint fáradt, idetévedt utazók –, és léghara az egész, amit csinálsz.

– Talán az lenne a legjobb. – Barbi hótt sápadt volt.

Az ajtó kilincse zörögni kezdett, láttam, hogy a Barbiból az összes színezőanyag távozik valahová, és meginog az egész csaj kompletten, kívül-belül.

– Sziasztok! – Ez Aurél volt maga.

59.

Az egész találkozásban az idegesített állatira, hogy Aurél egyáltalán nem úgy viselkedett, ahogy azt várni lehetett volna. Legelőször is, nem volt meglepődve, hulla közömbösnek tűnt, és egy kicsit sem erőlködött, pedig néztem, hátha

lebukik. Nem remegett a hangja, és semmi ideges kézmozdulatok vagy toporgás. Hanem betessékelt minket egy olyan kéróba, amelyet én még életemben nem láttam. Vártam, hogy lesznek páncélok vagy valami kardok a falon, esetleg a hős nagypapa harcos bajusszal ránk tekint egy olajfestményről, tiszteletet parancsol, és közben levágja valami labanc fejét. De ilyen nem volt ott, hanem modern, meleg, barátságos, és esküszöm, legalább háromszáz négyzetméteres kégli. Oké, volt zongora, de ezzel el is értük a topot. Semmi komoly sznobság vagy legalább egy márvány fürdőkád. Parketta volt, meg egy csomó szoba, egészséges rendetlenség, amikor lehet látni, hogy takarítanak, de élnek is. És besütött a nap az egész lakásba. Na, hát, itt a mi roham vagányságunk és erotikus hergelésünk és egyéb gyors behódolásra készítő technikáink full használhatatlanná váltak. Ott álltunk teljesen fegyvertelenül. Persze hogy ideges lettem. Barbi nem lett ideges, mert ő már majdnem elájult, és így nehéz idegeskedni.

Aurél amúgy nem volt jóképű, inkább ilyen arisztokratikus lófeje volt, de lehetséges, hogy valami más állat, mondjuk, zsiráf. De semmiképpen sem majom vagy kutya vagy maci. Most ez a fej hetvennégy kilométerről is felismerhető, és olyan karaktert bírt adni neki, ami örökre kiemelte az állatvilágból. Mert ebből a fejből extra intelligens szemek néztek ránk, olyan tekintettel, ami nem árult el semmit a tulajáról, de látszott, hogy nagyon figyelmes. A tartása, az inkább volt laza, nem karót nyelt, de egyenes és nagyon-nagyon magabiztos. Egyáltalán nem tűnt idősebbnek a koránál, hanem úgy nézett ki, ahogy minden normális embernek ki kellene nézni tizenkilenc évesen, de senki sem néz így ki mégse. Szóval mindent összevetve látszott, hogy van benne anyag, mégpedig minőségi, és nem a nemesi származás miatt áll úgy, mint egy arisztokrata.

– Itt akartok aludni? – kérdezte, mielőtt még én előhozakodhattam volna azzal egyáltalán, hogy ki vagyok, meg a fáradt, idetévedt utazós sztorit is gondoltam, bedobom.

A Barbira néztem, persze csak színház volt az egész, de valahogy ösztönösen jött, hogy Aurél ne érezze annyira a fölényét. Bár egyáltalán nem éreztem, hogy fölényt érez, csak gondoltam, de a kérdés, mondjuk, sokkal inkább szolgáltat-kész ajánlat volt, mint valami lealázó vagy megkegyelmező adomány.

– Asszem, igen, ha nem gond – válaszoltam végül, mert a Barbi használhatatlanná vált.

– Nem gond – felelte Aurél dallamosan –, ez lesz a fürdőszobátok, és ezt a szobát nem kell megosztanotok senkivel. – Könnyed mozdulattal kinyitotta az egyik ajtót, és bemutatótt egy durván ötven négyzetméteres helyiségbe.

– Fürödjetek meg, utána dumálunk. Mellesleg Zerchy Aurél. – És kezet nyújtott.

– Szarka – válaszoltam zavartan, gyorsan ráztam egyet a kezén, aztán berántottam a Barbit a szobába, és becsaptam magunk mögött az ajtót.

Barbi hanyatt zuhant az ágyon, és nem mondott semmit. Az volt az érzésem, hogy meghalt végleg. Rövidebb tipródás után gondoltam, mellé fekszem, ne legyen olyan egyedül.

60.

Asszem, nem szeretem a tequilát, csak a só-citrom szer-tartást hozzá, arra viszont nagyon bukok. Csak hogy ciki, ha az ember sóz meg citromoz állati átéléssel, és közben elajándékozza a piát. Ezért már a harmadik tequilámnál tartottam. Valami diszkóban ültem mellesleg, és néztem, ahogy a Barbi meg Aurél csörögnek. A délutánt sikerült a klinikai halál állapotában átaludnunk, és este idejöttünk. Főleg a Barbi aludt klinikai halálban, én csak asszisztáltam hozzá, mélyen. Kiderült, hogy Aurél nem egyedül lakik a kégliben, hanem néhány másik magyarral, akik szintén ösztöndíjasok. Ezekkel jöttünk nagyrészt, meg a haverjaikkal. Eleinte tökre örültek nekünk, de így estére mindegyiket elnyelte a tömeg meg a

sötétség. Ja, és nem is az Aurélé a lakás, hanem bérlik, így magyarázatot nyert, hogy hova tűnt a kackiás bajszerű nagy-papa olajfestménye a falról. Szóval ez volt a tényállás, és egyedül ültem a bárpultnál, és minden olaszt leráztam, pedig tömegesen jelentkeztek.

A Barbit meg az Aurélt néztem, és idegennek éreztem magam. Nagyon idegennek, meg ellenségnek, és még féltékeny is voltam. Távolinak tűnt nekem ez az egész, pedig benne ültem a közepében. Tele voltam új arcokkal, és ráadásul, hogy Aurél meg a Barbi régebből ismerték egymást, rám is kihatott nagyon. Igazából durván felborította a szabályokat a Barbi meg köztem. Mert ez már nem csak az idei nyárhoz kapcsolódott. Igaz, a Gergő is régebből volt nekem, de az mégis új volt, mert már nem jártunk, és semmi olyan nem történt, ami még a múltba emlékeztethetett volna bárkit. De Aurél csak a Barbi múltjából jött, és egyáltalán nem kötődött a nyárhoz. És Olaszország sem kötődött a nyárhoz, mert itt semmit sem éreztem olyan szabadnak, mint eddig, gondolom, az ösztöndíj meg a fix kérés miatt, ami mégiscsak a sulinak meg a civilizációnak a hozadéka. És mint ilyen, egyáltalán nem vonzó vagy gusztos. De az is lehet, hogy csak be voltam parázva, hogy mi lesz. A legvalószínűbb meg a kettő keveréke.

Egyébként a Barbi-Aurél párosból még nem lehetett megjósolni a jövőt. Mert azt már rég tudtam, hogy a Barbi extra jól táncol. Így az egész csaj nagyon szexin nyomta, és itt végre teljesen kiteljesedhetett a lehengető szisztémája. Asszem, a tánc bizonyos szint fölött fantáziával spékelt állva szexelés. Főleg akkor, ha a partner bír táncolni. Ha nem bír, akkor meg olyan, mintha egy fuldokló próbálna valami durva fatörzsre felkapaszkodni, de hiába, úgyis lecsúszik és megfullad. Elég szánalmas, hogy a fiúk jelentős része fatörzs, és a csajoknak nem marad más hátra, mint megbocsátani. Persze vannak fatörzs csajok fuldokló hapsikkal is, az meg a legszánalmasabb.

Aurél pölö egyik kategóriába sem tartozott. Iskolázottan és nagyon fegyelmezetten táncolt. Főleg az olyan számokra bírt jól mozogni, mint a roki vagy ilyesmi, amikor a partnert lehet fogni. De nem lépkedett be durván a Barbi lába közé, és nem is kúszt a körbe, mint egy zsákmányára tekeredő óriáskígyó. Ettől nem lehetett eldönteni, hogy most mi van, nem árult el semmit abból, amit gondol, és semmi testi hajlandóságot sem mutatott. A Barbi meg ostromolta keményen. Csak az a szerencse, hogy a lányoknak ez tánc közben jobban áll, mert utána még mondhatják, hogy csak tánc volt. Szóval jelentősen nehezebb bebukni.

A diszkó meg nem is tudom, milyen hely, szóval hogy jó vagy szar. Mert a sötétség azért a legtöbb csajnak jól áll, és leginkább javít rajtuk, és ez azért ad némi önbizalmat. Nem értem egyébként, hogy minek van a földön nappal teljes világosság. Ha nem lenne, akkor egy csomó ember sokkal jobban nézne ki, a nagyon rondák meg kevésbé látszanának. Asszem, a tánc mellett ezért is szeretek diszkóba járni. Csak az a baj, hogy a megváltozott fény- és hangviszonyokban valahogy a pasik is eltorzulnak. És az lesz a fontos, hogy milyen kemények meg vagányak meg külömjerek, és tök az az érzésem, hogy nem is emberek, hanem mind filmsztárok egy olyan filmben, amit végül nem forgattak le. Ez nem lenne baj, csak éppen ők erről nem tudnak, és így minden mozdulatukban van valami röhejes. Asszem, az alapszabály, hogy ha egy nő hangsúlyt fektet a nőiségére, az gusztta, ha egy pali a férfiségára, az ciki. Pölö egy csaj simán kiteheti a hasát vagy a mellét, sőt rázhatja a seggét is, legfeljebb a nők lekurvázák, de irigylik közben. Ha egy pali kiteszi a hasát vagy ugáztatja a bicepszét, az vér égő és főleg buzis.

Nem nagyon volt kedvem táncolni, és inkább ittam még egy tequilát, meg elég szar zenéket is nyomtak, mikor végre megjött volna a kedvem. Közben, jól követhetően, a Barbi fokozatosan erősítette a rohamot. De nagyon profin csinálta, mert nem kúszt közelebb az Aurélhoz, hanem csak messziről volt egyre hergelőbb. És inkább azt lehetett látni, hogy egy lány szexuális fellángolása a belobbanás után

jól tüzet fogott, és egyre terjed önmagán, sőt a nő lassan teljesen felperzselődik, ha nem segít rajta valami férfi. Állati jól táncolt, kezeit az égnei emelte, de nemcsak ritmusra mozgott, hanem annál sokkal több. Az volt az érzésem, hogy teljesen beszívja a zenéből áradó lüktetést, és a ritmust a szíve vérré formálja, amit azután a testébe pumpál, és ettől lüktet az egész csaj. Közben meg is izzadt, ami csak fokozta a hatást.

Aurél, gondolom, eléggé megharcolt magával, de nem látszott továbbra sem, hogy felfedezte volna Barbiban a nőt. Pedig egy idő után már rám is hatott, ahogy a Barbi lüktet, és éreztem valami vágyfélét, olyat, amit az ember szívesen elnyom magában. De akkor éppen nem jelentkezett rám egyetlen pali sem, ami jellemző, és nem bírtam egy frappáns kis visszautasításban kiélni az ösztöneimet.

És akkor láttam, hogy valami öltönyös pacák a Barbihoz megy, megfogja a vállát, a füléhez hajol. Aztán a Barbi abbahagyta a táncot, és a fickót kezdte el követni a tömegben. Még intett az Aurélnak, hogy egy perc szünet. Aurél odajött hozzám, de nem lehetett rendesen dumálni, mert túl hangos volt a zene. Meghívott egy tequilára. Amíg ittunk, elég tanácstalanul néztünk egymásra, hogy ezek most hova mentek. Aztán pár perc múlva előkeveredett a Barbi a tömegből. Nagyon ugrándozott.

– Hol voltál? – üvöltöttem.

– Kaptam munkát!

– Mit? – kérdezte Aurél döbbenten.

– Munkát. Go-go girl leszek.

– Hol? – kérdeztem riadtan.

– Ott! – és a táncter fölé belógó kalitkára mutatott.

61.

– Ez pozitív vagy negatív? – kérdezte Aurél, mikor visszaértünk a lakásba, és az egész társasággal, majdnem az

összes bérlők, meg mindenki, egy lakógyűlés keretében tárgyalásba kezdtünk a Barbi prostikarrierjét illetően. Jó késő volt, és eléggé megrogyasztott az öt tequila, amivel végül befejeztem a diszkós programot.

– Azt mondta a fickó, hogy nem kell vetkőzni, ez gogó, nem sztriptíz – mondta Barbi, mintha ő valami pornómozul lenne.

– Próbáld meg, ha bejön, kül, ha nem, akkor exitálsz.

– Ez Penya volt, a bérlők között az egyetlen külsős, mert Penyát nem az orvosira vették föl, hanem a képzőre, és grafikusként nyert ösztöndíjat. Meg már harmadéves volt, vagy hanyad, szóval öregebb, mint Aurél vagy a másik két bérlő, de nekik még nem tudtam a nevüket. Bemutakoztak ugyan; de totál kiesett. Egyébként csak az egyik ült ott, ilyen tipikus szemüveges-kopaszodó, tudományos feje volt, és kizárólag akkor szólalt meg, ha már nem lehetett másképp kommunikálni. Most is csak ült, és egy borzalmasan ronda olasz csaj fülében kotorászott szexuálisan túlfűtve. A másik gyerek hiányzott, pedig jobban nézett ki.

Nem nagyon bírom igazán visszaadni az egészet, mert eléggé zilált volt minden, a hangulat meg a főszerek körülötünk. Pölö még valami olasz is volt a lakásban közben, de őt nem lehetett látni, csak a konyhából szűrődtek ki zajok. A Penya meg annyira visszataszító volt nekem, hogy még, mert valami reklámstúdióban is dolgozott itt a nyáron, és pont olyan is volt a gyerek, mint egy alkalmazott grafikus. Nem is tudom, hogy került a bérlők közé, mondjuk, nem nagyon érdekelt, csak örültem volna, ha nincs ott.

– Ha nem muszáj, ne exitáljon – jegyezte meg a kopaszodó, közben mélyen lenyúlt a nő fülébe.

Aurél csak mosolygott, nem mondott semmit.

– És miért ne exitáljon? – kérdezte Penya.

– Mert az annyit tesz, hogy meghalt – mondta még a kopaszodó, aztán jól láthatóan teljesen kimerült. Az este folyamán nem is szólt többet, csak turkált.

Szóval, Penya ilyen hülyeségeket mondott állandóan, és túlkeverte az angol szavakat a magyarral, amitől nem trend-
in dumált, hanem rém idegesítően. És ráadásul ilyen barom-
ságokat. Persze volt zselé a fején rendesen, két töttyedt karja
behorpadt melle mellett futott, mint két budilánc, és a keze
jóval túllógott dombormű jellegű pocakján. Jól öltözött, és
igazi kúlmájernek gondolta magát. Olyannak, akiért dögle-
nek a csajok, és mellesleg leborul reklámgrafikusi mivolta
előtt az egész világ. Hát, ezt benézte, mert se a Barbi, se én
nem repedeztünk szét az elragadtatástól, de még a ronda
olasz csaj se nézett rá, csak véletlenül.

– Barbara, biztos, hogy ez a legjobb munka egész Ró-
mában? – kérdezte Aurél, aki fenntartásokkal fogadta a hely-
zetet.

– Ne legyél már prűd – ellenkezett a Barbi helyett a
Penya –, a Barbi egy jó csaj, mindenki bukik rá, nem biztos,
hogy attól még rögtön vetkőzni is kell, vagy lefeküdni a fő-
nökével.

A Barbi totál ragyogni kezdett a Penya olcsó bókjától,
ami azért volt idegesítő, mert azt még valóban nem tudhat-
tuk, hogy a Barbit beetették, vagy valóban csak fürdőruha és
ketrec, főnökök nélkül. De azt már lehetett látni, hogy a
Penya rögtön megkúrná, amint lehet. És a Barbi ezt le is vet-
te, és én már tudtam, hogy Penya áldozat lesz az Aurélért
folytatott harcban. Mellesleg nem sajnáltam, csak mint ember
az embert.

– Fiúk, ne aggódjatok értem, most jöttem meg Izraelből,
ott tényleg történhetett volna velem bármilyen szörnyűség. –
Barbi annyira átment mozigépészbe, aki egy hatalmas film-
vászonra vetít, hogy kifordult tőle a belem. Milyen szó az,
hogy „szörnyűség” – majdnem hánytam. Pedig azt el kell
ismerni, hogy nagyon profin csinálta, mert egyetlen mondat-
tal közölte a „fiúkkal”, hogy ő lány, tehát tessék őt lehenge-
relni. Ebbe belevonta Penyát, akinek én már feladtam volna
az utolsó kenetet, de ha megpróbálom, nyilván nem érti, mi-
ért. Aztán burkoltan előrukkolt az adu ásszal is, hogy el-

hagyta egyedül Európát, és mellesleg izgatóan felsőbbrendűnek tűnt. Penya szemei rögtön tűzben égtek, de Aurél hideg maradt, mint egy hullahűtő.

Én meg totál a perifériára kerültem. Éreztem, hogy ebben a történetben már nem számítok, mert ez a Barbi története, és csak az a fontos itt, ami neki fontos. Felderengett, hogy azonnal elutazom, de nem utaztam el, hanem maradtam, ez volt az egyszerűbb. A hapsik közül egy sem hajtott rám, meg én se rájuk. A Barbi nekik egyedül jött meg Izraelből, és gondolom, hogy amíg lehet, magán tartja a társaság teljes figyelmét. Nem akartam bekúszni a képbe, azaz akartam volna, de tudtam, hogy ez neki nagyon fontos. Az is látszott, hogy Aurélt nem lesz könnyű visszaszerezni. És még az is látszott főleg, hogy most éppen le vagyok szarva, mert semmi olyat nem tudok, ami használható lenne a Barbi számára a közeljövőben.

62.

Nem bírtam elaludni, pedig direkt korábban leléptem, idegesített, hogy senki sem foglalkozik velem, plusz még útban is vagyok. És idegesített a Barbi is, meg az egész műsor, amiben megpróbáltuk megmenteni a prostituálódástól, holt ezzel már rég elkéstünk, és nem is baj.

Amúgy világos volt, hogy a Barbi nem fogja feladni az állást. A gogózás olyan kihívó meló, amivel mindig előtérbe bír nyomakodni, és ez fontos volt neki akkor. Állati magányosnak éreztem magam, mert tényleg az voltam, szóval joggal, és gondoltam, sírdogálok egy kicsit, de nem ment.

Aztán asszem, elaludtam, mert arra ébredtem, hogy a Barbi bejött mellém lefeküdni. Ebből kikövetkeztettem, hogy nem sikerült ledöntenie az Aurélt. Eléggé meg is lepett a dolog, de nem volt kedvem beszélgetni vagy megkérdezni, hogy mi van. Utáltam akkor az egész csajt, és fájt is nagyon, hogy teljesen szarik rám. Már az sem volt fontos, hogy a kocsijával mi lesz, mert a diszkóban a főszer annyi kest ígért neki, hogy én nem kellettem a projektbe. Szóval csak feküd-

tem ott a Barbi mellett, hallgattam a szuszogását, és távolinak éreztem az egész csajt. Olyan volt, mintha valakivel együtt kellene aludnom a buszmegállóból, szóval annyira idegen. És az volt benne a furcsa, hogy valahol sajnáltam közben, mert szerettem, és mert jól láthatóan nagyon rosszul csinálta az egészet, pedig fontos volt neki. Lehet, hogy éppen ezért csinálta rosszul. Lassan elaludt, én meg szomjas voltam.

A konyhából visszafelé jövet találkoztam az Auréllal a töksötétben.

– Nem is tudtam, hogy cigizel – mondtam, mert a párázból vettem észre, hogy egyáltalán a nappaliban ül.

– Csak ha ideges vagyok – és beleszívott a cigarettájába, ami barna volt. Ez másoknál sznobság, de nála inkább stílszerűen hatott. Aztán felkapcsolt egy kislámpát. Mondjuk, ezzel már elkésett, mert közben a sötétben megpróbáltam leülni a kanapéra, de sikertelenül, mert helyette éppen a Penya fejére ültem, mert ő már teljesen a kanapén feküdt.

– Ennek nincs saját ágya? – Elég ciki volt, hogy ráültem.

– Be van szíva, nyugodtan ráülhetsz, nem fogja zavarni – mondta Aurél.

Azért ezt mégsem tartottam a legkedvesebb gesztusnak, és inkább álltam egy ideig zavartan, aztán közelebb mentem Aurélhoz, mert kíváncsi voltam, hogy néz ki, ha ideges, de esküszöm, nem látszott rajta semmi.

– És miért vagy ideges? – kérdeztem rutinból. Lehetett látni, hogy Aurél nem szereti, ha hülyének nézik, ezért rögtön folytattam. – Hát tudom, hogy a Barbi, de nem ártana esetleg árnyalni az ügyet.

Látszott, hogy Aurél nem fogja megjátszani magát, és mindjárt egy csomó minden titkot elárul nekem. Gondoltam, majd én eldöntöm, mit csinálok Aurél titkaival, és még azt is hozzágondoltam, hogy egyáltalán nem fogok segíteni a Barbinak.

– Leginkább az a bajom, hogy a gondolataim és az érzelmeim nem egyeznek – mondta Aurél. – Nem gondolom, hogy Barbara engem a szépségével még egyszer meg tud venni, de úgy érzem, mégis sikerülni fog. Egyelőre tartom magam.

– Ennyi? – Eléggé meg voltam lepődve, mert Aurél máris összefoglalta a Barbi lényegét, és féltem, hogy esetleg vége is van a megbeszélésnek. Meg nem volt semmi titok.

– Lényegében ennyi.

Szerettem volna még a Barbiról dumálni. Valahogy elemi vágyat éreztem, hogy kiadjam a barátnőmet. Persze csak szavakkal, mert tettekkel nem lett volna erőm, és nem volt olyan helyzet sem, amiben beégethetem. De vissza akartam alázni, lehetőleg éppen az előtt, aki fontos a Barbinak.

– Csak mert azt azért tudod, hogy miattad utaztunk Izraelbe. Illetve is, ő utazott, én meg vele mentem. Meg nem is véletlenül vagyunk itt, hanem a Barbi direkt betervezte Rómát, hogy majd véletlenül, de közben direkt volt az egész.

– Nem így mesélte el, egy kicsit összeszedettebben – mondta halkan Aurél. – Arról nem beszélt, hogy hogyan kerültetek ide, én pedig udvariatlanságnak tartottam volna megkérdezni. De sejtésem azért volt.

Aurél nem látszott meglepődöttnek, sőt határozottan nyugodt maradt, nem gyulladtak ki a szemei az érdeklődéstől, és burkoltan sem kíváncsiskodott.

– Gondolom, azt nem mesélte el, hogy nyár eleje óta legalább tíz hapsival lefeküdt.

Aurél elsápadt. Most ha nagyon irodalmi akarnék lenni, akkor azt mondanám, hogy rezzenéstelen arcán csupán a pillanat töredékére suhant át egy sápadt kis felhő. De ez baromi nagy hazugság lenne, mert Aurél köbő tíz másodpercig nem vett levegőt, és szinte beledermedt a sápadtságba. Aztán gyors mozdulatokkal előkapart egy újabb barna cigarettát, a szájába gyúrte és meggyújtotta. Itt aztán kiderült, hogy Aurél

is bír ideges lenni, és hiába a giga jólneveltség, a Barbi hatalma még nagyobb.

– Bocs, nem akartam, hogy szarul essen. – Nagyon elégedett voltam magammal, mert ez elég jó bosszúnak tűnt, és persze hogy a Barbi nem feküdt le tíz palival, de ezt majd már neki kell magyarázgatnia.

– Értem – mondta Aurél. – Csak az nem világos, ha nem akartad, hogy szarul essen, miért mondtad el.

– Hát mert gondoltam, érdekel.

– Nem érdekel. – Aurél rándult még egyet, aztán látszólag teljesen rendbe jött. – Rád nem szívesen bíznom a titkaimat – tette hozzá csöndesen.

– Miért? – kérdeztem riadtan, és tiszta para lettem.

– Semmi, csak azt hittem, hogy itt engem csaltak meg, és nem téged vagy Barbarát. Úgy nézett ki, hogy barátnők vagytok. Tényleg mindegy, ez nem az én ügyem.

– Barátnők vagyunk – mondtam, és igyekeztem visszatartani a sírást.

Aurél észrevette, hogy valami megváltozott az arcomon, és csak rám koncentrált. Próbáltam elfojtani, de nem sikerült, és sírni kezdtem. Kifelé csöndesen és alig csurogtak a könnyeim, de befelé bőgtem, mint az állat. Mert tudtam, hogy egy mértéktelen mély szeméttelép vagyok, és most direkt igyekszem megfertőzni Aurélt is. És hiába szarik rám a Barbi, attól még nekem nem kellene viszont. Ez azért elég egyszerű, és mégsem megy. Még ez sem.

Aurél felállt, és odajött hozzám.

– Nyugi, nem történt semmi komoly, Barbara olyan lány, akin néha bosszút kell állni.

– De ez... ez nagy geciség volt tőlem. – Akartam valami szebb szót találni, mert én követtem el, de nem bírtam.

– Az – mondta Aurél, és átölelt, hogy megnyugtasson.

– Olyan kis fikának érzem magam. – De igazából lehet, hogy nagy fikának éreztem magam. Hirtelen nem tudtam, melyik a kellemetlenebb.

– Oké, bizonyos helyzetekben az ember elkerülhetetlenül fikának érzi magát. Tényleg oké. – Ahogy Aurél átölelt, éreztem, hogy ebben a távolságtartó, hűvös gyerekekben belül iszonyú sok melegség meg erő van, és ettől bír ilyen távolságtartó, nyugodt meg hűvös lenni kifelé. Hát sajnós, én ott hulla bele is szerettem.

– De ez nagyon rossz – mondtam gyorsan, mert féltem, hogy esetleg elenged, és egyáltalán nem tűnt úgy, hogy a következő napokban Aurél még egyszer ölelgetni fog.

Aurél erre nem válaszolt, hanem még álltunk ott egy ideig, aztán el is engedett.

– Menj aludni – mondta. – A Barbi pedig az én ügyem.

Ezzel egyáltalán nem értettem egyet, mert az enyém is, persze máshogy, de engedelmesen elmentem aludni.

63.

A következő négy nap életem négy legszarabb napja volt. Körbejártam egész Rómát, csak hogy ne legyek az üres kéróban, ahonnan reggel mindenki túlfűtve távozott valami állati érdekes helyre. Aurél meg a két orvosjelölt az egyetemre, Penya a reklámstúdióba, a Barbi meg aludt, mert egész éjjel táncolt. Néha találkoztam a ronda olasz csajjal, de közös nyelveken nem bírtunk beszélni, nekem meg nem volt kedvem turkálni a fülében, ezért inkább utáltuk egymást, ami legalább egy kicsit megszínezte a délelőtti.

Mikor délután visszaértem a városnézésből, és a Barbi nagy nehezen felébredt, már általában valamelyik fiú ott volt, és baromi lelkesedéssel hallgatta a hülye történeteit a diszkóról meg a gogóról, meg arról, hogy a Barbi mekkora nagy sztár lett. Mondjuk, én nehezen tudok elképzelni olyan sztárokat, akik ketrecbe vannak zárva. Ilyen helyekre inkább a majmokat meg a papagájokat teszik. De amikor ezt meg-

említettem, a fiúk leugattak, a Barbi megsértődött. Csak Aurél mosolygott halványan, de ez nem volt igazán elégtétel, és egyáltalán nem kerültem a középpontba tőle.

Esténként ráadásul elmentünk a diszkóba, ahol a Barbi hiába rázta ketrecének rácsait, csak munkaidő után szabadult végleg.

Azt egyébként el kell ismerni, hogy állati jól mozgott, meg minden, de ez engem egyáltalán nem izgatott, és bárki kérdezte a véleményemet, én úgy fikáztam, ahogy a torkomon kifért.

Közben a Barbinak nem sikerült Aurélt ledönteni, ezért alkalmazta a második számú projektet, és egy-egy légbe dobott csókkal, meg szemmel hentergéssel grammra megvette Penyát, aki, úgy tűnt, örökös rabszolgaságba fogott. Szóval a Penya, a kúlmájerek májere kúszott-mászott a Barbi bokáinál, mert a térdvonalat már nem érinthette, és mindent megcsinált, és mindenben a Barbinak volt igaza. De nem tűnt fel neki, hogy egyáltalán nem a Barbihoz nyert belépőt, csak a Barbi-fanklubba, ami azért nem ugyanaz, és éppen maga ellen dolgozik. Hát, én fullra rosszul voltam. Hihetetlen, hogy ettől az alaptrükkötől függővé válhat bárki.

Kezdtem már végre elhatározni, hogy tényleg hazamegyek. Mert a lapokat itt a Barbi osztotta, és nekem valahogy nem jutott. Az Aurél volt az egyetlen, aki egyáltalán tudomást vett a létezésemről, de őt meg nem mertem közelebb engedni magamhoz, mert így is, ha csak rám pillantott, máris remegni kezdtem. Az egész tiszta gáz volt, komolyan. Úgy sétálgattam a lakásban, mintha egy jelentéktlenebb ködgomolyag lennék, amin erőlködve ugyan, de mindenki átnéz.

64.

Mikor beléptem a lakásba, rögtön éreztem, hogy valami totál nem a régi. Furcsa, hogy ilyen lehet érezni már az előszobában, mert jelek egyáltalán nem mutatkoztak sehol. Ez életem négy és feledik legszörnyűbb napján történt, a szoká-

sos kóválygásom után, amit a többiek felé városnézésnek kommunikáltam.

Penya a konyhában ült egy papír fölé görnyedve és nyögött, amiből rögtön levágtam, hogy brénsztormingot tart magában. Mondjuk, ilyet itthon még sohasem csinált, de gondoltam, túl sok melót kapott, és haza kellett hoznia valamit. Ettől még nem lett volna az a flessem az előszobában, hogy valami megváltozott.

Penya eleinte nem vett észre, csak fújtatott és kezdett izzadni.

– Mi van? – kérdezte, mikor végre felnézett, aztán nagy nehezen köszönt is.

– Dolgozol, vagy mit csinálsz?

– Igen, dolgozom éppen. – Olyan ingerült volt, mintha tényleg dolgozna.

– Oké, nyugi, csináld. Barbi még alszik?

– Nem tudom, alszik!

– Életed fő művére készülsz? – Nem bírtam megállni, hogy beszóljak. Gondoltam, valami gagyi reklámmelót akar megrajzolni, és fontoskodik előtte.

– Igen – mondta elnyújtva, és utána hosszú szünetet tartott. Ezzel éreztette, hogy húzzak el.

Elindultam kifelé, de közben pechjére megérkezett Aurél is az egyetemről, és rögtön a konyhába jött.

– Valamit megzavartam? – kérdezte a feszültség miatt, ami azért kivehető volt.

Penya még egy kicsit bámult maga elé, majd gondolom, feltűnt neki, hogy elég ember gyűlt köré egy nagyobb vetítéshez, mert kifújta magát és hátradőlt a székén.

– Kaptam egy extra melót, extra prájszért – mondta, közben rágyújtott, hosszan fújta a plafon felé a füstöt, hirtelen kúlmájer csuklómozdulattal eloltotta az égő gyufát, és

már folytatta is. – Az M&M’s cégnek kell csokigolyós mesekönyvet rajzolnom. Egy bájos kis mesét fogok prezentálni.

Hosszabb hatásszünetet akart tartani, de Aurél nem engedte.

– És akkor miért nem rajzolod? – kérdezte joggal.

– Mert nincs semmilyen bájos kis mese az agyamban.

– Hát, elég szar kifogás – aláztam most én.

– Grafikus vagyok, nem népmesegyűjtő – mondta Penya sértődötten.

– Azt hittem, hogy a grafikusok rajzolni szoktak és nem irkálnak meséket. – Ez megint Aurél volt.

– Fusi meló. Ha két napon belül prezentálok valami hájtek sztorit, akkor nem rendelik meg az ügynökségtől, és én kapom az összes pénzt. Ha meg nem, akkor egy fillér mellékes se jön, és rajzolhatom ugyanúgy én. Tényleg, Aurél, nincs valami meseötleted csokigolyókról? Egy zsák lóvét fizetnek.

– Penya! – mondta Aurél olyan hangsúllyal, hogy menjen a Penya a picsába a reklámproblémáival, de a Penya egyáltalán nem ment. Helyette visszafordult a papír felé, és állati elgondolkozó pofát vágott. Ebből lehetett látni, hogy nem gondolkodik, mert a gondolkodásra fordítható energiáit is a pofavágásra összpontosította.

– Várjál, Penya! – mondtam. – Van egy neked testhezállo mesecímem: *Egy beszívott csokigolyó látomásai*. Na, milyen?

– Ha nem tudtok segíteni, legalább menjetek ki! – Penya ideges lett, és gondolom, csúnyán káromkodott volna, ha Aurél nincs ott. Csak Aurél valahogy olyan tiszteletet parancsolóan bír viselkedni, hogy nem lehet elküldeni sehová nyugodt szívvel.

– Éppenséggel tudnék segíteni, csak nem akarok! – mondtam, így utólag elég picsásan, de már elegendő lett abból, ahogy a Penya fényezi magát állandóan.

– Szarka, mit tudsz te erről az egész szakmáról? – Penya Aurélna pillantott, aki jótékony bátyaként oltalmazótag állt mellettem.

– Annyit zihér, mint te! Évekig kreatív voltam egy reklámügynökségnél.

Na, itt komolyan mellényúltam. Én nyár elején szakítottam az egész reklámmal, és úgy döntöttem, hogy soha többet nem fogok beszélni róla, csak ha kényszerítenek, mert letagadni azért nem akartam. Szóval még a Balatonra menet elhatároztam, hogy édi Ádi az utolsó, akinek ezzel vetítek, és azóta kussolok is szépen. Még a Barbi se tudta. És a legnagyobb baj az volt igazából, hogy ha csak a Penya van a képben, akkor nem nyögtem volna ki, de az Aurél előtt meg akartam játszani magam, és ezért dobtam be ezt. Penya meg a csokigolyók még a kép sarkába se kúsztak be.

– Látod, Penya, ennyi az egész – mondta Aurél. – Ha egy percre figyelsz, máris jön a megoldás – aztán kiment a konyhából.

– Penya, én neked nem vagyok megoldás semmire, mert egyetlen csóffadt szót sem vagyok hajlandó soha többet hozzátenni a világ reklámterméséhez.

– De ez igazából nem is egy mese, hanem tizenkettő, Szarka! Minden hónapban megjelenik egy! Mennyi pénzt akarsz?

– Semennyit!

Penya látta, hogy a zsetonnal itt nem befutó, úgyhogy elvörösödött.

– Figyelj, értsd meg, hogy ez nekem nagyon fontos!

– Mi, a lé, vagy mi?

– Nem – ezt elhúzta eléggé, zavarban volt a kúlmájer.

– Hanem? – kérdeztem, hogy hátha érvel egy jót.

– A Barbi.

– A Barbi, mi?

Penya teljesen lehalkította magát, és közelebb hajolt hozzám. Ettől nem voltam boldog, de tűrtem.

– Ha lenne elég pénz a zsebemben, akkor a Barbi megadná végre magát. Jó úton haladok felé, csak éppen még púr vagyok. Az ilyen csajoknak a pénz a legfontosabb. Kell a pénz, érted?

– Hát, te hülye vagy. – Komolyan, tiszta hülye volt. Egyébként a Barbinak tényleg számított a lé is, de azért nem ennyire.

– Szarka, segíts kitalálni valamit!

– A Barbi az Aurélba szerelmes, az Aurél meg a haverod. Steril ügy, ne keverj bele szart.

– A Barbi belém is szerelmes! – Hulla nevetséges volt, de nem akartam kiábrándítani.

– És Aurél?

– Aurél meg fog bocsátani, ha egyáltalán kiderül.

Na, itt azt éreztem, hogy azonnal elhányom magam.

65.

– Baj van? – kérdezte Aurél, mikor a nappaliban elvágattam mellette.

– Ez egy fővezérpénisz – mondtam összefoglalóan.

– Mi történt? – Aurél határozottan elkapott a derekamnál és megállított, és éreztem, hogy ennek a pasinak nem bírok ellenállni: Mert nem akartam válaszolni, meg semmit nem akartam, csak egyedül lenni, de Aurélnak nem lehetett igazán nemet mondani, legfeljebb átmenetileg.

– Semmi nem történt. – Kényszeredett voltam, tényleg nem akartam bemártani Penyát. – Csak nem írok neki mesét, ennyi.

– Miért nem?

– Csak.

– Milyen mesét, szép mesét? – ez Barbi volt, éppen felébredt, és gyűrött fejével állt a nappaliban.

– Semmilyen mesét nem írok! Abbahagytam a reklámosdit. Abbahagytam, ezek elvek, nem kell mögéjük indoklás.

– Mi van? – kérdezte Barbi. – Milyen reklám?

– Mindegy! – mondtam, aztán betepertem a szobánkba, és hanyatt dobtam magam az ágyon.

Most aztán tényleg fullra elegem lett ebből az egész szappanoperára emlékeztető szerelmi fészekből, ahol mindenki valakibe szerelmes, meg minden. És én néztem egy ideig a szappanoperákat a tévében, de aztán rájöttem, hogy nem érdekel, csak azért nézem, mert ezek a hülye végtelen sorozatok igenis rólam szólnak. És akkor megsértődtem, és nem néztem többet, de attól még rólam szólnak. Szóval ennyit ér az egész életünk, hogy eladhatjuk forgatókönyvnek Brazíliába.

Totál kivoltak az idegeim, de kajakra. Asszem, ha ártatlan lettem volna, akkor nem bukok ki ennyire, csakhogy igazából én is kiéhezett sólyomként köröztem a lakásban, hogy mikor csap le végre rám az Aurél, és ebből fakadóan egyáltalán nem érezhettem magam többnek a Penyánál. Szóval megalázó volt az egész szitu mindenkire nézve. Tipródtam, hogy mit kellene csinálni, mert ha maradok, az olyan, mintha aláírnék egy szerződést újabb húsz részre a szappanoperában. Ebbe egyáltalán nem volt kedvem belemenni. Úgy döntöttem, elutazom egyedül, de elaludtam, mielőtt sikerült volna összepakolni és elhúzni a vonatállomáshoz.

66.

Mikor éjjel három körül felébredtem, még mindig az volt az érzésem, hogy el akarok utazni. Egy ideig feküdtem, hátha elmúlik, vagy legalábbis enyhül az igazságérzet, vagy mi, a hasamban.

Ezzel az érzetemmel az a helyzet, hogy éppen olyan, mint másfajta érzetek, előbb-utóbb enyhülni szokott, és akkor már jobb. Olyasmi, mint a fejfájás. Néha elég a friss levegő, ha súlyosabb, akkor aludni kell rá. Most hiába aludtam, nem múlt el.

Elkezdtem összepakolni, alig volt cuccom. Aztán a konyhába mentem, kajálni valamit. Penya köbő hétmillió-százezer félig vagy teljesen teleírt papírhalom tetején üldögélt, a szemetesből már kifolytak az összegyűrt fecnik, meg minden. Az arca egy aluszminkelt mongoloid múmiára emlékeztetett. Persze be volt szíva, és úgy ült ott a bánatos múmia fejével, mintha mindjárt visszazárnák a kriptába.

– Biztos nem segítesz? – kérdezte, mikor komolyabb erőlködések után felismert.

– Elutazom – mondtam kimérten, bár elég sokáig mértem magamban, hogy pont olyan hideg legyen, ami fölényes, de nem lekezelő.

– Ja, akkor helló! – Penya nagyon durcásan megint ráfordult a papírra.

Akartam kajálni, de rontotta volna a hatást, inkább be-mentem az Aurél szobájába elbúcsúzni.

Aurél aludt, ezért finoman megsimogattam az arcát.

– Baj van? – kérdezte, mikor felébredt.

– Nincs semmi, csak elutazom – mondtam. Tök úgy éreztem magam, mint a végzet asszonya, mert Aurél feküdt még félálomban, teljesen kiszolgáltatva nekem. Ez durván kéjes örömmel töltött el. Igazából szerettem volna ezt a gyereket ággal együtt magammal vinni, és az se lett volna baj, ha soha nem bír többet kikelni, mert akkor csak az enyém lehetne, senki másé soha. És akkor tényleg én lehettem volna a végzete. Így csak ültem az ágya szélén, és élveztem a teljesen ébereknek az ilyen fölényét vagy mijét.

– Miért mész el? – Aurél felkönyökölt.

– Mindegy, nem jó ez az egész nekem, szarul érzem magam.

– Tudom – mondta. – Maradj még egy pár napot, hátha javul a helyzet.

– Nem hiszem. Asszem, ez a helyzet már csak romlani bír.

– Oké, megértem.

Hosszabb ideig szünet következett.

– Szia – mondtam.

– Szia.

Megint jött egy szünet, baromi holtjáték, érezni lehetett, ahogy az idő forog közöttünk, meg azt, hogy mind a ketten az időt figyeljük, hogy meddig lehetünk még együtt valamilyen akció nélkül. Még el akartuk húzni ezt a plasztikus csöndet, ami következett, de sajnos elég ciki így ülni nagyon sokáig, és lehet tudni előre, hogy valaki megkérdez valamit, vagy röhögni kezd, és ezt nem akartam. Gyorsan elindítottam egy nagy ívű mozdulatot a fejemmel. Csak a szájánál fékeztem, nehogy meggondoljam magam.

Tovább csókolóztunk, mint akartam, és ami legfeljebb megengedhető lett volna. Ezt így tudja az ember, hogy mennyi a maximumidő, ha a barátnője pasijával csókolózik.

Igazából nagyon meglepett az egész, mert én egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy az Aurél is érez valamit. Sohasem mutatta. Csak egy pusztit akartam adni a szájára, hogy tudja, amit ebben a helyzetben tudni kell. Ebből lett a csók valahogy. Esküszöm, nem tudom pontosan, hogy, de így utólag nem is érdekel. Aztán kiragadtam magam Aurél szájából, mert még egy másodperc, és hótt ziher, hogy lefekszem vele fullra. Illetve is hát, nem hótt ziher, mert az Aurélnál nem lehet tudni semmit normálisan.

– Talán még találkozunk, bár nem biztos, hogy az jó – mondtam, és akkor végre kihúztam a szobából.

Elővettem a pénzünket a titkos fiókból, ahová rejtettem, és ahol biztos megtalálta volna a legbénább betörő is, mert a szobában csak ez az egy normális rejtekhely volt. Elfeleltem úgy, hogy a Barbinak tuti sikerüljön visszavásárolni a kocsit. Aztán a közös bőröndünket kisajátítva elindultam. Még fúj-tam egy nagyot magam elé, meg töprengtem, esetleg kellene köszönni a másik két gyereknek is, akik itt laktak. De nem voltunk fontos viszonyban.

Szóval ez így elég szép volt, és lassan elindultam az ajtó felé, és közben azon gondolkodtam, hogy milyen szép is ez így.

Tipródtam, mert nem bírtam eldönteni, hogy a Barbival mi legyen. Akartam még neki is mondani valamit, meg elbúcsúzni, de nagyon magyarázkodni kellett volna, és az igazságot nem akartam magyaráztatni. Mármint, hogy ő elhagyott, én meg megcsaltam, és a kettőnek ráadásul kevés köze van egymáshoz. Most annak nem lett volna értelme, hogy hazugságokat magyarázkodjak. Abban meg egyáltalán nem voltam biztos, hogy *az igazság órája* című beszélgetéshez van-e kedvem.

Mikor már az előszobában álltam, hirtelen kinyílt előttem a bejárati ajtó. A Barbi állt velem szemben abban a fürdőruhában, amiben táncolni szokott a ketrecében. Sírt, meg minden, és rögtön a nyakamba ugrott, elég zaklatottan is nézett ki.

– Meg akartak erőszakolni! – zokogta. Aztán meg csak sírt tovább, és lógott a nyakamban, mint akit tényleg meg akartak erőszakolni.

Ez, mondjuk, elég ijesztő volt, főleg, mert nem tudtam, hogy mit kellene csinálni, csak rémülten ölelgettem szegényt.

67.

Szerencsére az Aurél is kijött a zajokra, és átvette a Barbi ölelgetését. Akkor én már sejtettem, hogy nincs itt akkora gáz, ami komolyan robbanhat.

Érdekes módon a Barbi sokkal odaadóbban ölelgette Aurélt, mint engem. Közben határozottan szexi volt, egy idő után pedig gyanúsán érzéki. Még puszikat is sikerült kicsikarnia, hármat. Azért behúztunk a nappaliba, és meghallgattuk a Barbi majdnem-megerőszkolásának történetét.

Penya is átjött a konyhából. Őt csak nagy vonalakban érdekelhette a dolog, mert közben többször beájult.

A történet meg nagyon egyszerű. Barbi addig hergelte a táncszünetekben az egyik tulajt, amíg az meg akarta dugni. Erre a Barbi megijedt, mert a Barbi nem akart dugni, csak hergelni, gondolom, a tulaj meg dugni akart, és nem hergélődni. Ebből adódott a normális és átlagos konfliktus. Mondjuk, az tényleg ijesztő lehetett, amikor a tulaj rázárta kettőjükre az irodaajtót, de a kulcsot a zárban hagyta, ami inkább a nem kívánt látogatók elleni biztonsági intézkedésnek hat, mint a menekülési út elzárásának. És akkor a tulaj közeledett, meg minden. Barbi aztán kitepte magát a mocskos kezei közül, kirohant az utcára, onnan meg ide.

Most a Barbi ezt nem teljesen így mesélte el, sokkal hosszabban, nagy hangsúlyt fektetve a szenvedésekre, amiket átélt. Néha könnyezett hozzá, és sok hosszú szünetet tartott. Mégis, onnan gondolom, hogy jól értelmeztem a történetet, mert mikor vége volt, én egyáltalán nem éreztem semmilyen sajnálatot, és az Aurélon is látszott, hogy erőlködik. Penya közömbös maradt teljesen, de őt annyira nem volt érdekemes figyelembe venni. Barbi azért rendesen ki volt ütve az eseményektől, és igazából éreztem, hogy igazságtalanok vagyunk vele, nagyon. Mert azzal, hogy valamit elcsesz, mindig kellett számolni. Meg bármelyikünk elcseszhet valamit bármikor, és amíg ő elcseszett valamit a diszkóban, addig mi sem tétlenkedtünk az Auréllal.

Szóval, amikor befejezte a történetet, nagy csönd következett. Lehetett érezni, hogy mindenki gondolkozik valamin.

– Szarka, hová indultál a bőrröndünkkel? – kérdezte a Barbi, mikor már elviselhetetlenül hosszúra nyúlt a csönd.

68.

Elég hülyén álltam a szobánkban, kezemben szorongattam a bőrröndöt, és hümmögtem meg mindenféle hangokat adtam ki ötletszerűen.

Aurél elment lefeküdni, hirtelen nagyon álmos lett. Mi meg magára hagytuk a Penyát a nappaliban, aki félkómában azt motyogta, hogy egy zsák pénz.

– El akartál utazni? – kérdezte már sokadszor a Barbi.

Én meg megint hümmögtem, mert nem bírtam kezelni az ügyet. Ha nem lett volna ilyen brutál állapotban, talán könnyebb a helyzetem. El akartam utazni, nem ez volt a kérdés.

– Igen, Barbi – mondtam nagyon sok hümmögés után. De kezdtem magam úgy érezni, mint egy beénekelő opera-énekes, és már ciki volt, hogy nem mondok semmit, pedig tők egyértelmű a szitu a bőrrönddel.

A Barbi csak ült a földön, bólogatott meg sírt, teljesen szét volt csúszva, és egyáltalán nem bírt összerakni semmit magából. Az egész csajon látszott, hogy feladta meg elvesztette az összes projektet. A diszkósát, meg talán az aurélosat is, meg az autót, meg mindent.

Soha nem láttam ilyen szépnek, és leginkább úgy nézett ki, mint Isten fénykorában – asszem, az a középkor -, szóval annyira gyönyörű volt. Mert természetes volt, és valahogy nemcsak szétszúszott, de kicsúszott az önkontrollból is. Megfeledkezett arról, hogy neki elsősorban szépnek kell lenni, és minden többi másodlagos.

– Asszem, mi mégsem vagyunk barátnők, csak azt hittük – mondtam.

Erre nem jött semmi a Barbiból, csak csurogni kezdtek lefelé a könnyek az arcán. És akkor lehetett látni, hogy baromira barátnők vagyunk, mert ezek után én egyáltalán nem bírtam mozdulni. Végül leültem a Barbi mögé a földre, és átöleltem hátulról.

– Barbi, itt én nagyon szarul érzem magam, el akarok menni.

– Jöhetek veled? – kérdezte.

– És Aurél?

– Mi van vele?

– Itt hagyod Aurélt?

– Igen, itt – ezt azért lassan mondta. Aztán hátrafordította a fejét, amennyire csak tudta, és durván szájon csókolt, közben sírt.

Erre éreztem, hogy szétrobban bennem az összes vér, és az egész testemben belül egyszerre nagyon ijesztő élet támadt. Hirtelen semmiben nem voltam teljesen biztos, de nem ettől ijedtem meg, hanem hogy én is kívántam a Barbit, bár nem pont úgy, mint pár órával ezelőtt az Aurélt. Másképp. Félni kezdtem magamtól, kajakra. Mert végül is a Barbi sokkal közelebb volt hozzám, mint addig bármilyen fickó. Valószínűleg csak őt mertem elég közel engedni, át az összes arcomon, meg szerepen, meg megjátszáson. Talán mert lány volt, aki előtt nyugodtabban égtem be, mint bármilyen fiú előtt, és így kerül ilyen közel. Bazi közel.

Megcsókoltam a nyakát, nem akartam hazudni, és hagytam a testemet azt csinálni, amit akar, mert nem volt kínos meg semmi ciki benne. Inkább őszinte volt. Kis idő után a Barbi felállt, leoltotta a lámpát, és mind a ketten felmászunk az ágyra. Egymásra feküdtünk, de valami megváltozott. Szóval ilyen gátlások szorultak be közénk, meg minden, és nem ment. Nekem egyáltalán nem, és a Barbiban is lanyhult az előző lendület. Azért simogattuk egymást, ha már elkezdtük, de nem volt valami dögös fíling.

69.

Reggel az ágyban újra elhatároztam, hogy elutazom. Nagyon szilárd voltam. Mert bár nem történt semmi súlyos a Barbival, mégis ciki meg durva volt reggelre az este.

Mikor a Barbi is felébredt, és láttam, hogy valami hasonlón gondolkodik, kicsit megnyugodtam.

– Barbi, most akkor végre lelépünk, vagy mi lesz? – kérdeztem, mikor már felébredtem annyira, hogy tudjak beszélni.

– Megmondtam tegnap, nem? – Ezt csíptem a Barbiban, hogy soha nem aludta ki magából a megállapodásainkat.

– Biztos nem kell Aurél?

– Én nem kellek neki.

– Ühüm – mondtam, de még ez is sok volt. Valamiért az a súlyos sejtelmem támadt, hogy amíg én itt vagyok, Aurél nem fog rányomulni a Barbira. De abban nem voltam biztos, hogy utána se.

– Mi ühüm? – kérdezte hirtelen a Barbi. Hihetetlenül jó hallása volt, és tudtam is, mert már többször bizonyította. Egyáltalán nem lett volna szabad hümmögni sem az ügyben.

– Hát, csak úgy ühüm – mondtam, mintha teljesen hülye meg debil lennék.

A Barbi erre felült az ágyon, és úgy nézett rám, mint egy kegyetlen boszorkány, akinek váratlanul vetélytársa akadt a mágiában.

– Az Aurél meg te?

Komolyan, ezerszer jobban megrémültem, mintha beléptek volna a szüleim a szobába, pedig az se lett volna kitörésmentes. Egyetlen pillanatra végigfutott bennem, hogy megmondom.

Gyors pillanat volt, el is tűnt. Tudtam, ha bármi kiderül, én soha többet nem leszek a Barbi számára ember. Legfeljebb valami nyálas féregdarabka. És akkor az a pitiáner gondolat férkőzött a fejembe, hogy miért a Barbi az, aki előtt én valójában egy nyálas féregdarabka vagyok, csak ő nem tud róla? Miért nem önmagam előtt vagyok egy nyálas féregdarabka-szerűség, amikor én tudok róla? Ereztem, hogy

elsápadok. Kajakra elsápadok, és kicsúszik alólam az önértékelésem.

– Hülye vagy? – kérdeztem, állati rémülten. Igyekeztem a hangomba valami felháborodásfélét csiholni, de nem bírtam elképzelni, hogy sikerül is.

A Barbi tekintete olyan volt, mint egy nagy képernyős tévé, minden érzése látszott benne. Volt ott kiszolgáltatottság, megaláztatás meg mindenféle, de főleg féltékenység, meg még valami.

Ez a valami iszonyú bántó volt rám nézve, mert a Barbi szeméből kilátni véltem, hogy mindenem, amit a sajátomnak gondoltam a nőiességről, tulajdonképpen az övé, mert tőle tanultam, és csak kölcsönadta. És erről soha nem beszéltünk, de tudtuk egymásról, hogy ki mit tanult, meg mit felejtett a másik segítségével. A Barbi meg nem akarta örökbe adni, amit adott, nehogy visszaéljek vele. És én – bár tagadtam – visszaéltem vele, ő meg jótekonynak tűnt, de valójában irigy volt. De az is meglehet, hogy ezt az egészet csak képzeltem a hirtelen para miatt.

– Hülye vagy! – ismételtem meg most már erőteljesebben, és sértődötten kitepertem a budiba. Ráültem a vécé tetejére, és próbáltam valami meggyőző indokkal életet lehelni magamba. Mert végül is nem történt semmi súlyos, és én igazán el akartam utazni, és az nem megcsalás, csak csók volt, egyáltalán nem feküdtünk le. Csupán egy gyenge pillanat, meg én is nőből vagyok, meg az igazi szerelem... meg még elég csomó dolog eszembe jutott. De hiába erőlködtem a budin, nem hagyott nyugodni a tény, hogy amióta itt vagyok, arra a pillanatra várok, amely végre elgyengül.

És esküszöm, soha nem mentem volna be az Aurélhoz elbúcsúzni, ha tudom, mi következik. De ha jobban belegondolok, lehetett tudni, hogy mi jön, mégis bementem. És egyáltalán nem is bántam meg, a Barbi kontójára nem bántam meg.

Aztán arra gondoltam, hogy mekkora hanta meg szerep a barátnők között, hogy nem hajtanak egymás hapsijára. Mert, asszem, az az igazság, hogy néha a barátnők baromira hajtanak egymás hapsijára, csak elfojtják. De fojtottan azért továbbra is hajtanak, mint a kerékpáros, aki versenyen kívül teker a pálya szélén. Hátha egy képzeletbeli bizottság átnyújt neki valami érmet. Persze van olyan is, hogy nem fojtják el, és ha kiderül, hevesen kurvázni kezdik egymást.

Nem nagyon volt ötletem, hogy mit kellene most lépni. Igazából tuti megoldásnak egyedül az tűnt, ha azonnal dobantunk, a többit pedig pótoljuk máshol. Otthon vagy valahol. Legfeljebb a Barbival kellemetlenkednek a szülők a kocsi miatt, de akkor is jobban járunk. Talán majd sikerül neki valahogy rákenni a nagymutterjára. Mondjuk, második kamaszkorához ért az öreglány, és lenyúlta az autót, hogy besizzon utoljára, vagy ilyesmi.

Végül úgy döntöttem, meg nem történnék veszem az egész aurélos ügyet, és ezért cserébe igyekszem megbánást tanúsítani a Barbi felé, bár nem érdemli meg, mert ő is szarban hagyott engem. Igen, nem érdemli meg, és én mégis megbocsátok neki. Így tisztán és azonnal pakolhatunk.

Tökre megörültem ennek a verziónak, és komolyan úgy hagytam el a budit, mint egy mártír. Azt hittem, ezt simán lehet, és nem lesznek további következmények.

70.

– Pakolunk végre? – kérdeztem, mikor visszaértem a budiból. Barbi még mindig az ágyban feküdt. Pedig ez a pakolunk szigorúan neki szólt, az én cuccaim már mind bent voltak a bőrröndben.

– Nyugi, még tíz percet kibírsz – nyögte. Úgy feküdt az ágyban, mint egy ilyen autópályán elütött döglött állat, akin aztán rendszeresen átgázolnak mindenféle újabb kocsik. Mondjuk, joggal nézett így ki, de ezt nem éreztem elég kifogásnak arra, hogy lassítsa a pakolást.

Tovább kellett utaznunk, ha nem akarjuk, hogy utolérjenek minket a dolgok meg a következmények. Barbi persze nem látta ezt olyan tisztán, mint én, de őt is érintette volna, ha maradunk. Nem voltam elég erős, és ha Auréllal újra komolyabban találkozom, akkor tuti, hogy durván ütközünk. Szóval, a Barbinak volt igazán érdeke.

Ezt azért mégsem mondhattam meg neki.

– Honnan szerzünk pénzt a kocsira? – dobta a levegőbe. Látszólag csak úgy magának kérdezte, de jól célzott kérdés volt ez felém.

A levegőbe küldött mondatokat nem szokásom figyelembe venni, különösen akkor nem, ha kellemetlenek.

– Legfeljebb a szüleim szétvernek – dünnyögte a Barbi, csak úgy.

– Pakolsz vagy dünnyögsz?

– Csak azt mondom, hogy otthon már nem lesz esélyünk annyi pénzt szerválni, mint itt.

– Ez igaz, de arról volt szó, hogy elmegyünk.

– Megyünk is – mondta, és végre felült az ágyban. -

Aztán engem a szüleim szétvernek, véres cafatokra vernek. – Nem gondoltam, hogy bírja fokozni, de bírta.

– Nem kellett volna elmenned alkalmazottnak a ketrecbe, de ha már elmentél, nem kellett volna kijárkálnod, hergelni az egyébként is izgatott nézőket – feleltem.

Ezt most a Barbi nem hallotta meg, helyette tovább dünnyögött.

– Apám talán annyira szétver, hogy nem lehetnek gyerekeim.

– Barbi! – Ideges lettem, mint az állat. Erre megijedt és visszafogott.

– Jó, jó. Lehet, hogy csak egy-kettő hal meg, aztán rendbe jövök.

– Te brutál hülye vagy! Ne zsarolj engem mindenféle elképzelt tragédiákkal! Különben sincs munkánk, és fogadok, hogy soha nem vertek meg a szüleid.

– Jó, tényleg nem, de valószínűleg most elkezdik.

– Már túl késő, nem használnának vele.

– Attól az még fáj!

– Pakolj, vagy itt hagylak!

Az utolsó érvem hatott, Barbi végre a saját lábára állt, és pakolni kezdett.

71.

És amikor már full felöltözve az előszobában álltunk, akkor jelent meg a Penya. Reménykedtem pedig, hogy sikerül meglépnünk a közelgő durva, tájfun jellegű szélvihar elől, amit itt gerjesztettünk valahogy, tőlünk alig függően. Szépen el is húztam volna a belem, magam mögött vonszolva a Barbiét is, ha engedik. De Penya nem volt kíméletes.

– Egy zsák pénz! – ezzel kezdett. Ráadásul meg is lepődtem, hogy a lakásban van, mert a többiek már rég eltűntek, ahova szoktak. Azokra a túlfűtött helyekre, amiket úgy irigyeltem, amíg nem lett ez a lakás a legtúlfűtöttebb. Gondolom, a szerencsétlen főmájer kivett egy nap szabit, hogy milliárdossá váljon

– Szarka, gondold meg!

– Nem látod, hogy utazunk?

– Már tegnap is utaztál.

– De ma a Barbi is jön.

Erre a Penya teljesen megrémült. Levegő után kapkodott meg hadonászott, meg piros lett a feje, aztán fehér.

– Barbi, te is? – hebegte.

Reménykedtem, hogy talán megérti, az ő szerepe itt annyi volt, hogy elbukjon. Egy pillanatra lehetett valami El-

esse az ügyben, de nem vette eléggé figyelembe. A Barbi persze úgy tett, mintha nem tudná, hogy amióta itt vagyunk, hergeli az alkalmazott grafikust. Már úgy értem, végül is korrekt vele, mert legalább alkalmazza, ha nem is kimondottan grafikai munkálatokra.

– Tehát dobod a zsák pénzt? Nem kell az ízi mani? – ez talált. Persze nem engem, bár nekem mondta, hanem a Barbit kapta telibe.

– Milyen pénz? – kérdezte a Barbi nagyon érdeklődve.

– Semmi, kellene egy bájos kis mese, amit megrajzolhatok. A Szarka állítólag dolgozott reklámügynökségeknek.

– Te reklámokat írsz? – Barbi szemében hirtelen felugrott a tetszésindexem.

– Nem! – mondtam gyorsan, röviden, keményen.

– Akkor csak küldtél egy hantát az arcomba? – Ez nagyon szar duma volt, de a Penya jól használta, és tudta, hogy ha ügyesen játszik, átadhatja a veszteseknek járó stafétát nekem.

– Nem! – mondtam újra gyorsan, röviden, keményen. Aztán éreztem, hogy most vagy mondok valami frappánsat még, vagy végleg beszorulok. És végleg beszorultam, mert nem jutott eszembe semmi frappáns. Világossá vált, hogy a Penya lekettőzte a bukott hős szerepét velem.

– Rendben. Régen írtam reklámokat, de már nem írok. Kiegészítettem – mondtam végül, igyekeztem nagyon kiélt tekintettel megerősíteni a dolgot, de nem hatott eléggé.

– Mennyi pénzről van szó? – kérdezte a Barbi.

– Megállapodhatunk. A Szarkán áll a biznisz.

– Nekem nem kell zseton, egyáltalán – mondtam.

Erre a Barbi helyből megsértődött. Nem is mondott semmit, csak változatos pofákat vágott, sokáig. Hosszú csend következett.

– Most mi van? – kérdeztem, mert annyira nagy volt a nyomás, hogy nem bírtam.

– Semmi, csak apám szétver!

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk!

– De akkor még nem volt ez a meló – folytatta. Én meg nem akartam mondani, hogy volt.

– Mennyi pénz kell a kocsihoz? – Nem volt más esély, csak az, hogy a Penya nem bír eleget fizetni.

De a Penya erre a Barbit is megelőzte, és mondott egy akkora összeget, ami tényleg full brutál volt. És akkor kezdtem el igazán pedzem, hogy miért nem alszik éjszaka. Szóval, ha egy ember csinálja meg azt, amin egyébként egy egész ügynökség dolgozna, akkor nyilván baromi nagy hasznot bír rátenni. Ráadásul az olaszoknál alapból top zsebtont fizetnek az otthonihoz képest.

Visszatoltuk a bőröndöt a szobába. Barbi lelkes volt, én megtört mártír. Úgy nézett ki, hogy a kocsija már megvan, csak az a szaros mese nem volt még meg.

72.

Nagyon lepattant voltam egész délután az ócska reklámtól meg minden. És az sem dobott fel, hogy elmentünk hárman a Barbival meg az Auréllal fagyizni. Ettől meg is zavarodott szegény Aurél, mert totál félreértette a szitut. Gondolom, azt hitte, hogy nem bukok már rá, pedig buktam, csak a Penya biznisze taszított, mint az állat. Ki voltam ütve kőóra, és hiába hülyéskedtek velem odaadóan, nem bírtam röhögni, csak egyre savanyúbb lettem. Vonszoltam magam közöttük, mint egy frissen és sikertelenül operált, szorongattam a kezüket, de ilyen izgi kis szerelmi jelek kiadására képtelenné váltam.

Meg a Penya azt mondta, hogy azonnal kell neki a cucc, aztán végül kikönyörögtem, hogy este kelljen elkezdni. Csak a kitolt határidőkkel az a nagy gáz, hogy éppen úgy el-

jönnek, mint az eredeti határidők, és akkorra már tényleg kell valamit villantani.

Pedig én már nem voltam reklámos egyáltalán. Egész nyáron szinte alig gondoltam a reklámra, mert mindig történt valami sokkal igazibb, mint egy teljesen kamu, de jól fényképezett extrém életérzés. És ki is zökkentem a dologból fullra. Esküszöm, kizárólag a Barbi miatt vállaltam be. Mert neki fontos volt a kocsí. Nem érdekelt a kes, meg az Auréllal sem akartam már annyira mindent, nem tudom. Szóval, lényegében meg akartam úszni, de nem bírtam, és este a nyálmájér Penyával mégis ott ültem a konyhában.

Most a bájos kis mesét hadd ne írjam le, mert igazából hullá bárgyú egy sztori, és állandóan a dagadt csokigolyócskák kerülnek ki győztesen a mindenféle kalandokból. Aztán egy szeplős, édes kiscsávó megeszi a sok kalandot átélte csokigolyócskákat, amittől még szebb és erősebb, és bölcsőbb meg életrevalóbb lesz, mint valaha. Szóval, minden emberi képzeletet túlszárnyalhatsz, ha kis csokigolyócskákat zabálsz reggeltől estig.

Azt persze nem írtam bele, hogy hullá kövér lesz, mert az igaz, de erre senki nem kíváncsi, meg azt úgyis lehet tudni, és nem meglepő. Mondjuk, az tényleg meglepő, hogy ha sokat látott csokigolyócskát zabálsz, akkor zséni lesz. Meg, mondjuk, kannibalizmushangulata van az egész bájos kis mesének, de ebbe már igazán nem érdemes belemenni.

A Penya teljesen el volt ragadtatva már az első verzió vázlataitól, és rögtön el is kezdte rajzolni, pedig még kész sem volt. Állati jól rajzolt legalább. Ezt el kell ismerni, még ha fájt is. Őszintén és nagyon fájt, hogy jól rajzol, mert nem szeretem elismerni azoknak a muksóknak az érdemeit, akiktől irtózom.

És különben is, közben a Barbi meg az Aurél elmentek vacsorázni valahová, amittől ötpercenként tíz percre rájuk gondoltam, hogy biztos már kúrnak. Ettől kicsit lassabban mentek a dolgok, főleg éjjel egy után nem bírtam már koncentrálni, mert még mindig nem jöttek meg. A Penya meg et-

től egyre idegesebb lett, ami szintén nem hatott rám nyugtatólag.

Nagyon utáltam az egész helyzetet a konyhában, és pluszban még rám tört valami szorongás, hogy a Barbi jobb, mint én. Már úgy értem, jobban csinálja, pedig nem is tudom, hogy mit lehet ezen az egészen jobban vagy rosszabbul csinálni, ha nem vagy gátlásos. És egyáltalán, mi az, hogy jól kúrni? Állandóan erről beszél mindenki, hogy jól kúrai meg rosszul kúrni, és akkor ez egy ilyen bevett téma. Izgalmas téma, hogy mit mondanak rólam, de másról nem érdekel, csak ha rosszat mondanak. A Barbiról meg biztos nem mond senki rosszat. Tuti, hogy ha egyáltalán kapok lehetőséget az Aurélnál, be fogok bukni.

– Most a sárga golyó hogyan szabadítja ki a pirosat? – kérdezte a Penya fenyegetően. Már vagy negyedórája nem halad a csokigolyós sztori. És tényleg régóta sínylődött a piros golyó a rabságban, de ez nekem nem volt valami megható. Egyáltalán, a hülye csokigolyók azért vannak, hogy megzabáljuk, nem kell nagyobb jelentőséget tulajdonítani az ügynek. Ciki nagyon, hogy manapság már egy csokigolyóból is lehet mártír.

Aztán valahogy végül sikerült egy elég jó sztorilájnt kiizzadni, és a Penya boldogan feküdt le. Még az ágyba is mátyával vitte az összes terveket.

Én, mondjuk, szívesebben aludtam volna az Auréllal, de még éjjel háromra se értek haza.

73.

Másnap reggel Barbi mellettem aludt, mikor felébredtem. Szóval nem kúszott be az Aurél ágyába, és ettől eléggé feldobódtam. Még a Penya sem idegesített, amikor bekopogott, hogy keljek fel, mert jön a grafikus haverja, aki az egész melót szerezte. Aztán kimentünk a ház elé. Én elég tanácstalanul álltam, mert nem tudtam, hogy mi lesz. Végül vagy

másfél óra várakozás után lefékezett egy állati lepukkant kocsi, két, köbő Penya korú gyerek ült benne.

– Kik ezek? – kérdeztem Penyát.

– Sejben úr, a kontakt, meg valami spanja, az nem érdekes, csak az övé a kocsi.

– Miért Sejben úr?

– Becenév, az igazit nem használhatja.

Ez rejtélyesen hangzott, de már eléggé hidegen hagyott. A Barbi rejtélyei is mindig kisszerűek voltak, nem is izgultam rá a kérdésre. Gondoltam, nem bírja kimondani az igazit vagy mittudomén. Elfelejtette. Nem volt fontos.

Sejben úr letekerte az ablakot és kinézett ránk, de úgy, mintha valami műemlékek volnánk, vagy romok.

– Na, mi van? – kérdezte, de jól láthatóan nem nagyon érdekelte semmilyen ügy.

– Az van, hogy másfél órát késtél – üvöltött a Penya.

– Jól van – mondta Sejben úr, és végül is tényleg jól volt.

Aztán rövidebb szünet után, mikor a Penyán látszott, hogy nem elégedett eléggé, hozzátette:

– Hánytam. – Ehhez totál másnapos feje volt.

– Mindegy, itt van a matéria, megrajzoltuk, és kész a sztorilájn is. Ha jó, egyenként megcsináljuk a meséket.

– Le van fordítva? – kérdezte Sejtien úr.

– Le kell?

– Persze hogy le kell, az olaszoknál olaszul beszélnek, kislefiam.

Na, ettől én teljesen röhögőgörcsöt kaptam, mert nem kioktató volt vagy ilyesmi, hanem egyszerűen csak hulla unott. Komolyan, mintha egy cinikus tetem mondta volna.

– Na, gyorsan fordítsátok le, azt még megvárom, de tizenöt perc múlva kész legyen, sietek.

– Hülye vagy? Legalább egy óra.

– Jó, addig elfoglalom magam – mondta Sejben úr, majd kiszállt a kocsiból, és hányt egyet.

Egyszerűen nem tudtam betelni a dologgal. Szóval Sejben úr időtöltés gyanánt hányogatott a kocsi mellett.

Kíváncsi voltam, hogy amíg a Penya lefordítja a szöveget, végig ezzel köti-e le magát. Nem mentem vissza a házba, csak tovább álltam kint. Sejben úr egy idő után abbahagyta a hányást, és újra beült a kocsiba, majd egy fogyókúra könyvet szedett elő a hátsó ülésről. Hosszan nézegette.

– Ma sajtnapot tartok – mondta a barátjának, aki nem volt érdekes.

Az viszont nagyon érdekes volt, hogy az Aurél meg a Barbi kijöttek a házból. Fogták egymás kezét. Így szorosan, mint a filmekben a szerelmesek, meg mindenki egyébként.

– Jó reggelt! – Ezt a Barbi mondta. – Veszünk valami reggelit, aztán jövünk vissza. Aurél ma nem megy be az egyetemre. – És mosolygott rám, túlvilágian.

– Szia – mondta Aurél is, de ő nem nézett rám.

Megszédültem állatira, és hirtelen elhagyták a testemet a tartóerők, a házfalnak dőltem háttal, hogy ne essek el legalább. Bőgni kezdtem majdnem. Aztán észrevettem, hogy Sejben úr egy hatalmas rúd szalámit rágogat fehér arccal, unottan, és ettől egyszerűen újra röhögnöm kellett.

74.

Aztán egy hétig csak a csokigolyók körül forgott az életem.

Mert az kicsit sincs úgy, hogy az ember leadja az ötletet, és akkor máris tuti. Állandóan visszaküldik, meg igazítják, meg változtatják, meg ilyenek. Ez a harmadik-negyedik visszadobás után végleg kiüt meg lepukkaszt.

Persze tudtam előre, hogy így lesz, de a Penyát már nem kalkuláltam bele. Hogy az egész hét alatt a hülye nyál-gombóc fejét kell nézmem. Kiborító egy slejmgomolyagot bámulni, hosszan. És akárhogy néztem, nem akart a külalakja változni. Esküszöm, egy kicsit sem hasonlított valami más-ra. Pedig vártam volna némi változatosságot, de a Penya mindig hozta az oltári nyál kúlmájert, amitől én beokádtam.

Igazán akkor csúsztam szét teljesen, amikor az Aurél a Penya mellé állt, és elkezdtem őket összehasonlítani. Szóval asszem, joggal buktam rá az Aurélra, mert benne volt valami. Mindegy, hogy mi, mert annyira kevés az olyan fickó, akibe egyáltalán szorult valami, hogy már nem is fontos, hogy mi szorult bele.

És miközben írtam a mártír csokigolyók bárgyú kaland-jait, az a görcsös meggyőződésemmé támadt, hogy éppen a reklám miatt van az egész. Mert a profi reklám már nem a cuc-cot dicséri, amit hirdet, hanem a hülyét, aki megveszi. Ez ilyen, és nem is akarok nagyon magyarázni, mert alig értek hozzá, csak az a lényeg, hogy mindenki tárgyokban méri a saját nagyságát. Meg mások a mások nagyságát. Így nem szorul az emberekbe anyag, hanem tárgyakat gyűjtenek fel-mutatásra.

Mondjuk, menő nem szeretni a reklámokat, de csak mert állandóan megszakitják velük a tévéműsort.

Mellesleg, ahogy érzékelem, az emberek szeretnének olyanok lenni, mint egy átlag kereskedelmi csatornán az adás. Közelítenek is hozzá, ahogy bírnak, csak éppen ettől brutál nem boldogok.

És a Penya is ettől volt olyan szánalmas, mert elhitte, hogy kúlmájér. Pedig mindössze üres volt nagyon, és ezt akarta ellensúlyozni dizájnnal. Asszem, nem is ő tehet róla, hanem a körülmények meg a szüleink, mindenki szülője, mert végül is hagyták, hogy az üresség normális legyen, a kúlmájerség pedig rang. Így lett a Penyából gízda nyálauto-mata. Az Aurél meg tényleg nagy ász volt, mert egy csomó mindent tudott, és tényleg, és ettől volt tartása. Meg ettől

még megengedhette magának, hogy ha valamit nem tud, azt bevallja, így stílusa is lett. Szóval joggal szerettem bele fullra, főleg, amikor már a Barbi lenyúlta előlem, akkor éreztem, hogy súlyos veszteség ért.

Néha ugyan sírtam a fürdőszobában, de azt már nem mondtam meg a Barbinak, meg senkinek. Hazugság lett volna tőlem, ha nem sírok, hanem úgy teszek, mint aki boldog, hogy a barátnőjének lett pasija. Nem voltam boldog, hanem állati irigy voltam helyette, és eleinte haragudtam az Auréla is. Csak nem bírtam igazán megindokolni, hogy miért.

Az Aurél a Barbi meg köztem nem választhatott, hiába akartam ezt hinni. Csak a szeretője lehettem volna, ami egyáltalán nem gusztta, ha a Barbival jár közben. Azért még továbbcsináltam a csokigolyókkal, amit kellett. Bizonyítani akartam ellenállhatatlanul, hogy értek hozzá, meg reméltem, hogy hatni fog, és a Barbi rádöbben valami fontosra velem kapcsolatban, sőt esetleg itt is hagyja az Aurélt. Mert már nem válogattam az eszközökben, és egy hét múlva el is fogadták a cuccot végleg.

75.

– Apád huszadikán ügyel, aztán végre lemegyünk egy-pár napra! – Ez anyám volt.

Tisztán emlékszem, hogy augusztus 19-e volt, amikor újra összeszedtem magam annyira, hogy egyáltalán telefonhoz bírjak nyúlni.

– Mi van a mobiloddal, vagy ezerszer hívtunk már!

– Nem tudom, bekrepált.

– Most már mindegy, bírd ki még ezt a két napot egészben!

– Persze, mami!

– Minden rendben?

– Minden.

– Délután négy körül érünk le. Találkozzunk a víztoronynál!

– Ahol múltkor nem sikerült?

– Igen, ott – mondta anyám. – Jó idő van?

– Aha – kicsit haboztam, hogy ezt miért kérdezi.

– Akkor jó. Pár napot valószínűleg lent maradunk, az egyik kollégám meghívott a nyaralójába.

– Oksa. Tökre várlak, mami.

– Szia, kislányom, és addig is legyél jó!

– Persze, nem gond. Szia!

Baromira elfáradtam ebben a háromperces beszélgetésben, de nem nagyon volt időm gondolkozni a dolgon, mert azonnal indulnom kellett. Rögtön körberohantam a lakást, hogy egyeztessek a Barbival, csak nem találtam sehol. Helyette a Penyát találtam meg, aki a szobájában egy halom pénz fölött ült az ágyon, és sírt. Amikor benyitottam, megpróbálta gyors mozdulatokkal eldolgozni az arcán a könnyeket, de ettől csak úgy nézett ki, mint egy bebukott sárbirkózó.

– Mi van? – kérdeztem.

– Mi lenne?

– Hát, hogy miért sírsz? – Az a furcsa, hogy bennem mindig feltámad valamilyen szájalom, ha valaki sír. Még most is, pedig ez a Penya volt.

– Semmi – mondta gyorsan, aztán hosszan néztem rá.

– A Barbi – tette hozzá végül.

– Bebuktál a szerelmi ügygel? Szóltam, hogy nem kell ez neked.

– Tudom – mondta önmagához képest szerényen. – Itt a kes a meséért – és a kezembe gyűrt egy marék zsetont.

Akartam volna valami biztatót mondani, de nem jutott eszembe ilyesmi. Gondoltam, legalább adok ennek a barom-

nak egy puszit, vagy valami, de nem szeretek nyálaautomatákat puszilgatni, hiába sírnak. Inkább hagytam.

– Ma tényleg elutazom, ha bírok – mondtam helyette.

– Megy a Barbi is?

– Nem tudom még. Köszí a zsét.

Áttepertem a szobánkba, ahol a Barbi éppen a haját szárította.

– Holnapután négykor találkozom van a szüleimmel a síófoki víztorony alatt. Jössz? – Közben vadul dobáltam a cuccimat a bőröndbe.

A Barbi nem válaszolt, csak maximumra kapcsolta a hajszárítót. Húsz perc múlva full indulásra kész voltunk.

– Auréllal mi lesz? – kérdeztem alibiből, de nagy érzés volt, hogy a Barbit lenyúlom innen.

– Gondolom, kikísér – mondta Barbi, és indultunk.

Aurélt összeszedtük a konyhából, a Penya meg valahogy csatlakozott.

Először a központi vonatpályaudvarra mentünk taxival, de nem indult vonat normális időben, ezért továbbnyomultunk a buszállomásra. Irtó mákunk volt, mert éppen volt egy busz jó irányba, pedig már azon gondolkoztunk, hogyan lehetne valami kocsit szerezni, vagy bármit.

Éppenséggel eléggé ideges voltam, és a görcsölés csak akkor gyengült bennem, amikor már a busz ajtajában álltunk.

– Kösd le az Aurélt! – mondta Barbi.

Nem tudtam, mit akar, de feltettem valami hülye kérdést Aurélnak azzal kapcsolatban, hogy mi van a háta mögött. Erre megfordult. És láttam, hogy a Barbi megcsókolja Penyát érzéken, meg minden, de igazán csak a munkája jutalmáért, semmi több. Penya meg ragyogni kezdett ettől. Aztán felszálltunk a buszra.

76.

Aztán a buszon elég sokáig azon gondolkoztam, hogy a Barbi vajon nekem is egy csókkal akarja-e majd megköszönni, hogy egy hétig csoki- meg nyálgolyóztam érte. Mondjuk, nem értettem, hogy egyáltalán hogyan volt képes megcsókolni a Penyát. Illetve is, amit értettem, az nem volt szimpi, és inkább nem vontam le következtetéseket. Amúgy sem vártam köszönetet, vagy ilyesmit, mert nyilvánvaló volt, hogy itt másról van szó.

– Szarka, szerinted, hogyan lesz ez tovább? – kérdezte hirtelen a Barbi, pedig azt hittem, alszik.

– Remélem, feleségül vesz az Aurél – mondtam, mert szemét akartam lenni.

– Nem hiszem. Túl okos.

– Akkor fingom sincs.

Tudtam, hogy a Barbi nem az Aurélról akar beszélni, hanem kettőnkéről, meg mindenről, ami történt. Csak igazából nem tudtam mit mondani, vagyis hát tudtam volna, csak az mind szomorú volt. Mert azt éreztem, hogy a Barbi az Aurélt szereti mostantól, és engem is szeret ugyan, de már halványabban, és ezt nem nagyon lehet megbeszélni. Valami furcsa dolgot akartam volna számon kérni a Barbin, olyasmit, amit két csaj nem vethet egymás szemére hivatalosan.

– Honnan tudsz reklámokat írni? – Megint a Barbi volt.

– Ugorjuk ezt! Tényleg! Tényleg abbahagytam. Csak miattad csináltam, de már miattad sem ismételném meg.

– Miért?

– Barbi, én nem tudom! Talán barátságból, meg mert ez így normális.

– És mostantól nem normális?

– Amióta összejöttél az Auréllal, asszem, nem. Asszem, azóta semmi sem normális, ami közöttünk van.

– Azt gondoltam, örülsz! – mondta Barbi megbántva, és az ablak felé fordult. Aztán valami indulat előnthezte, mert mégis folytatta: – Az Aurélért csináltam az egészet!

– És én miért csináltam?

Erre a Barbi újra kibámult az ablakon. Egy rövid ideig túrtam a szitut, de nem bírtam visszafogni magam.

– Szóval, asszem, én nem az Aurélért csináltam, mert elég sokáig nem is tudtam, hogy él.

– De aztán megtudtad!

– Ja, háromezer kilométerre a Balatontól. Ez emberrablás, meg legfelsőbb bíróság! Csak mert az egész nem bírtad volna egyedül...

– Nem bírtam volna, és kiválasztottalak, és te magadtól jöttél!

– Akkor is fegyház! – Mellesleg éreztem, hogy ez nem a legjobb érv. – Az elején úgy tűnt, velem akartad végigcsinálni, aztán kiderült, hogy nem is!

– Veled vagyok, nem?

– Hú, de gyenge ez, Barbi! Itt vagy, tényleg! De amíg nem volt az Aurél a képben, addig mi volt más?

– Semmi!!!

– Aha! Nyilván! – Már az egész busz minket bámult.

– Oké! Szerinted magamnak írtam azt a szánalmas mesét?

– Nem, nekem.

– Igen, neked! De te az Auréllal voltál!

– Baj? – kérdezte a Barbi, és vágott hozzá egy eléggé megdöbbent pofát.

– Tudom, hogy hülyeség – üvöltöttem magamból kikelve –, de igenis baj!

– Rendben! – Barbi megfogta a vállamat. – Tényleg bevállalod, amit gondolok? – ezt hidegen kérdezte, állatira.

– Igen! Tessék, küldjed!

– Te ha megfeszülsz se vehetsz feleségül!

– És???

– Ennyi! Érted? Ez ennyi! Érted? – Most már a Barbi is nagyon üvöltött.

– Értem! – üvöltöttem vissza.

Egy ideig még üvöltöztük ezt egymás arcába, aztán röhögni kezdtünk, mert észrevettük magunkat, de attól még tényleg ennyi volt. Szakítottunk.

77.

Esküszöm, ha az elején tudom, hogy ilyen sokat kell kínlódnival ezzel a sztorival, akkor soha nem kezdtem volna el. Most már készülök az érettségire, meg május van.

Nyár végén még egy hetet lent voltunk a szüleimmel a Balatonon, de nem Siófokon, hanem Füreden. Össze is jöttem egy gyerekkel, Bendegúznak hívják, szerintem vicces a neve, és az Aurél után már nem is feltűnő. Azóta vele járok. Azért még néha sokszor gondolok az Aurélra meg a Barbira, meg hogy járnak-e még. Lehet, hogy a Barbi megváltozott, de lehet, hogy inkább mégis lefeküdt egy taggal, akivel nem kellett volna, és az Aurél ezt újfent nem tolerálta. De nem tudok róluk semmit, egyáltalán. Azt se tudom, hogy végül sikerült-e visszacsempészni a Barbinak a kocsit a családba.

Mellesleg időben megérkeztem a víztoronyhoz, nem volt semmi gáz. Szerintem anyám sejtette, hogy nem tiszta az összes ügy körülöttem, de nem kérdezett egy kellemetlent se. Azért bebuktam egy kicsit, mert már napok óta esett az eső. Persze apám nem vett észre semmit.

Meg nálam igazából köbő tízévesen elveszítették a fonalat a szülők, és azóta már nem is keresik. Ez nem ilyen engem senki nem ért duma, hanem nyilvánvaló, hogy nem ért, ha nem mondom meg, mit csinálok. Én meg nem mondom meg. Apám csak azért balhézott egy kicsit, hogy miért nem működik a mobilorr. Na, akkor egy pillanatra tényleg bevilant, hogy elmondom az egészet. De ezt nem lehet elmondani, nem csak mert meredek vagy bevállalós. Fingom sincs, miért. Talán ezért a leglényeg.

Szakolvasók, referensek:

Pszichológus: JÁRMI ÉVA

Nyelvész: TARSOLY ESZTER

Kortárs: CHRIPKO LILI

Literátor: MOLNÁR ORSOLYA

Dramaturg: RUTKAI ZSÓFIA

A kiadó könyvei megvásárolhatók az

Ulpus-ház

Könyvesboltban:

Budapest XIII., Hegedűs Gy. u. 23.

320-4720

Nyitva:

H-P.: 9-19 óráig

Szo.: 9-13 óráig

Kínálatunk megtekinthető az Interneten is:

www.ulpiushaz.hu

Ulpus-ház

Könyvkiadó Bt., Budapest, 2002

Felelős kiadó: Kepets András

Tördelés: Jeges Erzsé

A nyomás és kötés

az ETO-Print Nyomdaipari Kft.-ben készült

Felelős vezető: Balogh Mihály